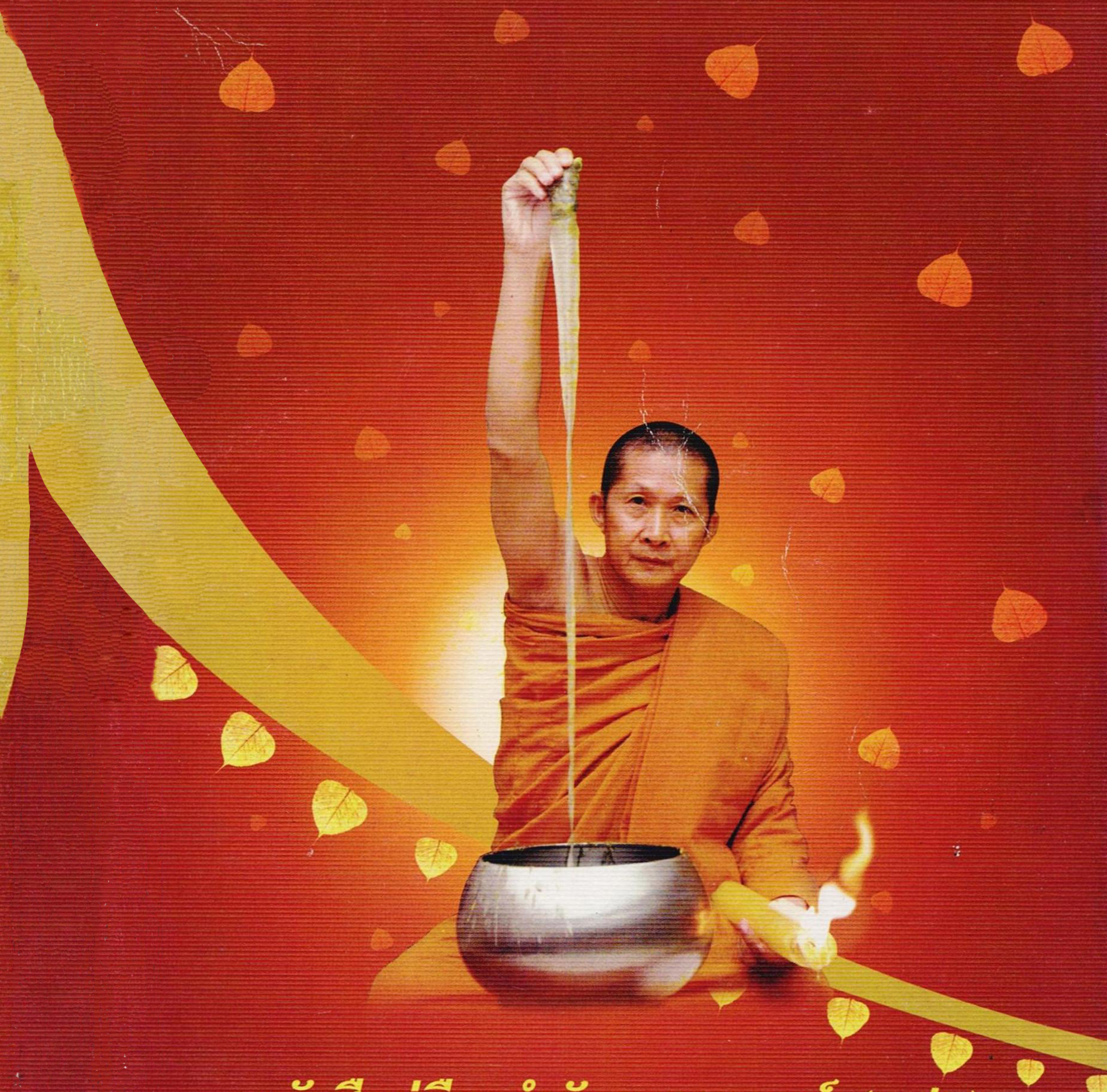

หนังสือคู่มือ ทำวัตร สวดมนต์ (แปล)
สำหรับ
เนกขัมมะ ปฏิบัติ วัดถ้ำแฝด

ต.เขาน้อย อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี

www.watthamfad.com

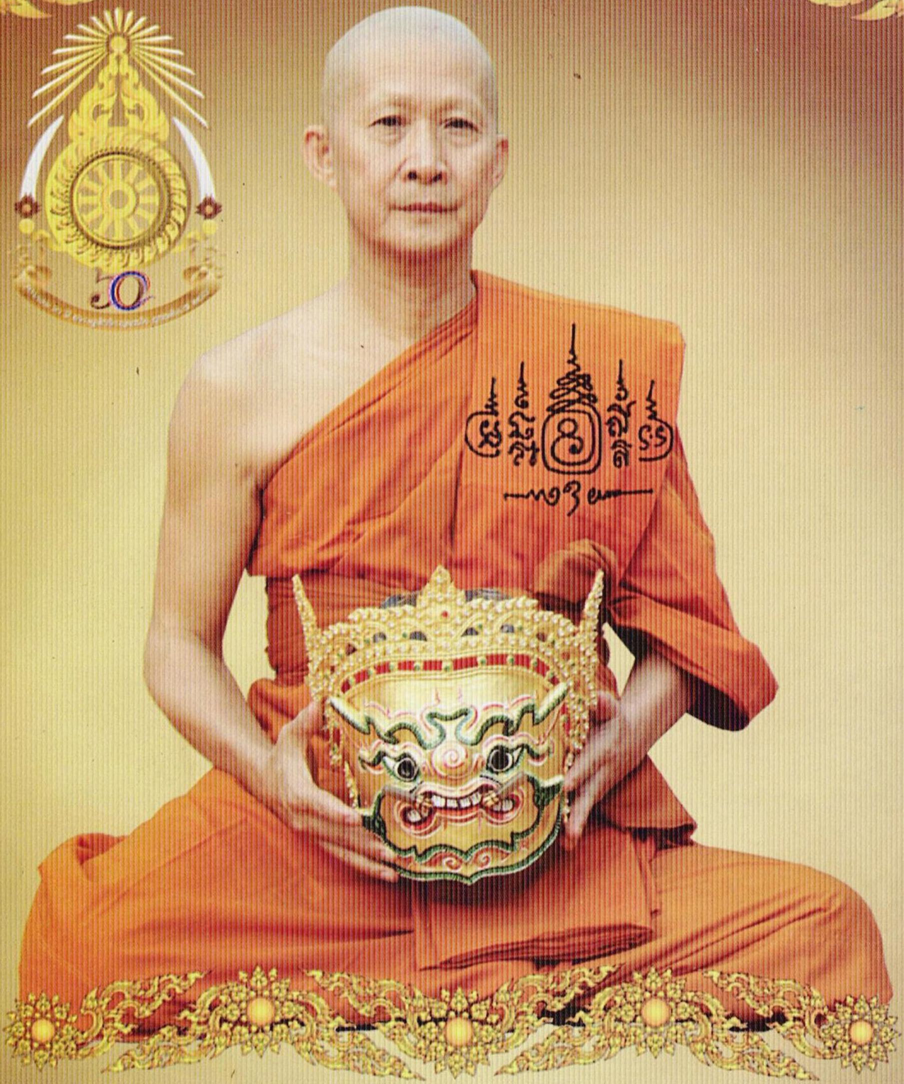
หลวงปู่สัมฤทธิ์ คัมภีโร

(ปฐมเจ้าอาวาส)

สวดมนต์ วัดถ้ำแฝด

พิธีรับสัญญาบัตรพัดยศ

พรใดที่ประเสริฐ พรใดที่ล้ำเลิศ จงบังเกิดแก่ทุกท่าน ตลอดไป

พระครูวิทปญาณกิจ.

พระครูสิทธิกาญจนกิจ

(หลวงพ่อวัชระ เอกวณฺโณ)

วัดถ้ำแฝด ต.เขาน้อย อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี

วิหารพระศรีอริยเมตไตรย

ปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ ๘๔ พรรษา
พิธีบวชชีพราหมณ์
ไหว้ครูบูรพาจารย์

หนังสือคู่มือ

ทำวัตร สวดมนต์ (แปล)

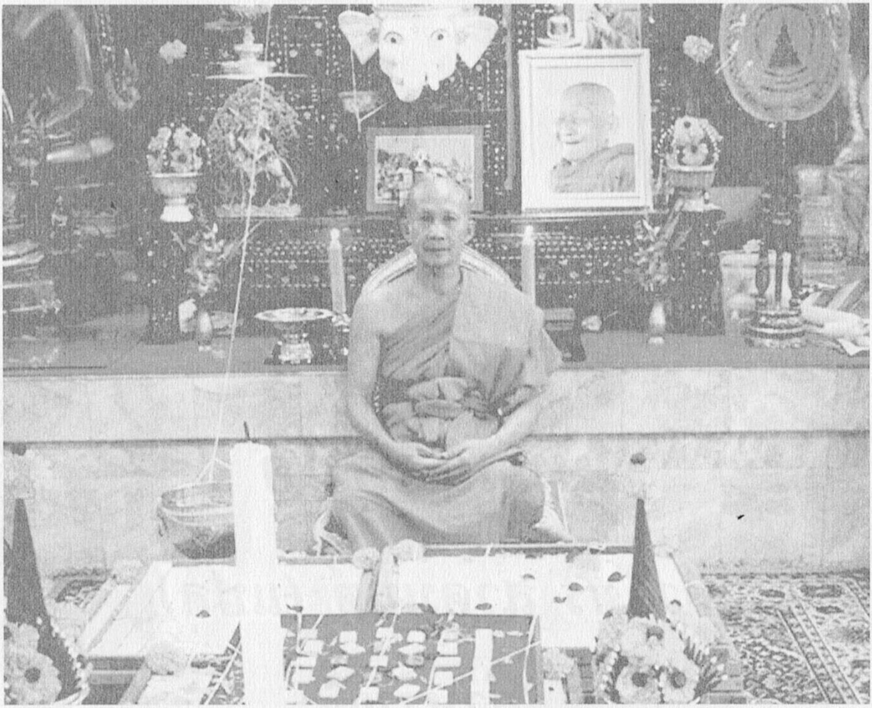
สำหรับ

เนกขัมมะ ปฏิบัติ

วัดถ้ำแฝด

ต.เขาน้อย อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี

www.watthamfad.com

หนังสือ	คู่มือทำวัตร สวดมนต์ (แปล)
ผู้รวบรวม	อุบาสก อุบาสิกา
พิมพ์	๑,๐๐๐ เล่ม
	๑๗ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๕
ผู้จัดพิมพ์	คณะศิษย์ วัดถ้ำแฝด
พิมพ์ที่	ปราโมทย์ พับลิชชิ่ง กราฟฟิค พริ้นติ้ง
	โทร & แฟกซ์ ๐๒-๘๑๓-๓๓๗๗
	๐๘๙-๔๔๙-๖๗๑๕, ๐๘๐-๕๙๙-๙๘๖๓
	E-mail : Pra_mot_2006@hotmail.com

คำนำ

เนื่องจากหนังสือ ทำวัตรสวดมนต์ ของวัดถ้ำแฝดได้หมดลงในปีที่แล้ว คุณศรีสมพร อมรทิพย์สกุลและคณะ ได้ปวารณารับเป็นเจ้าภาพในการจัดพิมพ์หนังสือทำวัตรสวดมนต์ ฉบับใหม่นี้ขึ้น แม้เนื้อหาสาระอาจจะไม่สมบูรณ์ เพราะระยะเวลาที่จำกัด การรวบรวมต้นฉบับ ติดต่อโรงพิมพ์การพิสูจน์อักษร อาจจะกระทำได้ไม่เต็มที่ อาตมาภาพรู้สึกชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่เธอและคณะได้มีศรัทธาบอกรับเป็นเจ้าภาพในการจัดพิมพ์ครั้งนี้

“สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ” การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง (พุทธพจน์) เพราะธรรมทานคือทานเพื่อส่งเสริมการบรรลุธรรม

บุญกุศลใดอันเกิดจากการจัดพิมพ์ หนังสือคู่มือ ทำวัตร สวดมนต์ สำหรับเนกขัมมะปฏิบัติ ของคุณศรีสมพร อมรทิพย์สกุลและคณะ จงถึงแก่บรรพบุรุษ บิดา มารดา ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ ผู้มีพระคุณ ญาติสนิทมิตรสหาย บริวารทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวร เจ้าเกณฑ์ชะตา เจ้าที่เจ้าทางที่อยู่อาศัย แม่นางธรณี แม่พระคงคา แด่จิตวิญญาณทั้ง ๑๖ ชั้นฟ้า ๑๕ ชั้นดินโดยถ้วนทั่วจักรวาลทั้งปวง ขอให้สัตว์ทั้งหลาย ปิยะชนทั้งหลาย จงถึงที่อันตนปรารถนา ด้วยอำนาจแห่งกุศล ผลแห่งทาน ผลแห่งศีลผลแห่งเมตตาภาวนาที่ท่านทั้งหลายได้กระทำแล้ว

ขอบุญกุศลนี้จงเป็นพลวปัจจัย ให้ท่านทั้งหลายได้มีปัญญา รู้แจ้งเห็นจริงในสัจจธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนถึงความพ้นทุกข์ ตราบใดยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ขอให้รวยศีล รวยทาน รวยการภาวนา ปรารถนาสิ่งใดที่ถูกต้อง ตามทำนองครองธรรม ขอให้สมความปรารถนาเทอญฯ

(พระครูสิทธิกาญจนกิจ)
เจ้าอาวาส
๗ มกราคม ๒๕๕๕

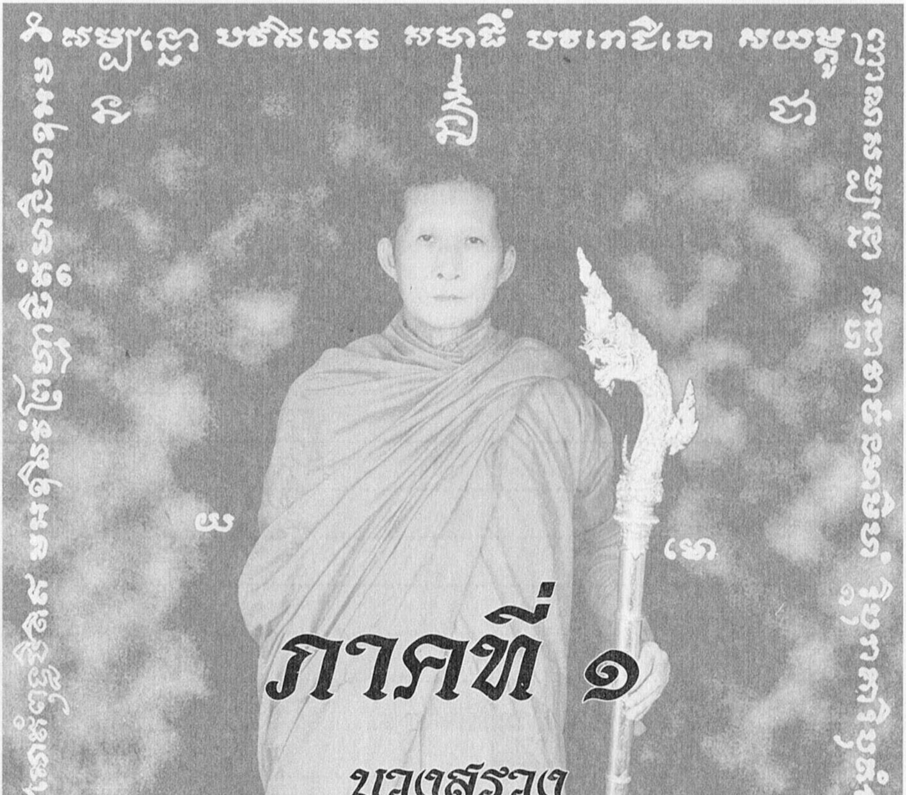
สารบาญ

คำนำ พระครูสิทธิกาญจนกิจ
ภาคที่ ๑.....๘
บำเพ็ญกุศลจิต.....๙-๑๑
ชุมนุมเทวดา.....๑๒-๑๓
ภาคที่ ๒.....๑๓
คำบูชาพระรัตนตรัย.....๑๕
คำกราบพระรัตนตรัย.....๑๖
คำทำวัตรเช้า พุทธาภิถุติ.....๑๗-๑๘
ธัมมาภิถุติ, สังฆาภิถุติ,.....๑๙-๒๐
รตนัตตยัปปณามคาถา.....๒๑
สังเวคะปริกิตตะนะปาฐะ.....๒๒-๒๖
พิจารณาปัจจัย ๔.....๒๗-๒๙
ตังขณิกปัจจเวขณปาฐะ.....๓๐-๓๑
ปัตติทานคาถา (กรวดน้ำตอนเช้า).....๓๒-๓๔
สัพพปัตติทานคาถา.....๓๔-๓๕
พุทธานุสสติ (ทำวัตรเย็น).....๓๖
พุทธาภิคีติ, ...๓๗-๓๘
ธรรมมานุสสติ, ธัมมาภิคีติ.....๓๙-๔๐
สังฆาภิคีติ,.....๔๑-๔๓
อตีตปัจจเวกขณปาฐะ.....๔๔-๔๕
อุทิสสนาฐิฏฐานคาถา (กรวดน้ำตอนเย็น).....๔๖-๔๘
ภาคที่ ๓.....๔๙
ธรรมภาวนาพิเศษ, โอวาทปาติโมกขคาถา.....๕๐
อภิณหปัจจเวกขณะ ๕ (โดยสังเขป).....๕๑
ปัจฉิมพุทโธวาทปาฐะ, บทพิจารณาสังขาร.....๕๒-๕๓

เขมาเขมสรณทีปิกคาถา..๕๔
ภารสุตตคาถา, ภัทเทกรัตตคาถา...๕๕
ติลักขณาทิคาถา..๕๖-๕๗
คำอาราธนาอุโบสถศีล..๕๘
คำอาราธนาพระปริต..๕๙
ภาคที่ ๔ มนต์หลังทำวัตรเช้า..๖๐
มนต์หลังทำวัตรเช้า...๖๑
นมการสิทธิคาถา...๖๒-๖๓
สัมพุทเธ...๖๔-๖๕
นโมการัฏฐกคาถา..๖๖
มงคลสูตร...๖๗-๖๙
รัตนสูตร...๗๐-๗๕
กรณียเมตตสูตร..๗๖-๗๙
ขันธปริต...๘๐-๘๑
โมรปริต..๘๒-๘๓
วัฏฏกปริต...๘๔
ธชัคคสูตร (ย่อ)...๘๕
อาฏานาฏิยปริต...๘๖-๙๒
อังคุลิมาลปริต...๙๓
โพชฌังคปริต..๙๔-๙๕
อภัยปริต...๙๖-๑๐๐
มงคลจักรวาลใหญ่...๑๐๑-๑๐๒
ชัยมงคลคาถา (พาหุงแปล)..๑๐๓-๑๐๖
คาถาชยปริตต...๑๐๗
ภาคที่ ๕ อนุโมทนารัมภคาถา..๑๐๘
อนุโมทนารัมภคาถา, สามัญญานุโมทนาคาถา..๑๐๙
มงคลจักรวาลน้อย...๑๑๐-๑๑๑
โภชนทานานุโมทนา, เทวตาดิสสะทักขิณานุโมทะนา..๑๑๒
อัคคัปปะสาทะสุตตะคาถา..๑๑๓

กาละทานะสุตตคาถา...๑๑๔
ติโลกุฑฑะกัณฑะคาถา...๑๑๕-๑๑๗
วิหาระทานะคาถา...๑๑๘-๑๑๙
ปัพพะโตปะมะคาถา...๑๒๐
อริยธนคาถา...๑๒๑
ภาคที่ ๖...๑๒๒
ธัมมะจักกัปปะวัตนะสูตร (ย่อ)......................................๑๒๓-๑๒๙
อภิธรรม ๗ คัมภีร์ (พระสังคิณี).....................................๑๓๐-๑๓๑
พระวิภังค์..๑๓๒-๑๓๓
พระธาตุคาถา..๑๓๔
พระปุคคะละปัญญัติ..๑๓๕-๑๓๖
พระกถาวัตถุ...๑๓๗-๑๓๘
พระยมก...๑๓๙
พระมหาปัฏฐาน...๑๔๐-๑๔๒
บทภาวนาพิเศษ ชินบัณชร...๑๔๓-๑๔๕
ยันทุน ๙ ชั้น...๑๔๖-๑๔๘
คำบูชาพระพุทธสิหิงค์...๑๔๙
นมัสการพระอรหันต์ ๘ ทิศ..๑๕๐
คาถาป้องกันภัย ๑๐ ทิศ บทสวดสะเดาะเคราะห์.......................๑๕๑
บารมี ๓๐ ทัส, มงคลจักรวาล ๘ ทิศ.......................................๑๕๑
บทไหว้บารมี ๓๐ ทัศ มงคลจักวาลแปดทิศ ภะวะตุสัพ..............๑๕๒
คำไหว้แก้วฟ้าจุฬามณี..๑๕๓
คำไหว้สิบสองราษี..๑๕๔-๑๕๕
บทขอพรพระแม่กวนอิม..๑๕๖
ภาค ๗ พระกรรมฐาน...๑๕๗
พระกรรมฐาน..๑๕๘
บุพพกิจเบื้องต้น...๑๕๙-๑๖๐
คำสมาทานพระกรรมฐานหลวงพ่อสัมฤทธิ์..........................๑๖๑-๑๖๒

สอนพระกรรมฐาน บทเจริญพระกรรมฐาน..๑๖๓
สมาธิภาวนา...๑๖๔
อารมณ์ของวิปัสสนากรรมฐาน...๑๖๕
ภาค ๘ พิธีบวชพรตพรหมจรรย์เนกขัมมะ...๑๖๖
ว่าด้วยวิธีบวชพรตพรหมจรรย์เนกขัมมะ..๑๖๗
พิธีบวชพรหมจรรย์เนกขัมมะ..๑๖๘-๑๖๙
บูชาพระรัตนตรัยเพื่อถึงพร้อม อริยอุโบสถ..๑๗๐-๑๗๒
คำลาสิกขาแม่ชี...๑๗๓
วิธีรับศีล...๑๗๔
พระให้ศีล...๑๗๕
คำอาราธนาศีล ๘..๑๗๖
คำอาราธนาธรรม...๑๗๗
คำถวายสังฆทานอุทิศ..๑๗๘
คำถวายผ้าป่า..๑๗๙
คำถวายผ้าอาบน้ำฝน คำปวารณาปัจจัย ๔..๑๘๐
คำลากลับบ้าน วันทาขอขมาพระ..๑๘๑-๑๘๒
คำแผ่เมตตาแบบภาคเหนือ..๑๘๓
คำอธิษฐานบารมี...๑๘๔
บทอโหสิกรรมและอธิษฐานบุญ...๑๘๕
คำขอขมาลาโทษทั้ง ๓๑ ภูมิ...๑๘๖
คำถอนอธิษฐานที่เป็นมิจฉาทิฐิ..๑๘๗
คำอธิษฐานแผ่ส่วนบุญส่วนกุศล...๑๘๘-๑๘๙
คำอธิษฐานภายหลังจากสวดมนต์...๑๙๐
รายชื่อผู่ร่วมจัดทำหนังสือ..๑๙๑-๑๙๔

ภาคที่ ๑

บวงสรวง
อัญเชิญเทพพรหม
ทั่วจักรวาลหมื่นโลกธาตุ

พระครูสิทธิกาญจนกิจ (หลวงพ่อวัชระ) วัดถ้ำแฝด ต.เขาน้อย อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี

บำเพ็ญกุศลจิต
สาธยายเจริญธรรมภาวนาสมาธิ
น้อมเชิญ อัญเชิญเทพพรหมทั่วจักรวาลหมื่นโลกธาตุ

บทบวงสรวง

ปุริมัญจะ ทิสัง ราชา ธะตะรัฏโฐ ปะสาสะติ,	ท้าวธตรฎฐ์ ผู้อยู่ด้านทิศตะวันออก ปกครองอยู่ซึ่งทิศนั้น,
คันธัพพานัง อาธิปะติ,	เป็นอธิบดีของพวกคนธรรพ์ทั้งหลาย,
มะหาราชา ยะสัสสิ โส,	ท่านเป็นมหาราช มียศขจรไกล,
ปุตตาปิ ตัสสะ พะหะโว,	แม้บุตรทั้งหลายของท่านเป็นอันมาก,
อินทะนามา มะหัพพะลา,	มีนามว่าอินทราชมีกำลังมาก,
อิทธิมันโต ชุติมันโต,	มีฤทธิ มหิทธานุภาพ,
วัณณะวันโต ยะสัสสิโน,	มีรัศมี มียศ,
โมทะมานา อัฏฐังสุ,	อัญเชิญประทับด้วยความยินดี ณ สถานที่นี้,
ทักขิณัญจะ ทิสัง ราชา วิรุฬ์โห ตัปปะสาสะติ,	ท้าววิรุฬหก ผู้อยู่ด้านทิศใต้ ปกครอง อยู่ซึ่งทิศนั้น,
กุมภัณฑานัง อาธิปะติ,	เป็นอธิบดีของพวกกุมภัณฑ์ทั้งหลาย,
มหาราชา ยะสัสสิ โส,	ท่านเป็นมหาราช มียศขจรไกล,
ปุตตาปิ ตัสสะ พะหะโว,	แม้บุตรทั้งหลายของท่านเป็นอันมาก
อินทะนามา มะหัพพะลา,	มีนามว่าอินทราช มีกำลังมาก,
อิทธิมันโต ชุติมันโต,	มีฤทธิ มหิทธานุภาพ,
วัณณะวันโต ยะสัสสิโน,	มีรัศมี มียศ,
โมทะมานา อุฏฐังสุ,	อัญเชิญประทับด้วยความยินดี ณ สถานที่นี้,

ปัจฉิมัญจะ ทิสัง ราชา วิรูปักโข ปะสาสะติ, | ท้าววิรูปักษ์ ผู้อยู่ด้านทิศตะวันตก ปกครองอยู่ซึ่งทิศนั้น,
นาคานัง อาธิปะติ, | เป็นอธิบดีของพวกนาคทั้งหลาย,
มะหาราชา ยะสัสสิ โส, | ท่านเป็นมหาราช มียศขจรไกล,
ปุตตาปิ ตัสสะ พะหะโว, | แม้บุตรทั้งหลายของท่านเป็นอันมาก,
อินทะนามา มะหัพพะลา, | มีนามว่าอินทราช มีกำลังมาก,
อิทธิมันโต ชุติมันโต, | มีฤทธิมาก มหิทธานุภาพ,
วัณณะวันโต ยะสัสสิโน, | มีรัศมี มียศ,
โมทะมานา อัฏฐังสุ, | อัญเชิญประทับด้วยความยินดี ณ สถานที่นี้,
อุตตะรัญจะ ทิสัง ราชา กุเวโร ตัปปะสาสะติ, | ท้าวกุเวร ผู้อยู่ด้านทิศเหนือ ปกครองอยู่ซึ่งทิศนั้น,
ยักขานัง อาธิปะติ, | เป็นอธิบดีของพวกยักษ์ทั้งหลาย,
มะหาราชา ยะสัสสิ โส, | ท่านเป็นมหาราช มียศขจรไกล,
ปุตตาปิ ตัสสะ พะหะโว, | แม้บุตรทั้งหลายของท่านเป็นอันมาก,
อินทะนามา มะหัพพะลา, | มีนามว่าอินทราช มีกำลังมาก,
อิทธิมันโต ชุติมันโต, | มีฤทธิมาก มหิทธานุภาพ,
วัณณะวันโต ยะสัสสิโน, | มีรัศมี มียศ,
โมทะมานา อัฏฐังสุ, | อัญเชิญประทับด้วยความยินดี ณ สถานที่นี้,
ปุริมะทิสัง ธะตะรัฏโฐ, | ท้าวธตรฏฐ์ เป็นใหญ่ทิศตะวันออก,
ทักขิเณนะ วิรุฬหะโก, | ท้าววิรุฬหกเป็นใหญ่ทิศใต้,
ปัจฉิเมนะ วิรูปักโข, | ท้าววิรูปักษ์เป็นใหญ่ทิศตะวันตก,
กุเวโร อุตตะรัง ทิสัง, | ท้าวกุเวรเป็นใหญ่ทิศเหนือ,
จัตตาโร เต มะหาราชา, | มหาราชทั้ง ๔ นั้น,
สะมันตา จะตุโร ทิสา, | ยังทิศทั้ง ๔ โดยรอบ,
ทัททัลละมานา อัฏฐัง, | ให้รุ่งเรืองประทับอยู่,

เย สันตา สันตะจิตตา ติสะระณะ สะระณา เอตถะ โลกันตะเร วา ภุมมาภุมมา จะ เทวา,
เทพเจ้าเหล่าใด เป็นภุมมเทวดา และมิใช่ภุมมเทวดาก็ดี ผู้มีจิตอันระงับ มีพระไตรรัตน์เป็นที่พึ่งที่ระลึกซึ่งอยู่ในโลกนี้หรือโลกอื่น,

คุณะคะณะคะหะณัพย์าวะฏา สัพพะกาลัง,
ผู้ขวนขวายในการถือเอาซึ่งหมู่แห่งคุณตลอดกาลทั้งปวง,

เอเตอายันตุ เทวา,
ขอเทพเจ้าเหล่านั้นจงมา,

วะระกะนะกะมะเย เมรุราเชวะสันโต,
อนึ่ง ขอเทพเจ้าผู้สถิตอยู่ ณ ภูเขาเมรุราชประดับแล้วด้วยทองอันประเสริฐ จงมาด้วย,

สันโต สันโต สะเหตุง มุนิวะระ-วะจะนัง โสตุมัคคัง สะมัคคัง,
ขอเทพเจ้าเหล่าสัตบุรุษ จงมาสู่สถานที่สมาคม เพื่อฟังคำขอพระมุณี พร้อมทั้งเหตุ,

สัพเพสุ จักกะวาฬสุ ยักขา เทวา จะ พ์รัห์มุโน,
เหล่ายักษ์ เทพเจ้า และพรหมในจักรวาลทั้งหมด จงมาด้วย,

ยัง อัมเหหิ กะตัง ปุญญัง สัพพะสัมปัตติสาธะกัง,
บุญอันใด ให้สำเร็จสมบัติทั้งปวง อันเรากระทำแล้ว,

สัพเพ ตัง อะนุโมทิตตะวา สะมัคคา สาสะเน ระตา,
ขอเหล่าเทพเจ้าทั้งสิ้น จงอนุโมทนาซึ่งบุญอันนั้น แล้วพร้อมเพรียงกันยินดีในพระ-ศาสนา,

ปะมาทะระหิตา โหนตุ,
เป็นผู้ปราศจากความประมาท,

อารักขาสุ วิเสสะโต สาสะนัสสะ จะ โลกัสสะ,
ในอันรักษาพระศาสนาและโลกโดยพิเศษเถิด,

วุฑฒี ภะวะตุ สัพพะทา,
ขอความเจริญ จงมีทุกเมื่อ,

สาสะนัมปิ จะ โลกัญจะ เทวา รักขันตุ สัพพะทา,
ขอเทพเจ้าทั้งหลาย จงรักษาแม้ซึ่งพระ-ศาสนา และโลกในกาลทุกเมื่อ,

สัทธิง โหนตุ สุขี สะเพ ปะริวา เรหิ อัตตะโน,
ขอสรรพสัตว์ พร้อมด้วยเหล่าบริวารของตน จงเป็นผู้มีสุขสำราญ,

อะนีฆา สุมะนา โหนตุ,
จงเป็นผู้ไม่มีทุกข์ สบายใจ,

สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ.
พร้อมด้วยญาติทั้งปวง,

ชุมนุมเทวดา

(ถ้าจะสวดเจ็ดตำนานใช้)

สะรัชชัง สะเสนัง สะพันธุง นะรินทัง
ปะริตตานุภาโว สะทา รักขะตูติ
ผะริตวานะ เมตตัง สะเมตตา ภะทันตา
อะวิกขิตตะ จิตตา ปะริตตัง ภะณันตุ

ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ผู้มีเมตตา จงแผ่ ไมตรีจิต ด้วยคิดว่า ขออานุภาพพระปะริต จงรักษาพระราชาผู้เป็นเจ้าแห่งนรชน พร้อมด้วยราชสมบัติ พร้อมด้วยพระราชวงศ์ พร้อมด้วยเสนามาตย์ แล้วอย่ามีจิตฟุ้งซ่าน ตั้งใจสวดพระปะริต.

(ถ้าจะสวดสิบสองตำนานใช้)

สะมันตา จักกะวาเฬสุ อัตราคัจฉันตุ เทวะตา,	เทพยดาในรอบจักรวาลทั้งหลาย จงมาประชุมพร้อมกันในสถานที่นี้,
สัทธัมมัง มุนิราชัสสะ สุณันตุ สัคคะโมกขะทัง,	จงฟังซึ่งสัทธรรม อันให้สวรรค์และนิพพาน ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็น เจ้าแห่งมุนี,

(ต่อจากนี้ใช้เหมือนกันทั้งเจ็ดตำนานทั้งสิบสองตำนาน)

สัคเค	ข้าพเจ้าขออัญเชิญฝูงเทพยดา ซึ่งสถิต อยู่ในฉกามาพจรสวรรค์
กาเม	อยู่ใน กามภพ
จะรูเป	อยู่ในรูปภพ คือ โสฬสมหาพรหม
คิริขะระตะเฏ	อีกทั้งเทพเจ้าซึ่งสิงสถิตอยู่ในภูผา ห้วยเหวและคูหายอดคีรี

จันตะลิกเข วิมาเน,	อยู่ในอากาศวิมานมาศมณเฑียรทอง
ทีเป รัฏเฐ จะ คาเม	สิงสถิตอยู่ในเกาะแก้วเมืองหลวง และพระนครใหญ่น้อย
ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต,	สิงสถิตอยู่ในเคหะสถานบ้านน้อย และเมืองใหญ่ทั่วทุกชนบท
ภุมมา	ซึ่งสิงสถิตปรากฏในโรงศาลพระภูมิเจ้าที่
จา ยันตุ เทวา	ข้าพเจ้าขออัญเชิญให้เร่งรีบเข้ามา ในเวลาวันนี้ให้พร้อมกัน
ชะละถะละวิสะเม	อีกทั้งเทพยเจ้าซึ่งสิงสถิตอยู่ในห้วย หนองคลองบึงบางแม่น้ำใหญ่ไพร พฤกษาทุกหย่อมหญ้าลดาวัลย์ ที่เสมอกันก็ดีไม่เสมอกันก็ดี
ยักขะคันธัพพะ นาคา,	ใช่แต่เท่านั้นเมื่อไร มีอีกทั้งยักษาคนธรรพ์ครุฑ นาคา
ติฏฐันตา	อีกทั้งเทพยเจ้าซึ่งสิงสถิตอยู่ในสถานใดๆ
สันติเก ยัง มุนิวะระวะจะนัง	ข้าพเจ้าขออัญเชิญเข้ามายังสำนัก แห่งนักปราชญ์ อาจสำแดงธรรม
สาธะโว เม สุณันตุ	ดูก่อนสัปบุรุษพุทธบริษัททั้งหลาย-เอ๋ย ถึงเวลาฤกษ์งามยามดี
ธัมมัสสะวะนะกาโล	ข้าพเจ้าขออัญเชิญให้เข้ามาสดับ ตรับฟังพระสัทธรรมพร้อมกัน
อะยัมภะทันตา	ดูก่อนท่านผู้ประเสริฐยอดยิ่งกว่ามนุษย์ และเทวดา ข้าพเจ้าขออัญเชิญมามั่วสุม ประชุมให้พร้อมเพรียงกันในสถานที่นี้เถิด.

ภาคที่ ๒

บูชาพระรัตนตรัย

คำบูชาพระรัตนตรัย

(ใช้ทั้งทำวัตรเช้า และเย็น)

โย โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ	พระผู้มีพระภาคเจ้านั้นพระองค์ใด, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิง,ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง;
ส๎วากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม,	พระธรรมอันเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด,ตรัสไว้ดีแล้ว;
สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด,ปฏิบัติดีแล้ว;
ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง	ข้าพเจ้าทั้งหลายขอบูชาอย่างยิ่ง, ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้นพร้อมทั้งพระธรรม,และพระสงฆ์,
อิเมหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ,	ด้วยเครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านี้, อันยกขึ้นตามสมควรแล้วอย่างไร;
สาธุโน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ,	ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระผู้มีพระภาคเจ้าแม้ปรินิพพานนานแล้ว;ทรงสร้างคุณอันสำเร็จประโยชน์ไว้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ปัจฉิมา ชะนะตานุกัมปะมานะสา,	ทรงมีพระหฤทัยอนุเคราะห์แก่พวกข้าพเจ้าอันเป็นชนรุ่นหลัง
อิเม สักกาเร ทุคคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ	ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า จงรับเครื่องสักการะอันเป็นบรรณาการของคนยากทั้งหลายเหล่านี้,
อัมหากัง ฑีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ	เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายตลอดกาลนานเทอญ.

คำกราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา, พระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิงตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

พุทธัง ภะคะวันตัง อภิวาเทมิ, ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.

(กราบแล้วว่า **พุทโธ เมนาโถ พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งของเรา**)

ส๎วากขาโต ภะคะวะตาธัมโม, พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว,

ธัมมัง นะมัสสามิ. ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(กราบแล้วว่า **ธัมมัง เมนาโถ พระธรรมเจ้าเป็นที่พึ่งของเรา**)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต-สาวะกะสังโฆ, พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าปฏิบัติดีแล้ว,

สังฆัง นะมามิ. ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.

(กราบแล้วว่า **สังโฆ เมนาโถ พระอริยะสงฆ์เจ้าเป็นที่พึ่งของเรา**)

มาตาปิตุคุณัง อะหัง วันทามิ, ข้าพเจ้ากราบวันทา บิดา มารดา ผู้มีพระคุณโดยความเคารพ.

(กราบแล้วว่า **กราบวันทา บิดา มารดา ผู้มีพระคุณทั้งอดีต ปัะ จุบัน โดยความเคารพ**)

คะรุอุปัชฌาย์ อาจาริยะคุณังอะหัง วันทามิ. ข้าพเจ้ากราบวันทาครู อุปัชฌาย์ อาจารย์ ผู้มีพระคุณโดยความเคารพ.

(กราบแล้วว่า **กราบวันทาครู อุปัชฌาย์ ท่านผู้มีพระคุณ ท่านผู้มีบุญคุณ ทั้งอดีต ปัจจุบันและจะพึงมีในอนาคต โดยความเคารพ**)

คำทำวัตรเช้า

ปุพพภาคนมการ

นำ **(หันทะมะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะเส.)**
(เชิญเถิด เราทั้งหลาย ทำความนอบน้อมอันเป็นส่วนเบื้องต้น แด่ผู้มีพระภาคเจ้าเถิด)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต,	ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น,
อะระหะโต,	ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทธัสสะ.	ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(ว่า ๓ ครั้ง)

พุทธาภิถุติ

นำ (หันทะ มะยัง พุทธาภิถุติง กะโร มะ เส)
(เชิญเถิด เราทั้งหลาย ทำความชมเชยเฉพาะพระพุทธเจ้าเถิด)

โย โส ตะถาคะโต,	พระตถาคตเจ้านั้น พระองค์ใด,
อะระหัง,	เป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทโธ	เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,
วิชชาจะระณะสัมปันโน,	เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ,
สุคะโต,	เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,
โลกะวิฑู,	เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,
อะนุตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,	เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,
สัตถา เทวะมะนุสสานัง,	เป็นครูผู้สอน ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย,
พุทโธ,	เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม,
ภะคะวา,	เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์

โย อิมัง โลกัง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพ๎รห๎มะกัง สัสสะมะณะพ๎ราห๎มะณิง ปะชัง สะเทวะมะนุสสัง สะยัง อะภิญญา สัจฉิกัต๎วา ปะเวเทสิ,	พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด ได้ทรงทำความดับทุกข์ให้แจ้งด้วยพระปัญญาอันยิ่งเองแล้ว ทรงสอนโลกนี้ พร้อมทั้งเทวดา, มาร, พรหม, และหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณะพราหมณ์, พร้อมทั้งเทวดาและมนุษย์ให้รู้ตาม.
โย ธัมมัง เทเสสิ,	พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด ทรงแสดงธรรมแล้ว,
อาทิกัล๎ยาณัง,	ไพเราะในเบื้องต้น,
มัชเฌกัล๎ยาณัง,	ไพเราะในท่ามกลาง,
ปะริโยสานะกัล๎ยาณัง	ไพเราะในที่สุด,
สาต๎ถัง สะพ๎ยัญชะนัง เกวะละปะริปุณณัง ปะริสุทธัง พ๎รห๎มะจะริยัง ปะกาเสสิ,	ทรงประกาศพรหมจรรย์ คือแบบแห่งการปฏิบัติอันประเสริฐ บริสุทธิ์ บริบูรณ์ สิ้นเชิง พร้อมทั้งอรรถะ พร้อมทั้งพยัญชนะ,
ตะมะหัง ภะคะวันตังอะภิปูชะยามิ,	ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น,
ตะมะหัง ภะคะวันตัง สิระสา นะมามิ,	ข้าพเจ้านอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า.

(กราบหมอบลงว่า พุทธโธ เม นาโถ พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งของเรา)

ธัมมาภิถุติ

นำ (หันทะ มะยัง ธัมมาภิถุติง กะโรมะ เส)

เชิญเถิด เราทั้งหลาย ทำความชมเชย เฉพาะพระธรรมเถิด)

โย โส สวากขาโต ภะคะวะตาธัมโม	พระธรรมนั้นใด เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว,
สันทิฏฐิโก,	เป็นสิ่ง ที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ, พึงเห็นได้ด้วยตนเอง,
อะกาลิโก,	เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล,
เอหิปัสสิโก,	เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกับผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด,
โอปะนะยิโก,	เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว,
ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ,	เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน,
ตะมะหัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ,	ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระธรรมนั้น
ตะมะหัง ธัมมัง สิระสา นะมามิ.	ข้าพเจ้านอบน้อมพระธรรมนั้นด้วยเศียรเกล้า.

(กราบหมอบลงว่า ธรรมโม เม นาโถ พระธรรม เป็นที่พึ่งของเรา)

สังฆาภิถุติ

นำ (หันทะ มะยัง สังฆาภิถุติง กะโมะเส.)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย ทำความชมเชยเฉพาะพระสงฆ์)

โย โส สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นหมู่ใด ปฏิบัติดีแล้ว,
อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นหมู่ใด ปฏิบัติตรงแล้ว,
ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใด ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว,
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติสมควรแล้ว,
ยะทิทัง	ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ,

จัตตาริ ปุริสะยุคาริ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,	คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ
เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	นั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า,
อาหุ เนย โย,	เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา,
ปาหุ เนย โย,	เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ,
ทักขิ เนย โย,	เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน,
อัญชะลีกะระณีโย,	เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี,
อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ,	เป็นเนื้อนาบุญของโลก, ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า,
ตะมะหัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ,	ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่งเฉพาะพระสงฆ์หมู่นั้น,
ตะมะหัง สังฆัง สิระสา นะมามิ ฯ	ข้าพเจ้านอบน้อม พระสงฆ์หมู่นั้นด้วยเศียรเกล้า.

(กราบหมอบลงว่า **สังโฆ เม นาโถ** พระสงฆ์เป็นที่พึ่งของเรา)

รตนัตตยัปปณามคาถา

(หันทะ มะยัง ระตะนัตตะยัปปะณามะคาถาโย เจวะ
สังเวคะ ปะริกิตตะนะ ปาฐัญจะ ภะณามะ เส)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย กล่าวคำนอบน้อมพระรัตนตรัย และบาลีที่กำหนดวัตถุเครื่องแสดงความสังเวชเถิด)
(ถ้าจะสวดครึ่งเดียว คือลงแค่ **ปะภาวะสิทธิยา** ไม่ต่อ **อิธะตะถาคะโต** ก็นำเพียงครึ่งเดียวว่า **หันทะ มะยัง ระตะนัตตะยัปปะณามะคาถาโย ภะณามะเส**)

พุทโธ สุสุทโธ กะรุณามะหัณณะโว,	พระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์ มีพระกรุณาดุจห้วงมหรรณพ,
โยจจันตะสุทธัพพะระญาณะโลจะโน,	พระองค์ใดมีตา คือญาณอันประเสริฐหมดจดถึงที่สุด.
โลกัสสะ ปาปูปะกิเลสะฆาตะโก,	เป็นผู้ฆ่าเสียซึ่งบาป และอุปกิเลสของโลก,
วันทามิ พุทธัง อะหะมาทะเรนะตัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้นโดยใจเคารพ เอื้อเฟื้อ,
ธัมโม ปะทีโป วิยะ ตัสสะ สัตถุโน,	พระธรรมของพระศาสดา สว่างรุ่งเรืองเปรียบดวงประทีป,
โย มัคคะปากามะตะเภทะภินนะโก,	จำแนกประเภท คือ มรรค ผล นิพพาน, ส่วนใด,
โลกุตตะโร โย จะ ตะทัตถะทีปะโน,	ซึ่งเป็นตัวโลกุตตระ และส่วนใดที่ชี้แนวแห่ง โลกุตตระนั้น,
วันทามิ ธัมมัง อะหะมาทะเรนะตัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้นโดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,
สังโฆ สุเขตตาภยะติเขตตะ สัญญิโต,	พระสงฆ์เป็นนาบุญอันยิ่งใหญ่กว่านาบุญอันดีทั้งหลาย,
โย ทิฏฐะสันโต สุคะตานุโพธะโก,	เป็นผู้เห็นพระนิพพาน ตรัสรู้ตามพระสุคต หมู่ใด,

โลลัปปะหี (ฮี) โน อะริโย,	เป็นผู้ละกิเลสเครื่องโลเล,
สุเมธะโส,	เป็นพระอริยเจ้ามีปัญญาดี,
วันทามิ สังฆัง	ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น
อะหะมาทะเรนะตัง,	โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,
อิจเจวะเมกันตะภิปูชะเนยยะกัง	บุญใด ที่ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งวัตถุสาม
วัตถุตตะยัง วันทะยะตาภิสังขะตัง	คือ พระรัตนตรัย อันควรบูชายิ่งโดย
ปุญญัง มะยายัง มะมะ สัพพุปัท-	ส่วนเดียวได้กระทำแล้วเป็นอย่างยิ่ง
ทะวา มา โหนตุ เว	เช่นนี้นี้ขออุปัทวะ(ความชั่ว)ทั้งหลาย
ตัสสะปะภาวะสิทธิยา ฯ	จงอย่ามีแก่ข้าพเจ้าเลย ด้วยอำนาจ
	ความสำเร็จอันเกิดจากบุญนั้น

สังเวคะปะริกิตตะนะปาฐะ

อิธะ ตะถาคะโต โลเก อุปปันโน	พระตถาคตเจ้าเกิดขึ้นแล้วในโลกนี้
อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,	เป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,
ธัมโม จะ เทสิโต นิ ยานิโก,	และพระธรรมที่ทรงแสดงเป็นธรรม
	เครื่องออกจากทุกข์,
อุปะสะมิโก ปะรินิพพานิโก,	เป็นเครื่องสงบกิเลสเป็นไปเพื่อปรินิพพาน,
สัมโพธะคามี สุคะตัปปะเวทิโต,	เป็นไปเพื่อความรู้พร้อม เป็นธรรมที่
	พระสุคตประกาศ,
มะยันตัง ธัมมัง สุต๎วา	พวกเราเมื่อได้ฟังธรรมนั้นแล้ว
เอวัง ชานามะ,	จึงได้รู้อย่างนี้ว่า,
ชาติปิ ทุกขา,	แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์,
ชะราปิ ทุกขา,	แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์,

มะระณัมปิ ทุกขัง,	แม้ความตายก็เป็นทุกข์,
โสกะปะริเทวะ ทุกขะโทมะนัส สุปายาสาปิ ทุกขา,	แม้ความโศก ความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับ-แค้นใจ ก็เป็นทุกข์,
อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข,	ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์,
ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข,	ความพลัดพลากจากสิ่งที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์,
ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง,	มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์,
สังขิตเตนะ ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขา,	ว่าโดยย่อ อุปาทานขันธ์ทั้ง ๕ เป็นตัวทุกข์,
เสยยะถีทัง,	ได้แก่สิ่งเหล่านี้คือ,
รูปูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือรูป,
เวทะนูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือเวทนา,
สัญญูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสัญญา,
สังขารูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสังขาร,
วิญญาณูปาทานักขันโธ,	ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือวิญญาณ,

เยสัง ปะริญญายะ,	เพื่อให้สาวกกำหนดรอบรู้อุปาทานขันธ์เหล่านี้เอง,
ธะระมาโน โส ภะคะวา,	จึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เมื่อยังทรงพระชนม์อยู่,
เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ,	ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้งหลาย เช่นนี้เป็นส่วนมาก,
เอวัง ภาคา จะ ปะนัสสะ ภะคะวะโต สาวะเกสุ อะนุสาสะนี พะหุลา ปะวัตตะติ,	อนึ่ง คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ย่อมเป็นไปในสาวกทั้งหลาย ส่วนมากมีส่วนคือการจำแนกอย่างนี้ว่า,
รูปัง อะนิจจัง,	รูปไม่เที่ยง,
เวทะนา อะนิจจา,	เวทนาไม่เที่ยง,
สัญญา อะนิจจา,	สัญญาไม่เที่ยง,
สังขารา อะนิจจา,	สังขารไม่เที่ยง,
วิญญาณัง อะนิจจัง,	วิญญาณไม่เที่ยง,
รูปัง อะนัตตา,	รูปไม่ใช่ตัวตน,
เวทะนา อะนัตตา,	เวทนาไม่ใช่ตัวตน,
สัญญา อะนัตตา,	สัญญาไม่ใช่ตัวตน,
สังขารา อะนัตตา,	สังขารไม่ใช่ตัวตน,
วิญญาณัง อะนัตตา,	วิญญาณไม่ใช่ตัวตน,
สัพเพ สังขารา อะนิจจา,	สังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง,
สัพเพ ธัมมา อะนัตตาติ,	ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตน ดังนี้,
เต (ตา) มะยัง โอติณณาม์หะ,	พวกเราทั้งหลาย เป็นผู้ถูกครอบงำแล้ว,

ชาติยา,
โดยความเกิด,

ชะรามะระเณนะ,
โดยความแก่ และความตาย,

โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะ นัสเสหิ อุปายาเสหิ,
โดยความโศก ความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจทั้งหลาย,

ทุกโขติณณา,
เป็นผู้ถูกความทุกข์ หยั่งเอาแล้ว,

ทุกขะปะเรตา,
เป็นผู้มีความทุกข์ เป็นเบื้องหน้าแล้ว,

อัปเปวะนามิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยา-ปัญญาเยถาติ,
ทำไฉน การทำที่สุดแห่งกองทุกข์ ทั้งสิ้นนี้ จะพึงปรากฏชัดแก่เราได้,

(เมื่อ คฤหัสถ์สวด เมื่อถึงตรงนี้ให้ข้ามไปต่อท่อนท้าย)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง-ภะคะวันตัง อุททิสสะ อะระหันตัง สัมมาสัมพุทธัง,
เราทั้งหลาย อุทิศเฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้ไกลจากกิเลส,ตรัสรู้ชอบได้ โดยพระองค์เอง แม้ปรินิพพานนานแล้วพระองค์นั้น,

สัทธา อะคารัส๎มา อะนะคาริยัง ปัพพะชิตา,
เป็นผู้มีศรัทธา ออกบวชจากเรือน ไม่เกี่ยวข้องด้วยเรือนแล้ว,

ตัส๎มิง ภะคะวะติง พ๎รห๎มะจะริยัง จะรามะ,
ประพฤติอยู่ซึ่งพรหมจรรย์ในพระ-ผู้มีพระภาคเจ้าองค์นั้น

ภิกขูนัง สิกขาสาชีวะสะมาปันนา,
ถึงพร้อมด้วยสิกขาและธรรมเป็นเครื่อง เลี้ยงชีวิต ของภิกษุทั้งหลาย

ตัง โน พ๎รห๎มะจะริยัง อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยายะ สังวัตตะตุ,
ขอให้พรหมจรรย์ของเราทั้งหลายนั้น, จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุด แห่งก่องทุกข์ทั้งสิ้นนี้ เทอญ.

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง สะระณัง คะตา,

ธัมมัญจะ สังฆัญจะ,

ตัสสะ ภะคะวะโต สาสะนัง

ยะถาสติ ยะถาพะลัง

มะนะสิกะโรมะ อะนุปะฏิปัชชามะ,

สา สา โน ปะฏิปัตติ,

อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ

อันตะกิริยายะ สังวัตตะตุ.

เราทั้งหลายผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า แม้ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้น เป็นสรณะ

ถึงพระธรรมด้วย,ถึงพระสงฆ์ด้วย

จักทำในใจอยู่ ปฏิบัติตามอยู่ ซึ่ง

คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า

นั้นตามสติกำลัง,

ขอให้ความปฏิบัตินั้นๆ ของเราทั้งหลาย

จงเป็นไปเพื่อการทำที่สุดแห่งกองทุกข์

ทั้งสิ้นนี้ เทอญ.

(จบทำวัตรเช้า)

บทพิจารณาปัจจัย ๔

ธาตุปัจจัยเวกขณปาฐะ

นำ (หันทะมะยัง ธาตุ ปัจจะเวกขะณะ ปาฐัง ภะณา มะเส)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย, จงสวดบาลีเป็นเครื่องพิจารณาปัจจัย ๔ โดยความเป็นธาตุปฏิกูลเถิด)

(ขณะรับจีวร)

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง,	สิ่งเหล่านี้เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิตย์,
ยะทิทัง จีวะรัง ตะทุปะ ภุญชะโก จะ ปุคคะโล,	สิ่งเหล่านี้ คือจีวร และบุคคลผู้ใช้สอยจีวรนั้น,
ธาตุมัตตะโก,	เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ,
นิสสัตโต,	มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,
นิชชีโว,	มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล,
สุญโญ,	ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,
สัพพานิ ปะนะ อิมานิ จีวะรานิ อะชิคุจฉะนิยานิ,	ก็จีวรทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม,
อิมัง ปูติกายัง ปัตวา,	ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว,
อะติวิยะ ชิคุจฉะนียานิ ชายันติ,	ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน,

(ขณะรับบิณฑบาท)

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง,	สิ่งเหล่านี้นี่เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น, กำลังเป็นไป ตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิตย์,
ยะทิทัง ปิณฑะปาโต ตะทุปะ ภุญชะโก จะ ปุคคะโล,	สิ่งเหล่านี้คือบิณฑบาต และผู้คนบริโภคบิณฑบาตนั้น,
ธาตุมัตตะโก,	เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ,

นิสสัตโต,	มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,
นิชชีโว,	มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล,
สุญโญ,	ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,
สัพโพ ปะนายัง ปิณฑะปาโต อะชิคุจฉะนิโย,	ก็บิณฑบาตทั้งหมดนี้ไม่,เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม,
อิมัง ปูติกายัง ปัต๎วา,	ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว,
อะติวิยะ ชิคุจฉะนิโย ชายะติ	ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน,

(ขณะรับเสนาสนะ)

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง,	สิ่งเหล่านี้นี่ เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น, กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิตย์,
ยะทิทัง เสนาสะนัง ตะทุปะภุญชะโก จะปุคคะโล,	สิ่งเหล่านี้คือเสนาสนะ และบุคคลผู้ใช้สอย เสนาสนะนั้น,
ธาตตุมัตตะโก,	เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ,
นิสสัตโต,	มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,
นิชชีโว,	มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล,
สุญโญ	ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,
สัพพานิ ปะนะ อิมานิ เสนาสะนานิ อะชิคุจฉะนิยานิ,	ก็เสนาสนะทั้งหมดนี้, ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม,
อิมัง ปูติกายัง ปัต๎วา,	ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว,

อะติวิยะ ชิคุจฉะนิยานิ ชายันติ	ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน,

(ขณะรับคิลานเภสัช)

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะ เมเวตัง,	สิ่งเหล่านี้นี่ เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ,
ยะทิทัง คิลานะปัจจะยะ เภสัชชะปะริกขาโร ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล,	สิ่งเหล่านี้คือเภสัชบริขารอันเกื้อกูลแก่คนไข้,และบุคคลผู้บริโภคเภสัชบริขารนั้น,
ธาตุมัตตะโก,	เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ,
นิสสัตโก,	มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน,
นิชชีโว,	มิได้เป็นสัตวะอันเป็นบุรุษบุคคล,
สุญโญ	ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,
สัพโพ ปะนายัง คิล์านะ ปัจจะยะ เภสัชชะ ปะริกขาโร อะชิคุจฉะนีโย,	ก็คิลานเภสัชบริขารทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม
อิมัง ปูติกายัง ปัตวา	ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว,
อะติวิยะ ชิคุจฉะนิโย ชายะติ,	ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน,

ตังขณิกปัจจเวกขณปาฐะ

(หันทะ มะยัง ตังขะณิกะปัจจะเวกขะณะ ปาฐัง ภาณะมะ เส)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย, จงกล่าวบาลีเป็นเครื่องพิจารณาเฉพาะปัจจัย ๔ ในขณะนี้เถิด)

(ขณะใช้สอยจีวร)

ปะฏิสังขา โยนิโส จีวะรัง ปะฏิเสวามิ,	เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วนุ่งห่มจีวร,
ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,
อุณ์หัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดความร้อน,
ฑังสะมะกะสะวาตา ตะปะสิริง สะปะสัมผัส สานัง ปาฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,
ยาวะเทวะ หิริโกปินะปะฏิจฉา ทะนัตถัง,	และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะอันให้เกิดความละอาย,

(ขณะบริโภคบิณฑบาต)

ปะฏิสังขาโย นิโส ปิณฑะปาตัง ปะฏิเสวามิ,	เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วฉันบิณฑบาต,
เนวะ ทวายะ,	ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน,
นะ มะทายะ,	ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดพลังทางกาย,
นะ มัณฑะนายะ,	ไม่ให้เป็นไปเพื่อประดับ,
นะ วิภูสะนายะ,	ไม่ให้เป็นไปเพื่อตกแต่ง,
ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา ยาปะนายะ,	แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้ เพื่อความเป็นไปได้แห่งอัตตภาพ,
วิหิงสุปะระติยา,	เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย
พ์รห์มะจะริยานุคคะหายะ,	เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์,
อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะฏิหังขามิ,	ด้วยการทำอย่างนี้ เราย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกข์เวทนาเก่าคือความหิว,

นะวัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ,	และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น,
ยาต์รา จะ เม ภะวิสสะติ อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ	อนึ่ง เพื่อความเป็นไปได้โดยสะดวกแห่งอัตตภาพนี้ด้วย ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วย จักมีแก่เราดังนี้,

(ขณะใช้สอยเสนาสนะ)

ปะฏิสังขา โยนิโส เสนาสะนัง ปะฏิเสวามิ,	เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วใช้สอยเสนาสนะ,
ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,
อุณ์หัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดความร้อน,
ฑัง สะมะกะสะวาตา ตะปะสิริง สะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,
ยาวะเทวะ อุตุปะสิริสสะยะวิโนทะนัง ปะฏิสัลลา นารามัตถัง	เพียงเพื่อบรรเทาอันตราย อันจะพึงมีจากดินฟ้าอากาศและเพื่อความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวนา,

(ขณะบริโภคคิลานะเภสัช)

ปะฏิสังขา โยนิโส คิลานะปัจจะยะ เภสัชชะ ปะริกขารัง ปะฏิเสวามิ,	เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วบริโภคเภสัชบริขาลอันเกื้อกูลแก่คนไข้,
ยาวะเทวะ อุปปันนานัง เวยยาพาธิกานัง เว์ทะนานัง ปะฏิฆาตายะ,	เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนา อันบังเกิดขึ้นแล้ว มีอาพาธต่างๆเป็นมูล,
อัพยาปัชฌะปะระมะตายาติ.	เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียนเป็นอย่างยิ่ง ดังนี้.

ปัตติทานะคาถา

(หันทะ มะยัง ปัตติทานะคาถา โย ภะณามะ เส.)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย จงสวดคาถาแผ่ส่วนบุญกันเถิด)

ยา เทวะตา สันติ วิหาระวาสินี,
ถูเป ฆะเร โพธิฆะเร ตะหิง ตะหิง,

เทพยดาทั้งหลายเหล่าใดมีปกติอยู่ในวิหาร สิงสถิตที่เรือนพระสถูป ที่เรือนโพธิ์ในที่นั้นๆ,

ตา ธัมมะทาเนนะ ภะวันตุ
ปูชิตา โสตถิง กะโรนเตธะ
วิหาระมัณฑะเล,

เทพยดาทั้งหลายเหล่านั้น,เป็นผู้อันเราทั้งหลายบูชาแล้วด้วยธรรมทาน,ขอจงทำซึ่งความสวัสดี ความเจริญ ในมณฑลวิหารนี้,

เถรา จะ มัชฌา นะวะกา
จะ ภิกขะโว สารามิกา ทานะปะตี
อุปาสะกา,

พระภิกษุทั้งหลายที่เป็นเถระก็ดี ที่เป็นปานกลางก็ดี ที่เป็นผู้บวชใหม่ก็ดี อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย,ที่เป็นทานาบดีพร้อมด้วยอารามิกชนก็ดี,

คามา จะ เทสา นิคะมา จะ อิสสะรา,
สัปปาณะภูตา สุขิตา ภะวันตุ เต,

ชนทั้งหลายเหล่าใด ที่เป็นชาวบ้านก็ดี,ที่เป็นชาวต่างประเทศก็ดี,ที่เป็นชาวนิคมก็ดี,ที่เป็นอิสระเป็นใหญ่ก็ดี,ขอชนทั้งหลายเหล่านั้นจงเป็นผู้มีสุขเถิด

ชะลาพุชา เยปิ จะ อัณฑะสัมภะวา
สังเสทะชาตา อะถะโวปะปาติกา,

สัตว์ทั้งหลายที่เป็นชลาพุชะกำเนิดก็ดี,ที่เป็นอัณฑชะกำเนิดก็ดี,ที่เป็นสังเสทชะกำเนิดก็ดี,ที่เป็นอุปะปาติกะกำเนิดก็ดี

นิยยานิกัง ธัมมะวะรัง ปะฏิจจะ
เต สัพเพปิ ทุกขัสสะ
กะโรนตุ สังขะยัง

สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านั้นได้อาศัยซึ่งธรรมอันประเสริฐ,เป็นนิยานิกธรรม,ประกอบในอันนำผู้ปฏิบัติให้ออกไปจากสังสารทุกข์,จงกระทำซึ่งความสิ้นไปพร้อมแห่งทุกข์เถิด

ฐาตุ จิรัง สะตัง ธัมโม ธัมมัทธะรา จะ ปุคคะลา,	ขอธรรมของสัตบุรุษทั้งหลาย จงตั้งอยู่นาน, ขอบุคคลทั้งหลายผู้ทรงไว้ซึ่งธรรม จงดำรงอยู่นาน,
สังโฆ โหตุ สะมัคโค วะ อัตถายะ จะ หิตายะ จะ,	ขอพระสงฆ์จงมีความสามัคคีพร้อมเพรียงกัน ในอันทำซึ่งประโยชน์และสิ่งอันเกื้อกูลเถิด,
อัมเห รักขะตุ สัทธัมโม สัพเพปิ ธัมมะจาริโน,	ขอพระธรรมจงรักษาไว้ซึ่งเราทั้งหลาย,แล้วจงรักษาไว้ซึ่งบุคคลผู้ประพฤติซึ่งธรรมแม้ทั้งปวง
วุฑฒิง สัมปาปุเณยยามะ ธัมเม อะริยัปปะเวทิเต	ขอเราทั้งหลายพึงถึงพร้อม ซึ่งความเจริญในธรรมที่พระอริยเจ้าประกาศไว้แล้ว
ปะสันนา โหนตุ สัพเพปิ ปาณิโน พุทธะสาสะเน,	ขอสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง, จงเป็น-ผู้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา
สัมมา ธารัง ปะเวจฉันโต กาเล เทโว ปะวัสสะตุ,	ขอฝนทั้งหลายจงหลั่งลงตกต้องตามฤดูกาล
วุฑฒิ ภาวายะ สัตตานัง สะมิทธัง เนตุ เมทะนิง,	ขอฝนจงนำความสำเร็จมาสู่พื้นปฐพี, เพื่อความเจริญแก่สัตว์ทั้งหลาย
มาตา ปิตา จะ อัต๎ระชัง นิจจัง รักขันติ ปุตตะกัง,	มารดาและบิดา ย่อมรักษาบุตรที่เกิดในตนเป็นนิจ ฉันใด
เอวัง ธัมเมนะ ราชาโน ปะชัง รักขันตุ สัพพะทา.	ขอพระราชาจงปกครองประชาชน, โดยชอบธรรมในกาลทุกเมื่อฉันนั้น ตลอดกาล

(จบทำวัตรเช้า)

(กรวดน้ำตอนเช้า)

สัพพปัตติทานคาถา

(หันทะ มะยัง สัพพะปัตติทานะคาถาโย ภะณามะ เส.)

ปุญญัสสิทานิ กะตัสสะ ยานัญญานิ กะตานิ เม,
เตสัญจะ ภาคิโน โหนตุ สัตตานันตาปปะมาณะกา,

สัตว์ทั้งหลาย ไม่มีที่สุด ไม่มีประมาณ, จงมีส่วนแห่งบุญที่ข้าพเจ้า ได้ทำในบัดนี้,และแห่งบุญอื่นที่ได้ทำไว้ก่อนแล้ว,

เย ปิยา คุณะวันตา จะ มัยหัง มาตาปิตาทะโย,
ทิฏฐา เม จาปยะทิฏฐา วา อัญเญ มัชฌัตตะเวริโน,

คือจะเป็นสัตว์เหล่าใด,ซึ่งเป็นที่รักใคร่และมีบุญคุณ,เช่นมารดาบิดาของข้าพเจ้าเป็นต้นก็ดี, ที่ข้าพเจ้าเห็นแล้วหรือไม่ได้เห็น ก็ดี,สัตว์เหล่าอื่นที่เป็นกลางๆ หรือเป็นคู่เวรกัน ก็ดี,

สัตตา ติฏฐันติ โลกัสมิง เต ภุมมา จะตุโยนิกา,
ปัญเจกะจะตุโวการา สังสะรันตา ภะวาภะเว,

สัตว์ทั้งหลาย ตั้งอยู่ในโลก, อยู่ในภูมิทั้งสาม, อยู่ในกำเนิดทั้งสี่,
มีขันธ์ห้าขันธ์ มีขันธ์ขันธ์เดียว มีขันธ์สี่ขันธ์, กำลังท่องเที่ยวอยู่ในภพน้อยภพใหญ่ ก็ดี,

ญาตัง เย ปัตติทานัมเม อะนุโมทันตุ เต สะยัง,
เย จิมัง นัปปะชานันติ เทวา เตสัง นิเวทะยุง,

สัตว์เหล่าใดรู้ส่วนบุญที่ข้าพเจ้าแผ่ให้แล้ว, สัตว์เหล่านั้น จงอนุโมทนาเองเถิด, ส่วนสัตว์เหล่าใด ยังไม่รู้ส่วนบุญนี้, ขอเทวดาทั้งหลายจงบอกสัตว์เหล่านั้นให้รู้,

มะยา ทินนานะ ปุญญานัง
อะนุโมทนะเหตุนา,
สัพเพ สัตตา สะทา โหนตุ
อะเวรา สุขะชีวิโน,
เขมัปปะทัญจะ ปัปโปนตุ
เตสาสา สิชฌะตัง สุภา.

เพราะเหตุที่ได้อนุโมทนาส่วนบุญที่
ข้าพเจ้าแผ่ให้แล้ว,สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง,
จงเป็นผู้ไม่มีเวร อยู่เป็นสุขทุกเมื่อ,
จงถึงบทอันเกษม กล่าวคือพระนิพพาน,
ความปรารถนาที่ดีงามของสัตว์
ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านั้นจงสำเร็จเถิด,

ทำวัตรเย็น

(คำบูชาพระและปุพพภาคนมการ ใช้อย่างเดียวกับคำทำวัตรเช้า)

พุทธานุสสติ

(หันทะ มะยัง พุทธานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย ทำซึ่งความระลึก ถึงพระพุทธเจ้าเถิด)

ตัง โข ปะนะ ภะคะวันตัง เอวัง กัล์ยาโณ กิตติสัทโท อัพภุคคะโต,	ก็กิตติศัพท์อันงามของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น,ได้ฟุ้งไปแล้วอย่างนี้ว่า,
อิติปิ โส ภะคะวา	เพราะเหตุอย่างนี้ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น,
อะระหัง,	เป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทโธ,	เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,
วิชชาจะระณะสัมปันโน,	เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ,
สุคะโต,	เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,
โลกะวิทู,	เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,	เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,
สัตถา เทวะมะนุสสานัง,	เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย,
พุทโธ,	เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม
ภะคะวา ติ.	เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ดังนี้

พุทธาภิคีติ

นำ (หันทะ มะยัง พุทธาภิคีติง กะโรมะ เส.)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย ทำความขับคาถา พรรณนาเฉพาะพระพุทธเจ้าเถิด)

พุทธวาระหันตะวะระตา ทิคุณาภิยุตโต,	พระพุทธเจ้าประกอบด้วยคุณ มีความ ประเสริฐแห่งอรหันตคุณ เป็นต้น,
สุทธาภิญาณะ กะรุณาหิ สะมาคะตัตโต,	มีพระองค์อันประกอบด้วยพระญาณ และพระกรุณาอันบริสุทธิ์,
โพเธสิ โย สุชะนะตัง กะมะลัง วะ สูโร,	พระองค์ใด ทรงกระทำชนที่ดีให้ เบิกบาน ดุจอาทิตย์ ทำบัวให้บาน,
วันทามะหัง ตะมะระณัง สิระสาชิเนนทัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระชินสีห์ ผู้ไม่มีกิเลส พระองค์นั้นด้วยเศียรเกล้า,
พุทโธ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,	พระพุทธเจ้าพระองค์ใด เป็นสรณะ อันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย,
ปะฐะมานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง	ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่หนึ่ง ด้วยเศียรเกล้า,
พุทธัสสาหัสมิ ทาโส (ทาสี) วะ พุทโธ เม สามิกิสสะโร,	ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นนายมีอิสระเหนือข้าพเจ้า,.
พุทโธทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะเม,	พระพุทธเจ้าเป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,
พุทธัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,	ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้แด่ พระพุทธเจ้า,

วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ **พุธธัสเสวะ สุ โพธิตัง,**	ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม ซึ่งความตรัสรู้ดีของพระพุทธเจ้า,
นัตถิเม สะระณัง อัญญัง **พุธโธ เม สะระณัง วะรัง,**	สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธ-เจ้าเป็นสะระณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ **วัฑเฒยยัง สัตถุสา สะเน,**	ด้วยการกล่าวคำสัจจ์นี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา,
พุทธัง เม วันทะมาเนนะ (มานายะ) **ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,**	ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ขวนขวาย บุญใด ในบัดนี้,
สัพเพปิ อันตะรายา เม **มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา,**	อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น,

---

****(กราบ) กาเยนะ วาจายะ** **วะเจตะสา วา,**	ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,
พุทเธ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,	กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระพุทธเจ้า,
พุทโธ ปะฏิคัณหะตุ อัจจะยันตัง,	ขอพระพุทธเจ้า จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,
กาลันตะเร สังวะริตุง วะ พุทเธ ฯ	เพื่อการสำรวมระวัง ในพระพุทธเจ้าในกาลต่อไป.

ธัมมานุสสติ

นำ (หันทะ มะยัง ธัมมานุสสะตินะยัง กะโรมะ เส.)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย ทำซึ่งความตามระลึกถึงพระธรรมเถิด)

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,	พระธรรม เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว,
สันทิฏฐิโก,	เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง,
อะกาลิโก,	เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล,
เอหิปัสสิโก,	เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกับผู้อื่นว่าท่านจงมาดูเถิด,
โอปะนะยิโก,	เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว,
ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหี ติ	เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน ดังนี้.

ธัมมาภิคีติ

นำ (หันทะ มะยัง ธัมมาภิคีติง กะโรมะ เส.)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย ทำความขับคาถา พรรณนาเฉพาะพระธรรมเถิด)

ส๎วากขาตะ ตาทิคุณะโยคะวะเสนะ เสย (สัย) โย,	พระธรรม เป็นสิ่งที่ประเสริฐเพราะประกอบด้วยคุณคือ ความที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว เป็นต้น,
โย มัคคะปากะปะริยัตติวิโมกขะเภโท,	เป็นธรรมอันจำแนกเป็น มรรค ผล ปริยัติและปรินิพพาน,
ธัมโม กุโลกะปะตะนา ตะทะธาริธารี,	เป็นธรรมทรงไว้ซึ่งผู้ทรงธรรมจากการตกไปสู่โลก ที่ชั่ว,

วันทามะหัง ตะมะหะรัง วะระธัมมะเมตัง	ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมอันประเสริฐนั้น อันเป็นเครื่องขจัดเสียซึ่งความมืด,
ธัมโม โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง,	พระธรรมใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย,
ทุติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึกองค์ที่สองด้วยเศียรเกล้า,
ธัมมัสสาหัส๎มิ ทาโส (ทาสี) วะ ธัมโม เม สามิกิสสะโร,	ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระธรรม พระธรรมเป็นนายมีอิสระเหนือข้าพเจ้า,
ธัมโม ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม,	พระธรรมเป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,
ธัมมัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง,	ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้แด่พระธรรม
วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ ธัมมัสเสวะ สุธัมมะตัง,	ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตามซึ่งความเป็นธรรมดีของพระธรรม,
นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง ธัมโม เม สะระณัง วะรัง,	สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระธรรมอันเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุสาสะเน,	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา,
ธัมมัง เม วันทะมาเนนะ (มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,	ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระธรรม ได้ขวนขวายบุญใด ในบัดนี้,

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.	อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา,	ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,
ธัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,	กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระธรรม,
ธัมโม ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,	ขอพระธรรม จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น,
กาลันตะเร สังวะริตุง วะ ธัมเม.	เพื่อการสำรวมระวังในพระธรรม ในกาลต่อไป.

สังฆานุสสติ

(หันทะ มะยัง สังฆานุสสะตินะยัง กะโร มะ เส.)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย ทำซึ่งความตามระลึกถึง พระสงฆ์เถิด)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติดีแล้ว,
อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติตรงแล้ว,
ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะ สังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใดปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว,
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,	สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติสมควรแล้ว,
ยะทิทัง,	ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ,

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ
อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,
คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่, นับเรียงตัวบุรุษ ได้ ๘ บุรุษ

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
นั่นแหล่ะ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า,

อาหุเนยโย,
เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา,

ปาหุเนยโย,
เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ,

ทักขิเณยโย,
เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน

อัญชะลีกะระณีโย,
เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี,

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง
โลกัสสา ติ.
เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้.

สังฆาภิคีติ

(หันทะ มะยัง สังฆาภิคีติง กะโรมะเส.)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย ทำความความขับคาถา พรรณนาเฉพาะพระสงฆ์เถิด)

สัทธัมมะโช สุปะฏิปัตติคุณาทิ
ยุตโต,
พระสงฆ์ที่เกิดโดยพระสัทธรรม ประกอบด้วยคุณมีความปฏิบัติดี เป็นต้น,

โยฏฐัพพิโธ อะริยะปุคคะละ
สังฆะเสฏโฐ,
เป็นหมู่แห่งพระอริยะบุคคลอันประเสริฐ แปดจำพวก,

สีลาทิธัมมะปะวะรา
สะยะกายะ จิตโต,
มีกายและจิต อันอาศัยธรรมมีศีลเป็นต้น อันบวร,

วันทามะหัง ตะมะริยานะคะณัง
สุสุทธัง,
ข้าพเจ้าไหว้หมู่แห่งพระอริยะเจ้าเหล่านั้น อัน บริสุทธิ์ด้วยดี,

สังโฆ โย สัพพะปาณีนัง
สะระณัง เขมะมุตตะมัง,
พระสงฆ์หมู่ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด ของสัตว์ทั้งหลาย,

ตะติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง,	ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น อันเป็นที่ตั้ง แห่งความระลึกองค์ที่สามด้วยเศียรเกล้า,
สังฆัสสาหัสมิ ทาโส (ทาสี) วะ สังโฆ เม สามิกสะโร,	ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระสงฆ์ พระสงฆ์ เป็นนาย มีอิสระเหนือข้าพเจ้า,
สังโฆ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตาจะ หิตัสสะ เม,	พระสงฆ์เป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรง ไว้ซึ่ง ประโยชน์แก่ข้าพเจ้า,
สังฆัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญ จิทัง,	ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระสงฆ์,
วันทันโตหัง (ตีหัง) จะริสสามิ สังฆัสโส ปะฏิปันนะตัง,	ข้าพเจ้าไหว้ผู้อยู่จักประพฤติตาม ซึ่งความปฏิบัติดีพระสงฆ์
นัตถิเม สะระณัง อัญญัง สังโฆ เม สะระณัง วะรัง,	สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสงฆ์เป็น สรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุสาสะเน,	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญ ในพระศาสนาของพระศาสดา,
สังฆัง เม วันทะมาเนนะ (มานายะ) ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,	ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระสงฆ์ ได้ขวนขวาย บุญใดในบัดนี้,
สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสา.	อันตรายทั้งปวง อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ด้วยเดชแห่งบุญนั้น.

(กราบหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะเจตะสา วา,	ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี,
สังเฆ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,	กรรมน่าติเตียนอันใด ที่ข้าพเจ้า กระทำแล้วในพระสงฆ์
สังโฆ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,	ขอพระสงฆ์จงงดซึ่งโทษล่วงเกินนั้น,
กาลันตะเร สังวะริตุง วะ สังเฆ.	เพื่อการสำรวมระวัง ในพระสงฆ์ ในกาลต่อไป

อตีตปัจจเวกขณปาฐะ

นำ **(หันทะ มะยัง อะตีตะปัจจะเวกขะณะ ปาฐัง ภะณามะ เส.)**

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย จงกล่าวบาลีเป็นเครื่องพิจารณาปัจจัย ๔ ที่ล่วงกาลแล้วเถิด)

*** อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตฺวา ยัง จีวะรัง ปะริภุตตัง,**	จีวรใดอันเรานุ่งห่มแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้,
ตัง ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	จีวรนั้นเรานุ่งห่มแล้ว เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,
อุณหัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดความร้อน,
ฑังสะ (ดัง) สะมะกะสะวาตาตะปะ-สิริง สะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,	เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,
ยาวะเทวะ หิริโกปินะ ปะฏิจฉาทะนัตถัง	และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะอันให้เกิดความละอาย,

(ภายหลังบริโภคบิณฑบาต)

***อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตฺวา โย ปิณฑะปาโต ปะริภุตโต,**	บิณฑบาตใดอันเราฉันแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้,
โส เนวะ ทวฺายะ,	บิณฑบาตนั้น เราฉันแล้วไม่ใช่เป็นไปเพื่อความ เพลิด เพลิน สนุกสนาน,
นะ มะทายะ,	ไม่ใช่เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดกำลังพลังทางกาย,
นะมัณฑะนายะ,	ไม่ใช่เป็นไปเพื่อประดับ,
นะ วิภูสะนายะ,	ไม่ใช่เป็นไปเพื่อตกแต่ง,
ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา, ยาปะนายะ,	แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้,เพื่อความเป็นไปได้ของอัตตภาพ,
วิหิงสุปะระติยา,	เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย,
พฺรหฺมะจะริยานุคคะหายะ	เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์,

อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะฏิหังขามิ,	ด้วยการทำอย่างนี้ เราย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกขเวทนาเก่า คือความหิว,
นะวัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ,	และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น,
ยาต๎รา จะ เม ภะวิสสะติ อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ ฯ	อนึ่ง ความเป็นไปได้โดยสะดวกแห่งอัตภาพนี้ด้วย ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย และความเป็นอยู่โดยผาสุขด้วย จักมีแก่เราดังนี้

(ภายหลังการใช้สอยเสนาสนะ)

*** อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต๎วา ยัง เสนาสะนัง ปะริภุตตัง,**	เสนาสนะใด อันเราใช้สอยแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้
ตัง ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เสนาสนะนั้นเราใช้สอยแล้ว เพียงเพื่อบำบัดความหนาว
อุณ๎หัสสะ ปะฏิฆาตายะ,	เพียงเพื่อบำบัดความร้อน
ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ,	เพียงเพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจาก เหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,
ยาวะเทวะ อุตุปะริสสะยะวิโนทะนัง ปะฏิสัลลานารามัตถัง	เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมีจากดิน ฟ้า อากาศ และเพื่อความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวนา
*** อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิต๎วา โย คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร ปะริภุตโต,**	คิลานะเภสัชใดอันเราบริโภคแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้
โส ยาวะเทวะ อุปปันนานัง เวยยาพาธิกานัง เวทะนานัง ปะฏิฆาตายะ,	คิลานะเภสัชบริขารนั้นเราบริโภคแล้ว เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนา อันบังเกิดขึ้นแล้วมีอาพาธต่างๆ เป็นมูล
อัพ๎ยาปัชฌะปะระมะตายาติ	เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียนเป็นอย่างยิ่งดังนี้แล.

(กรวดน้ำตอนเย็น)
อุททิสสนาธิฏฐานคาถา

(หันทะ มะยัง อุททิสสะนาธิฏฐานะคาถาโย ภะณามะ เส.)

บทที่ ๑

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ,	ด้วยบุญนี้ อุทิศให้,
อุปัชฌายา คุณุตตะรา,	อุปัชฌาย์ ผู้เลิศคุณ,
อาจะริยูปะการา จะ,	แลอาจารย์ ผู้เกื้อหนุน
มาตา ปิตา จะ ญาตะกา,	ทั้งพ่อแม่ แลปวงญาติ,
สุริโย จันทิมา ราชา,	สูรย์จันทร์ แลราชา,
คุณะวันตา นะราปิ จะ,	ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ,
พ๎รัห๎มมะมารา จะ อินทา จะ,	พรหม มาร และอินทราช
โลกะปาลา จะ เทวะตา,	ทั้งทวยเทพ และโลกบาล,
ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ,	ยมราช มนุษย์ มิตร,
มัชฌัตตา เวริกาปิ จะ,	ผู้เป็นกลาง ผู้จองผลาญ,
สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ,	ขอให้เป็นสุขศานติ์ ทุกทั่วหน้า อย่าทุกข์ทน,
ปุญญานิ ปะกะตานิ เม,	บุญผอง ที่ข้าพเจ้าทำจงช่วยอำนวยศุภผล,
สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ,	ให้สุข สามอย่างล้น,
ขิปปัง ปาเปถะ โวมะตัง,	ให้บรรลุถึง นิพพานพลัน,
อิมินา ปุญญะกัมเมนะ,	ด้วยบุญนี้ ที่เราทำ,
อิมินา อุททิเสนะ จะ,	แลอุทิศ ให้ปวงสัตว์,
ขิปปาหัง สุละเภ เจวะ	เราพลันได้ ซึ่งการตัด,
ตัณหุปาทานะ เฉทะนัง,	ตัวตัณหา อุปาทาน,
เย สันตาเน หินา ธัมมา,	สิ่งชั่ว ในดวงใจ,
ยาวะ นิพพานะโต มะมัง,	กว่าเราจะถึงนิพพาน,
นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ,	มลายสิ้น จากสันดาน,
ยัตถะ ชาโต ภะเว ภะเว,	ทุก ๆ ภพ ที่เราเกิด,
อุชุจิตตัง สะติปัญญา,	มีจิตตรง และสติ ทั้งปัญญา อันประเสริฐ,

สัลเลโข วิริยัมหินา,	พร้อมทั้ง ความเพียรเลิศเป็น เครื่องขูดกิเลสหาย,
มารา ละภันตุ โนกาสัง,	โอกาส อย่าพึงมีแก่หมู่มาร สิ้นทั้งหลาย,
กาตุญจะ วิริเยสุ เม,	เป็นช่อง ประทุษร้าย ทำลายล้างความเพียรจม,
พุทธาทิปะ วะโร นาโถ,	พระพุทธเจ้า ผู้ บวรนาถ,
ธัมโม นาโถ วะรุตตะโม,	พระธรรมที่พึ่งอุดม
นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ,	พระปัจเจกะพุทธสมทบ,
สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง,	พระสงฆ์เป็นที่พึ่งผยอง,
เตโสตตะมานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพนั้น,
มาโรกาสัง ละภันตุ มา,	ขอหมู่มารอย่าได้ช่อง,
ทะสะปุญญานุภาเวนะ	ด้วยเดชบุญทั้งสิบป้อง,
มาโรกาสัง ละภันตุ มา	อย่าเปิดโอกาสแก่มาร(เทอญ)

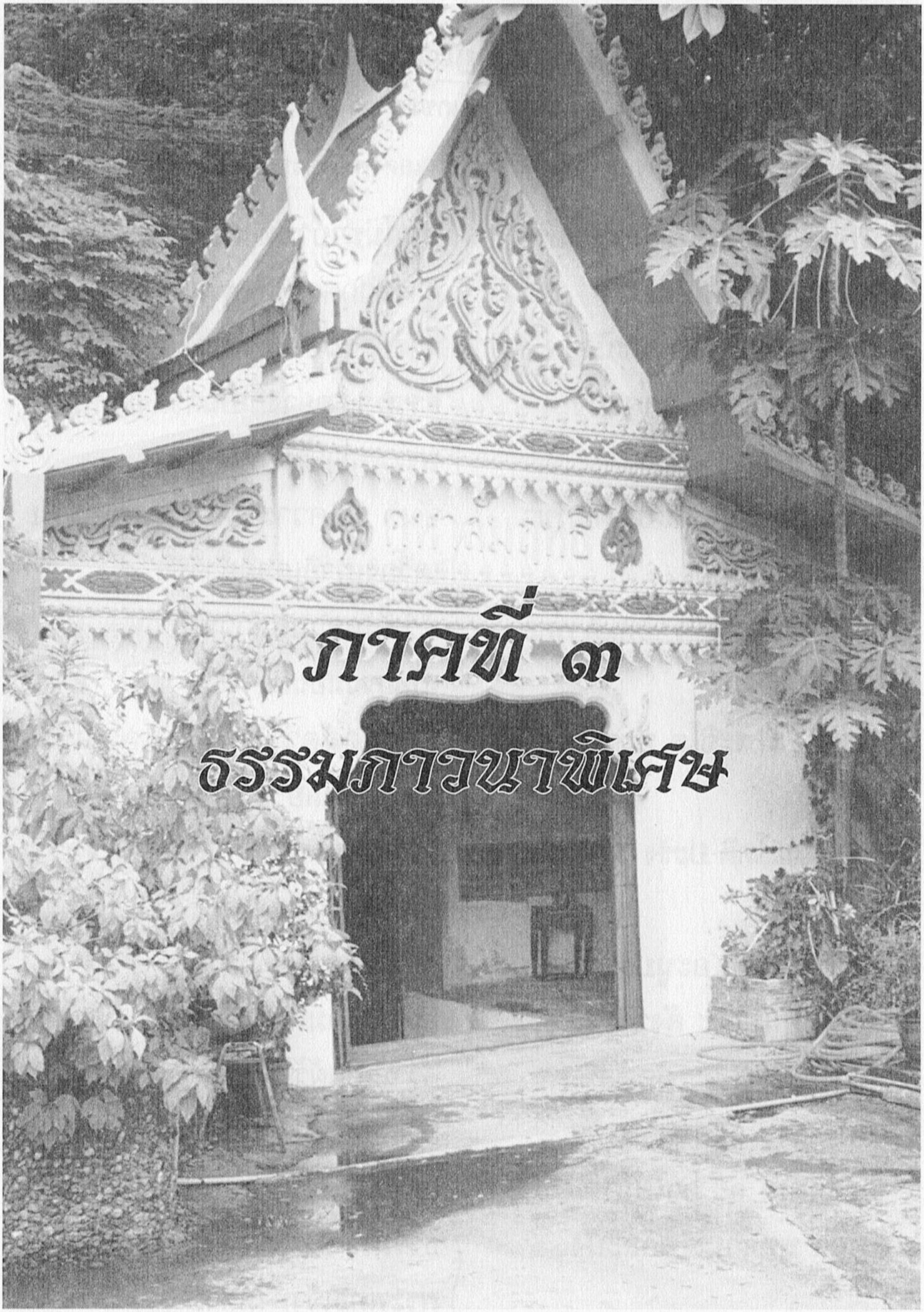
บทที่ ๒

เย เกจิ ขุททะกา ปาณา	สัตว์เล็ก ทั้งหลายใด
มะหันตาปิ มะยา หะตา	ทั้งสัตว์ใหญ่ เราห้ำหั่น
เย จาเนเก ปะมาเทนะ	มิใช่น้อย เพราะเผลอพลัน
กายะวาจามะเนเหวะ	ทางกายา วาจาจิต
ปุญญัง เม อะนุโมทันตุ	จงอนุโม ทนากุศล
คัณหันตุ ผะละมุตตะมัง	ถือเอาผล อันอุกฤษฏ์
เวรา โน เจ ปะมุญจันตุ	ถ้ามีเวร จงเปลื้องปลิด
สัพพะโทสัง ขะมันตุ เม	อดโทษข้า ทั่วหน้าเทอญ.

บทที่ ๓

ยังกิญจิ กุสะลัง กัมมัง	กุศลกรรม อย่างใดหนึ่ง
กัตตัพพัง กิริยัง มะมะ	เป็นกิจซึ่ง ควรฝักใฝ่
กาเยนะ วาจามะนะสา	ด้วยกาย วาจาใจ
ติทะเส สุคะตัง กะตัง	เราทำแล้ว เพื่อไปสวรรค์
เย สัตตา สัญญิโน อัตถิ	สัตว์ใด มีสัญญา
เย จะ สัตตา อะสัญญิโน	หรือหาไม่ เป็นอสัญญ์
กะตัง ปุญญะผะลัง มัยหัง	ผลบุญ ข้าทำนั้น
สัพเพ ภาคี ภะวันตุ เต	ทุก ๆ สัตว์ จงมีส่วน
เย ตัง กะตัง สุวิทิตัง	สัตว์ใดรู้ ก็เป็นอัน
ทินนัง ปุญญะผะลัง มะยา	ว่าข้าให้ แล้วตามควร
เย จะ ตัตถะ นะ ชานันติ	สัตว์ใด มิรู้ถ้วน
เทวา คันต๎วา นิเวทะยุง	ขอเทพเจ้า จงเล่าขาน
สัพเพ โลกัมหิ เย สัตตา	ปวงสัตว์ ในโลกีย์
ชีวันตาหาระเหตุกา	มีชีวิต ด้วยอาหาร
มะนุญญัง โภชะนัง สัพเพ	จงได้ โภชน์สำราญ
ละภันตุ มะมะ เจตะสาติ.	ตามเจตนา ของข้าเทอญ.

(จบทำวัตรเย็น)

ภาคที่ ๓

ธรรมภาวนาพิเศษ

โอวาทปาฏิโมกขคาถา

(หันทะ มะยัง โอวาทะปาติโมกขะคาถาโย ภะณามะ เส)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย จงกล่าวคาถาแสดงพระโอวาทปาติโมกข์เถิด)

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง	การไม่ทำบาปทั้งปวง
กุสะลัสสูปะสัมปะทา	การทำกุศลให้ถึงพร้อม
สะจิตตะปะริโยทะปะนัง	การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ
เอตัง พุทธานะ สาสะนัง	ธรรม ๓ อย่างนี้เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย
ขันตี ปะระมัง ตะโป ตีติกขา	ขันติ คือความอดกลั้นเป็นธรรมเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง
นิพพานัง ปะระมัง วะทันติ พุทธา	ผู้รู้ทั้งหลายกล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอันยิ่ง
นะ หิ ปัพพะชิโต ปะรูปะฆาตี	ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ไม่ชื่อว่าเป็นบรรพชิตเลย
สะมะโณ โหติ ปะรัง วิเหฐะยันโต	ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะเลย
อะนูปะวาโท อะนูปะฆาโต	การไม่พูดร้าย, การไม่ทำร้าย
ปาติโมกเข จะ สังวะโร	การสำรวมในปาติโมกข์
มัตตัญญุตา จะ ภัตตัสมิง	ความเป็นผู้รู้ประมาณในการบริโภค
ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง	การนอนการนั่งในที่อันสงัด
อะธิจิตเต จะ อาโยโค	ความหมั่นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง
เอตัง พุทธานะ สาสะนัง	ธรรม ๖ อย่างนี้เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

อภิณหปัจจเวกขณะ ๕ (โดยสังเขป)

(หันทะ มะยัง อะภิณหะปัจจะเวกขณะปาฐัง ภะณามะ เส.)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย,มาสวดอภิณหปัจจเวกขณะปาฐะกันเถิด)

ชะราธัมโมม๎หิ ชะรัง อะนะตีโต	เราจะมีความแก่เป็นธรรมดา เราจะล่วงพ้นความแก่ไปไม่ได้
พ๎ยาธิธัมโมม๎หิ พ๎ยาธิง อะนะตีโต	เราจะมีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา เราจะล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้
มะระณะธัมโมม๎หิ มะระณัง อะนะตีโต	เราจะมีความตายเป็นธรรมดา เราจะล่วงพ้นความตายไปไม่ได้
สัพเพหิ เม ปิเยหิ มะนาเปหิ นานาภาโว วินาภาโว	เราจะละเว้นเป็นต่างๆ คือว่าจะพลัดพรากจากของรักของเจริญใจทั้งหลายทั้งปวง
กัมมัสสะโกม๎หิ	เรามีกรรมเป็นของ ๆ ตน
กัมมะทายาโท	เราจะเป็นผู้รับผลของกรรม
กัมมะโยนิ	เรามีกรรมเป็นกำเนิด
กัมมะพันธุ	เรามีกรรมเป็นเผ่าพันธ์
กัมมะปะฏิสะระโน	เรามีกรรมเป็นที่พึ่ง ที่อาศัย
ยัง กัมมัง กะริสสามิ	เราจักทำกรรมอันใดไว้
กัล๎ยาณัง วา ปาปะกัง วา	ดีหรือชั่วก็ตาม
ตัสสะ ทายาโท ภะวิสสามิ	เราจักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้นๆ
เอวัง อัม๎เหหิ อะภิณ๎หัง ปัจจะเวกขิตัพพัง	เราทั้งหลายพึงพิจารณาอย่างนี้ทุกวัน ๆ เทอญ.

ปัจฉิมพุทโธวาทปาฐะ

(หันทะ มะยัง ปัจฉิมะพุทโธวาทะปาฐัง ภะณามะ เส.)

หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิ โว,	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, บัดนี้ เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า,
วะยะธัมมา สังขารา,	สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา,
อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถะ,	ท่านทั้งหลาย, จงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด,
อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา วาจา	นี้เป็นพระวาจามีในครั้งสุดท้ายของพระตถาคตเจ้า.

บทพิจารณาสังขาร

(ทุกเวลาทำวัตรเช้าและเวลาเข้านอน)

(หันทะ มะยัง ธรรมะสังขาราปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เส)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย,จงกล่าวคาถาพิจารณาธรรมสังเวชเถิด)

สัพเพ สังขารา อะนิจจา,	สังขารคือร่างกายจิตใจ แลรูปธรรม นามธรรมทั้งหมดทั้งสิ้น มันไม่เที่ยง เกิดแล้วดับไป มีแล้วหายไป,
สัพเพ สังขารา ทุกขา,	สังขารคือร่างกายจิตใจ แลรูปธรรม นามธรรมทั้งหมดทั้งสิ้น มันเป็นทุกข์ทนยาก เพราะเกิดขึ้นแล้ว แก่ เจ็บ ตายไป,
สัพเพ ธัมมา อะนัตตา,	สิ่งทั้งหลายทั้งปวง ทั้งที่เป็นสังขารแลมิใช่สังขารทั้งหมดทั้งสิ้น ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ไม่ควรถือว่าเราว่าของเรา ว่าตัวว่าตนของเรา,

อะธุวัง ชีวิตัง,	ชีวิตเป็นของไม่ยั่งยืน,
ธุวัง มะระณัง,	ความตายเป็นของยั่งยืน,
อะวัสสัง มะยา มะริตัพพัง,	อันเราจะพึงตายเป็นแท้,
มะระณะปะริโยสานัง เม ชีวิตัง,	ชีวิตของเรามีความตายเป็นที่สุดรอบ,
ชีวิตัง เม อะนิยะตัง,	ชีวิตของเราเป็นของไม่เที่ยง,
มะระณัง เม นิยะตัง,.	ความตายของเราเป็นของเที่ยง,
วะตะ,	ควรที่จะสังเวช,
อะยัง กาโย,	ร่างกายนี้,
อะจิรัง,	มิได้ตั้งอยู่นาน,
อะเปตะวิญญาโณ,	ครั้นปราศจากวิญญาณ,
ฉุฑโฑ,	อันเขาทิ้งเสียแล้ว,
อะธิเสสสะติ,	จักนอนทับ,
ปะฐะวิง,	ซึ่งแผ่นดิน,.
กะลิงคะรัง อิวะ,	ประดุจดังว่าท่อนไม้และท่อนฟืน,
นิรัตถัง,	หาประโยชน์มิได้,
อะนิจจา วะตะ สังขารา,	สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ,
อุปปาทะวะยะธัมมิโน,	มีความเกิดขึ้นแล้ว มีความเสื่อมไป เป็นธรรมดา,
อุปปัชชิต๎วา นิรุชฌันติ,	ครั้นเกิดขึ้นแล้วย่อมดับไป,
เตสัง วูปะสะโม สุโข,	ความเข้าไปสงบระงับสังขารทั้งหลาย เป็นสุขอย่างยิ่ง ดังนี้.

เขมาเขมสรณทีปิกคาถา

(หันทะ มะยัง เขมาเขมะสะระณะทีปิกะคาถาโย ภะณามะ เส)

พะหุง เว สะระณัง ยันติปัพพะตานิ วะนานิ จะ,อารามะรุกขะเจตยานิ มะนุสสา ภะยะตัชชิตา,

มนุษย์เป็นอันมาก,เมื่อเกิดมีภัยคุกคามแล้ว ก็ถือเอาภูเขาบ้าง,ป่าไม้บ้าง,อารามและรุกขเจดีย์บ้างเป็นสรณะ

เนตัง โข สะระณัง เขมัง, เนตัง สะระณะมุตตะมัง,เนตัง สะระ-ณะมาคัมมะ สัพพะ ทุกขา ปะมุจจะติ.

นั่น มิใช่สรณะอันเกษมเลย, นั่นมิใช่สรณะอันสูงสุด,เขาอาศัยสรณะนั่นแล้ว,ย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้.

โย จะ พุทธัญจะ ธัมมัญจะ สังฆัญจะ สะระณัง คะโต,จัตตาริ อะริยะสัจจานิ สัมมัปปัญญายะ ปัสสะติ,

ส่วนผู้ใดถือเอาพระพุทธ พระธรรมพระสงฆ์เป็นสรณะแล้ว,เห็นอริยสัจคือความจริงอันประเสริฐสี่ด้วยปัญญาอันชอบ

ทุกขัง ทุกขะสะมุปปาทัง ทุกขัสสะ จะ อะติกกะมัง,อะริยัญจัฏฐังคิกัง มัคคัง ทุกขูปะสะมะคามินัง

คือเห็นความทุกข์, เหตุให้เกิดทุกข์,ความก้าวล่วงพ้นทุกข์เสียได้,และหนทางมีองค์แปดอันประเสริฐเครื่องถึงความระงับทุกข์

เอตัง โข สะระณัง เขมัง เอตัง สะระณะมุตตะมัง,เอตัง สะระณะ-มาคัมมะ สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ

นั่นแหละเป็นสรณะอันเกษม, นั่นเป็นสรณะอันสูงสุด,เขาอาศัยสรณะนั่นแล้ว,ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

ภารสุตตคาถา

(หันทะ มะยัง ภาระสุตตะคาถาโย ภะณามะ เส)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย จงกล่าวคาถาแสดงภารสูตรเถิด)

ภารา หะเว ปัญจักขันธา	ขันธ์ทั้งห้า เป็นของหนักเน้อ
ภาระหาโร จะ ปุคคะโล	บุคคลแหละเป็นผู้แบกของหนักพาไป
ภาราทานัง ทุกขัง โลเก	การแบกถือของหนักเป็นความทุกข์ในโลก
ภาระนิกเขปะนัง สุขัง	การสลัดของหนักทิ้งลงเสียเป็นความสุข
นิกขิปิต๎วา คะรุง ภารัง	พระอริยเจ้าสลัดทิ้งของหนักลงเสียแล้ว
อัญญัง ภารัง อะนาทิยะ	ทั้งไม่หยิบฉวยเอาของหนักอันอื่นขึ้นมาอีก
สะมูลัง ตัณ๎หัง อัพพุย๎หะ	ก็เป็นผู้ถอนตัณหาขึ้นได้กระทั่งราก
นิจฉาโต ปะรินิพพุโต	เป็นผู้หมดสิ่งปรารถนาดับสนิทไม่มีส่วนเหลือ

ภัทเทกรัตตคาถา

(หันทะ มะยัง ภัทเทกะรัตตะคาถาโย ภะณามะ เส)

เชิญเถิด เราทั้งหลาย จงกล่าวคาถาแสดงผู้มีราตรีเดียวเจริญเถิด

อะตีตัง นานวาคะเมยยะ **นัปปะฏิกังเข อะนาคะตัง**	บุคคลไม่ควรตามคิดถึงสิ่งที่ล่วงไปแล้วด้วยอาลัย, และไม่พึงพะวงถึงสิ่งที่ยังไม่มาถึง
ยะทะตีตัมปะหีนันตัง **อัปปัตตัญจะ อะนาคะตัง**	สิ่งเป็นอดีตก็ละไปแล้ว,สิ่งเป็นอนาคตก็ยังไม่มา
ปัจจุปปันนัญจะ โย ธัมมัง **ตัตถะ ตัตถะ วิปัสสะติ,** **อะสังหิรัง อะสังกุปปัง ตัง** **วิทธา มะนุพ๎รูหะเย**	ผู้ใดเห็นธรรมอันเกิดขึ้นเฉพาะหน้าที่นั้นๆอย่างแจ่มแจ้ง,ไม่ง่อนแง่นคลอนแคลน, เขาควรพอกพูนอาการเช่นนั้นไว้
อัชเชวะ กิจจะมาตัปปัง โก **ชัญญา มะระณัง สุเว**	ความเพียรเป็นกิจที่ต้องทำวันนี้, ใครจะรู้ความตายแม้พรุ่งนี้
นะ หิ โน สังคะรันเตนะ **มะหาเสเนนะ มัจจุนา**	เพราะการผัดเพี้ยนต่อมัจจุราชซึ่งมีเสนามากย่อมไม่มีสำหรับเรา
เอวังวิหาริมาตาปิง **อะโหรัตตะมะตันทิตัง,** **ตัง เว ภัทเทกะรัตโตติ** **สันโต อาจิกขะเต มุนิ.**	มุนีผู้สงบย่อมกล่าวเรียกผู้มีความเพียรอยู่เช่นนั้น,ไม่เกียจคร้านทั้งกลางวันกลางคืนว่า, "ผู้เป็นอยู่แม้เพียงราตรีเดียว ก็น่าชม"

ติลักขณาทิคาถา

(หันทะ มะยัง ติลักขะณาคาถาโย ภะณามะ เส)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย จงกล่าวคาถาแสดงพระไตรลักษณ์เป็นเบื้องต้นเถิด)

สัพเพ สังขารา อะนิจจาติ	เมื่อใดบุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า,
ยะทา ปัญญายะ ปัสสะติ,	สังขารทั้งปวงไม่เที่ยง
อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข	เมื่อนั้น ย่อมเหนื่อยหน่ายในสิ่งที่เป็นทุกข์
เอสะ มัคโค วิสุทธิยา,	ที่ตนหลง,นั่นแหละเป็นทางแห่งพระนิพพาน
	อันเป็นธรรมหมดจด
สัพเพ สังขารา ทุกขาติ	เมื่อใดบุคคล เห็นด้วยปัญญาว่า,
ยะทา ปัญญายะ ปัสสะติ,	สังขารทั้งปวงเป็นทุกข์
อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข	เมื่อนั้น ย่อมเหนื่อยหน่ายในสิ่งที่เป็นทุกข์
เอสะ มัคโค วิสุทธิยา	ที่ตนหลง,นั่นแหละเป็นทางแห่งพระนิพพาน
	อันเป็นธรรมหมดจด
สัพเพ ธัมมา อะนัตตาติ	เมื่อใดบุคคลเห็นด้วยปัญญาว่า,
ยะทา ปัญญายะ ปัสสะติ,	ธรรมทั้งปวงเป็นอนัตตา
อะถะ นิพพินทะติ ทุกเข	เมื่อนั้น ย่อมเหนื่อยหน่ายในสิ่งที่เป็นทุกข์
เอสะ มัคโค วิสุทธิยา	ที่ตนหลง,นั่นแหละเป็นทางแห่งพระนิพพาน
	อันเป็นธรรมหมดจด
อัปปะกา เต มะนุสเสสุ เย	ในหมู่มนุษย์ทั้งหลาย, ผู้ที่ถึงฝั่งแห่ง
ชะนา ปาระคามิโน	พระนิพพานมีน้อยนัก
อะถายัง อิตะรา ปะชา	หมู่มนุษย์นอกนั้นย่อมวิ่งเลาะ
ตีระเมวานุธาวะติ	อยู่ตามฝั่งในนี่เอง
เย จะ โข สัมมะทักขาเต	ก็ชนเหล่าใดประพฤติสมควรแก่ธรรม
ธัมเม ธัมมานุวัตติโน	ในธรรมที่ตรัสรู้ไว้ชอบแล้ว

เต ชะนา ปาระเมสสันติ มัจจุเธยยัง สุทุตตะรัง	ชนเหล่าใดจักถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน, ข้ามพ้นบ่วงแห่งมัจจุราชที่ข้ามได้ยากนัก
กัณ์หัง ธัมมัง วิปปะหายะ สุกกัง ภาเวถะ ปัณฑิโต	จงเป็นบัณฑิตละธรรมดำเสีย, แล้วเจริญธรรมขาว
โอกา อะโนกะมาคัมมะ วิเวเก ยัตถะ ทูระมัง, ตัต์ราภิระติมิจเฉยยะ หิต์วา กาเม อะกิญจะโน	จงมาถึงที่ไม่มีน้ำ,จากที่มีน้ำ,จงละกามเสีย, เป็นผู้ไม่มีความกังวล,จงยินดีเฉพาะ ต่อพระนิพพาน, อันเป็นที่สงัดซึ่ง สัตว์ยินดีได้โดยยาก
ปะริโยทะเปยยะ อัตตานัง จิตตะกะเลเสหิ ปัณฑิโต	บัณฑิตควรยังตนให้ผ่องแผ้ว จาก เครื่องเศร้าหมองแห่งจิตทั้งหลาย
เยสัง สัมโพธิยังเคสุ สัมมา จิตตัง สุภาวิตัง	จิตอันบัณฑิตทั้งหลายเหล่าใดอบรม ดีแล้ว โดยถูกต้องในองค์เป็นเหตุ- ตรัสรู้ทั้งหลาย
อาทานะปะฏินิสสัคเค อะนุปาทายะ เย ระตา	บัณฑิตทั้งหลายเหล่าใดไม่ถือมั่น ยินดีแล้วในอันสละความยึดถือ
ขีณาสะวา ชุติมันโต เต โลเก ปะรินิพพุตาติ.	บัณฑิตทั้งหลายเหล่านั้น ย่อมเป็นผู้ ไม่มีอาสวะ มีความโพลงดับสนิท ในโลกดังนี้แล.

คำอาราธนาอุโบสถศีล

มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ
อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะฯ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ
อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะฯ
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ
อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะฯ

คนเดียวเปลี่ยน **มะยัง** เป็น **อะหัง**
เปลี่ยน **ยาจามะ** เป็น **ยาจามิ**

คำให้อุโบสถศีล

ก็ให้ว่าเหมือนศีล ๘ ทุกปรากการจนจบข้อสุดท้าย **อุจจา** พระนำให้โยมว่าตามต่อไปละทีละตอนดังนี้

อิมัง อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง พุทธะปัญญัตตัง อุโปสะถัง อิมัญจะ รัตติง อิมัญจะ ทิวะสัง สัมมะเทวะ อะภิรักขิตุง สะมาทิยามิ.

(บางวัดพระก็ว่าคำแปลนำให้โยมว่าตามทีละตอนต่อไปอีก ดังนี้)

ข้าพเจ้าขอสมาทาน,ซึ่งองค์พระอุโบสถ, ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้, อันประกอบด้วยองค์ ๘ ประการ, ดังสมาทานมาแล้ววันนี้, เพื่อจะรับรักษาไว้ให้ดี, มิให้ขาดมิให้ทำลาย,ตลอดวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง, ณ เพลาวันนี้, ขอกุศลอันนี้, จงเป็นอุปนิสัย,และเป็นปัจจัย, แก่อันกระทำให้แจ้ง,ซึ่งพระนฤพาน, ในอนาคตกาล, ชาติินี้ชาติหน้าโน้นเทอญ.

(โยมหยุดว่าตามเพียงเท่านี้ พระว่าต่อ)

อิมานิ อัฏฐะ สิกขาปะทานิ อุโปสะถะสีละวะเสนะ
สาธุกัง กัตฺวา อัปปะมาเทนะ รักขิตัพพานิฯ

(โยมรับว่า อามะ ภันเต)

สีเลนะ สุคะติง ยันติ   สีเลนะ โภคสัมปะทา
สีเลนะ นิพพุติง ยันติ   ตัสฺมา สีลัง วิโสธะเย,

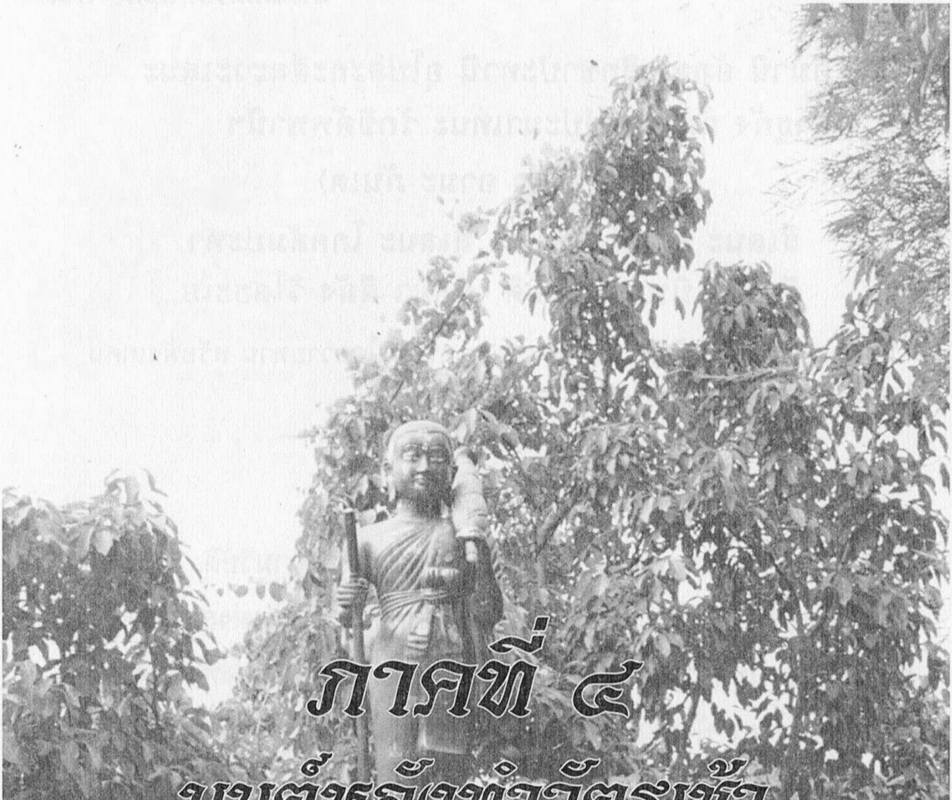
โยมรับว่า **สาธุ** พร้อมกันแล้วกราบ ๓ ครั้งตั้งใจถวายทาน หรือฟังเทศน์ หรือเจริญภาวนามัย หรือฟังพระสวดมนต์ต่อไป

คำอาราธนาพระปริตร

วิปัตติ ปะฏิ พาหายะ เพื่อป้องกันความวิบัติ,
สัพพะสัมปัตติสิทธิยา, เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง,
สัพพะทุกขะวินาสายะ, เพื่อความพินาศแห่งทุกข์ทั้งปวง,
ปะริตตัง พฺรูถะ มังคะลัง, ขอท่านทั้งหลาย จงสวดปริตตอันเป็นมงคลเถิด,

วิปัตติ ปะฏิ พาหายะ, เพื่อป้องกันความวิบัติ,
สัพพะสัมปัตติสิทธิยา, เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง,
สัพพะ ภะยะ วินาสายะ, เพื่อความพินาศแห่งภัยทั้งปวง,
ปะริตตัง พฺรูถะ มังคะลัง, ขอท่านทั้งหลาย จงสวดปริตตอันเป็นมงคลเถิด,

วิปัตติ ปะฏิ พาหายะ, เพื่อป้องกันความวิบัติ,
สัพพะสัมปัตติสิทธิยา, เพื่อความสำเร็จแห่งสมบัติทั้งปวง,
สัพพะโรคะวินาสายะ, เพื่อความพินาศแห่งโรคทั้งปวง,
ปะริตตัง พฺรูถะ มังคะลัง, ขอท่านทั้งหลาย จงสวดปริตตอันเป็นมงคลเถิด,

ภาคที่ ๔
มนต์หลังทำวัตรเช้า

มนต์หลังทำวัตรเช้า

(หรือจะสวดเวลาไหนก็ได้แล้วแต่สะดวก)

ปุพพะภาคะนะมะการะคาถา

(หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย ทำความนอบน้อมอันเป็นส่วนเบื้องต้น,แด่พระผู้มีพระภาคเจ้าเถิด)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต	ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น,
อะระหะโต	ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทธัสสะ	ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

(๓ ครั้ง)

สรณคมนปาฐะ

(หันทะ มะยัง ติสะระณะคะมะนะปาฐัง ภะณามะ เส)

(เชิญเถิด เราทั้งหลาย, จงกล่าวคาถาเพื่อระลึกถึงพระรัตนตรัย ๓ เถิด)

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ	ข้าพเจ้าถือเอาพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ	ข้าพเจ้าถือเอาพระธรรมเป็นสรณะ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ	ข้าพเจ้าถือเอาพระสงฆ์เป็นสรณะ
ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ	แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าถือเอาพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ	แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าถือเอาพระธรรมเป็นสรณะ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ	แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าถือเอาพระสงฆ์เป็นสรณะ
ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ	แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าถือเอาพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ	แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าถือเอาพระธรรม เป็นสรณะ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ	แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าถือเอาพระสงฆ์ เป็นสรณะ

นมการสิทธิคาถา

โย จักขุมา โมหะมะลาปะกัฏโฐ,	ท่านพระองค์ใดมีพระปัญญาจักษุ ขจัดมทินคือ โมหะเสียแล้ว,
สามัง วะ พุทโธ สุคะโต วิมุตโต,	ได้ตรัสเป็นพระพุทธเจ้า โดยลำพังพระองค์เอง เสด็จไปดี พ้นแล้ว
มารัสสะ ปาสา วินิโมจะยันโต ปาเปสิ เขมัง ชะนะตัง วิเนยยัง	ทรงเปลื้องชุมนุมชน อันเป็นเวไนยจากบ่วงแห่งมารนำให้ถึงความเกษม
พุทธัง วะรันตัง สิระสา นะมามิ	ข้าพระพุทธเจ้าขอถวายนมัสการพระพุทธเจ้าผู้บวรพระองค์นั้น
โลกัสสะ นาถัญจะ วินายะกัญจะ	ผู้เป็นนาถะแลเป็นผู้นำแห่งโลก
ตันเตชะสา เต ชะยะสิทธิ โหตุ	ด้วยเดชพระพุทธเจ้านั้น ขอความสำเร็จแห่ง ชัยชนะจงมีแก่ท่าน
สัพพันตะรายา จะวินาสะเมนตุ	แลขออันตรายทั้งมวล จงถึงความพินาศ
ธัมโม ธะโช โย วิยะ ตัสสะ สัตถุ	พระธรรมเจ้าใดเป็นดุจธงชัยแห่งพระศาสดาพระองค์นั้น
ทัสเสสิ โลกัสสะ วิสุทธิมัคคัง นิยยานิโก ธัมมะธะรัสสะ ธารี สาตาวะโห สันติกะโร สุจิณโณ ธัมมัง วะรันตัง สิระสา นะมามิ	สำแดงทางแห่งความบริสุทธิ์แก่ โลก เป็นคุณอันนำยุคเข็ญ คุ้มครองชนผู้ทรงธรรมประพฤติดีแล้ว นำความสุขมา ทำความสงบข้าพระพุทธเจ้า ขอถวายนมัสการพระธรรมอันบวรนั้น,
โมหัปปะทาลัง อุปะสันตะทาหัง	อันทำลายโมหะระงับความเร่าร้อน

ตันเตชะสา เต ชะยะสิทธิ โหตุ	ด้วยเดชพระธรรมเจ้านั้น ขอความสำเร็จแห่ง ชัยชนะจงมีแก่ท่าน,
สัพพันตะรายา จะ วินาสะเมนตุ	และขออันตรายทั้งมวล จงถึงความพินาศ
สัทธัมมะเสนา สุคะตานุโค โย	พระสงฆ์เจ้าใด เป็นเสนาประกาศพระสัทธรรม ดำเนินตามพระศาสดาผู้เสด็จดีแล้ว
โลกัสสะ ปาปูปะกิเลสะเชตา	ผจญเสียซึ่งอุปกิเลสอันลามกของโลก
สันโต สะยัง สันตินิโยชะโก จะ	เป็นผู้สงบเองด้วย ประกอบผู้อื่นไว้ในความสงบ ด้วย
ส์วากขาตะธัมมัง วิทิตัง กะโรติ	ย่อมทำพระธรรม อันพระศาสดาตรัสดีแล้ว ให้มีผู้รู้ตาม
สังฆัง วะรันตัง สิระสา นะมามิ	ข้าพระพุทธเจ้า ขอถวายนมัสการพระ-สงฆ์เจ้า ผู้บวรนั้น
พุทธานุพุทธัง สะมะสีละทิฏฐิง	ผู้ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้า มีศีลแลทิฏฐิเสมอกัน
ตันเตชะสา เต ชะยะสิทธิ โหตุ	ด้วยเดชแห่งพระสงฆ์เจ้านั้น ขอความ-สำเร็จ แห่งชัยชนะจงมีแก่ท่าน
สัพพันตะรายา จะ วินาสะเมนตุ	แลขออันตรายทั้งมวล จงถึงความพินาศเทอญ.

สัมพุทเธ

(หันทะ มะยัง สัมพุทเธทิคาถาโย ภะณามะ เส.)

สัมพุทเธ อัฏฐะวีสัญจะ ท์วาทะ-	ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสัมมาสัมพุทธ
สัญจะ สะหัสสะเก ปัญจะสะตะ	เจ้าทุกพระองค์จำนวน ๕ แสน๑ หมื่น
สะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง	๒ พัน ๒๘ พระองค์ด้วยเศียรเกล้า
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆังจะ	ข้าพเจ้าขอนอบน้อม พระธรรมด้วย
อาทะเรนะ นะมามิหัง	พระสงฆ์ด้วย ขอพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
	ทุกพระองค์ โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ
นะมะการานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งการกระทำความนอบน้อม
หันต์วา สัพเพ อุปัทเว	จงขจัดเสียซึ่งอุปัทวะทั้งปวง
อะเนกา อันตะรายาปิ	แม้อันตรายทั้งหลาย เป็นอันมาก
วินัสสันตุ อะเสสะโต	จงพินาศไป โดยไม่เหลือเถิด
สัมพุทเธ ปัญจะปัญญาสัญจะ	ข้าพเจ้าขอนอบน้อม พระสัมมาสัม-
จะตุวีสะติสะหัสสะเก ทะสะสะตะ	พุทธเจ้าทั้งหลายจำนวน ๑ ล้าน ๒ หมื่น
สะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง	๔พัน ๕๕ พระองค์ ด้วยเศียรเกล้า
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ	ข้าพเจ้าขอนอบน้อม พระธรรมด้วย
อาทะเรนะ นะมามิหัง	พระสงฆ์ด้วย ของพระสัมมาสัมพุทธ
	เจ้าเหล่านั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ
นะมะการานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งการกระทำ ความนอบน้อม
หันต์วา สัพเพ อุปัททะเว	จงขจัดเสียซึ่งอุปัทวะทั้งปวง
อะเนกา อันตะรายาปิ	แม้อันตรายทั้งหลายเป็นอันมาก
วินัสสันตุ อะเสสะโต	จงพินาศไป โดยไม่เหลือเถิด

สัมพุทเธ นะวุตตะระสะเต อัฏฐะจัตตาฬีสะสะหัสสะเก วีสะติสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง	ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย จำนวน ๒ ล้าน ๔ หมื่น ๘ พัน ๑๐๙ พระองค์ ด้วยเศียรเกล้า,
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง	ข้าพเจ้าขอนอบน้อม พระธรรมด้วย พระสงฆ์ด้วย ของพระสัมพุทธเจ้าเหล่านั้นโดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ
นะมะการานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งการกระทำความเคารพนอบน้อม
หันต์วา สัพเพ อุปัทะเว	จงขจัดเสียซึ่งอุปัทวะทั้งปวง
อะเนกา อันตะรายาปิ	แม้อันตรายทั้งหลาย เป็นอันมากฯ
วินัสสันตุ อะเสสะโต.	จงพินาศไป โดยไม่เหลือเถิด.

นโมการัฏฐกคาถา

(หันทะ มะยัง นะโมการัฏฐะกะคาถาโย ภะณามะ เส.)

นะโม อะระหะโต สัมมา	ขอนอบน้อมแด่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
สัมพุทธธัสสะ มะเหสิโน	ผู้ทรงแสวงหาซึ่งประโยชน์อันยิ่งใหญ่
นะโม อุตตะมะธัมมัสสะ	ขอนอบน้อมแด่พระธรรมอันสูงสุดใน
ส๎วากขาตัสเสวะ เตนิธะ	พระศาสนานี้ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว
นะโม มะหาสังฆัสสาปิ	ขอนอบน้อมแด่พระสงฆ์หมู่ใหญ่
วิสุทธะสีละทิฏฐิโน,	ผู้มีศีลและทิฏฐิอันงดงาม หมดจด
นะโม โอมาต๎ยารัทธัสสะ	การนอบน้อมแด่พระรัตนตรัยที่ขึ้นต้น
ระตะนัตตะยัสสะ สาธุกัง	ด้วยคำว่า อะ อุ มะ ดังนี้เป็นการดี
นะโม โอมะกาตีตัสสะ	ขอนอบน้อมแด่พระรัตนตรัยทั้ง ๓ นั้น
ตัสสะ วัตถุตตะยัสสะปิ	อันล่วงพ้นโทษต่ำช้าเสียได้,
นะโมการัปปะภาเวนะ	ด้วยอำนาจแห่งการกระทำความนอบน้อม
วิคัจฉันตุ อุปัททะวา	ขออุปัทวะทั้งหลาย จงปราศจากไป
นะโมการานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งการกระทำความนอบน้อม
สุวัตถิ โหตุ สัพพะทา	ขอความสวัสดีจงบังเกิดมีตลอดกาลทุกเมื่อ
นะโมการัสสะ เตเชนะ	ด้วยเดชแห่งการกระทำความนอบน้อม
วิธิม๎หิ โหมิ เตชะวา.	ขอเราจงเป็นผู้มีเดช ในมงคลพิธีเถิด.

มงคลสูตร

(หันทะ มะยัง มังคะละสุตตะคาถาโย ภะณามะ เส.)

เอวัมเม สุตัง เอกัง สะมะยัง	ในสมัยหนึ่ง พระอานนท์เถรเจ้า ได้สดับมาว่า
ภะคะวา สาวัตถิยัง วิหะระติ เชตะวะเน อะนาถะปิณฑิกัสสะ อาราเม	พระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จประทับอยู่ในพระเชตวนารามของอนาถปิณฑิกเศรษฐี ในกรุงสาวัตถี
อะถะ โข อัญญะตะรา เทวะตา	ครั้งนั้นแล เทพยดาองค์ใดองค์หนึ่ง
อะภิกกันตายะ รัตติยา อะภิกกันตะวัณณา	มีรัศมีงามยิ่ง เมื่อราตรีปฐมยามผ่านไปแล้ว
เกวะละกัปปัง เชตะวะนัง โอภาเสต์วา	ยังพระเชตวันทั้งสิ้น ให้สว่างไสวทั่วแล้ว
เยนะ ภะคะวา เตนุปะสังกะมิ	ได้เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าจนถึงที่ประทับ
อุปะสังกะมิต์วา ภะคะวันตัง อะภิวาเทต์วา เอกะมันตัง อัฏฐาสิ	ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว จึงถวายอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วยืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง
เอกะมันตัง ฐิตา โข สา เทวะตา ภะคะวันตัง คาถายะ อัชฌะภาสิ	แล้วได้กราบทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยคาถาว่า
พะหู เทวา มะนุสสาจะ	เทวดาและมนุษย์เป็นอันมาก
มังคะลานิ อะจินตะยุง, อากังขะมานา โสตถานัง	ผู้หวังความสวัสดี ได้พากันคิดถึงมงคล คือเหตุให้ถึงความเจริญทั้งหลาย
พ์รูหิ มังคะละมุตตะมัง.	ขอพระองค์จงตรัสบอกมงคลอันสูงสุดด้วยเถิด ดังนี้

(พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสตอบว่า)

อะเสวะนา จะ พาลานัง,	การไม่คบคนพาลทั้งหลาย
ปัณฑิตานัญจะ เสวะนา,	การคบแต่บัณฑิตทั้งหลาย
ปูชา จะ ปูชะนียานัง,	การบูชาคนที่ควรบูชา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	๓ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด,
ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ,	การอยู่ในประเทศอันสมควร
ปุพเพ จะ กะตะปุญญะตา,	การเป็นผู้มีบุญอันกระทำไว้แล้วในกาลก่อน
อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ,	การตั้งตนไว้โดยชอบธรรม
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	๓ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด,
พาหุสัจจัญจะ สิปปัญจะ,	ความเป็นผู้เรียนรู้มาก,การมีศิลปวิทยา
วินะโย จะ สุสิกขิโต,	ความเป็นผู้มีระเบียบวินัยดี
สุภาสิตา จะ ยา วาจา,	การพูดแต่วาจาที่ดี
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	๔ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด,
มาตาปิตุอุปัฏฐานัง,	การบำรุงมารดาและบิดา
ปุตตะทารัสสะ สังคะโห,	การสงเคราะห์บุตร, การสงเคราะห์ภรรยา
อะนากุลา จะ กัมมันตา,	การเป็นผู้ทำงานไม่คั่งค้าง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	๔ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด,
ทานัญจะ ธัมมะจะริยา จะ,	การให้ทาน, การประพฤติธรรม คือกุศลกรรมบท ๑๐
ญาตะกานัญจะ สังคะโห,	การสงเคราะห์ญาติทั้งหลาย
อะนะวัชชานิ กัมมานิ,	การทำงานที่ปราศจากโทษ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	๔ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด,
อาระตี วิระตี ปาปา,	การงดเว้นจากความชั่ว
มัชชะปานา จะ สัญญะโม,	การละเว้นจากการดื่มน้ำเมา
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ,	การไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	๓ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด,

คาระโว จะ นิวาโต จะ,	การมีสัมมาคารวะ, การอ่อนน้อมถ่อมตน
สันตุฏฐี จะ กะตัญญุตา,	มีความสันโดษ มีความกตัญญู,
กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง,	การฟังธรรมตามกาลเวลา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	๕ ข้อนี้เป็นมงคลสูงสุด,
ขันตี จะ โสวะจัสสะตา,	มีความอดทน,ความเป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย
สะมะณานัญจะ ทัสสะนัง,	การได้พบเห็นสมณะ คือผู้สงบระงับ
กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา,	การสนทนาธรรมตามการเวลา
เอตัมมังคะละมุคตตะมัง	๔ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด,
ตะโป จะ พรัหมะจะริยัญจะ,	มีความเพียรเครื่องเผากิเลศ การประพฤติพรหมจรรย์
อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง,	การเห็นอริยสัจทั้งหลาย
นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ,	การกระทำพระนิพพานให้แจ้ง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	๔ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด,
ผุฏฐัสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง **ยัสสะ นะ กัมปะติ,**	จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรมทั้งแปด
อะโสกัง วิระชัง เขมัง,	จิตไม่เศร้าโศก, จิตหมดธุลี คือกิเลส จิตถึงความเกษม คือปลอดจากโยคะกิเลส ทั้งปวง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	๔ ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด,
เอตาทิสานิ กัตวานะ, **สัพพัตถะมะปะราชิตา,** **สัพพัตถะ โสตถิง คัจฉันติ,**	เทพยดาและมนุษย์ทั้งหลายพากันปฏิบัติ มงคลธรรม เครื่องให้ถึงความเจริญเช่นนี้แล้ว ย่อมเป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ข้าศึกทุกหมู่เหล่า ย่อมถึงความสุขสวัสดี ในที่ทุกสถาน ในกาล ทุกเมื่อ
ตันเตสัง มังคะละมุตตะมันติ	ข้อนั้นเป็นมงคลอันสูงสุด ของเทวดา และมนุษย์ทั้งหลายเหล่านั้น ด้วยประการฉะนี้แล.

รัตนสูตร

(หันทะ มะยัง รัตนะ สุตตะคาถาโย ภะณามะ เส.)

ยานีธะ ภูตานิ สะมาคะตานิ	เหล่าภูตทั้งหลายทั้งที่อยู่ ณ ภาคพื้นก็ดี
ภุมมานิ วา ยานิวะ อันตะลิกเข.	ทั้งที่อยู่ในอากาศก็ดี ที่มาชุมนุมกันอยู่ ณ สถานที่นี้ก็ดี
สัพเพวะ ภูตา สุมะนา ภะวันตุ	ขอหมู่ภูตทั้งปวงนั้น จงเป็นผู้มีใจดีเถิด
อะโถปิ สักกัจจะ สุณันตุ ภาสิตัง	และเชิญฟังคำสดุดีพระรัตนตรัย อันข้าพเจ้ากล่าวโดยเคารพเถิด
ตัส๎มา หิ ภูตา นิสาเมถะ สัพเพ	ดูก่อนภูตทั้งหลาย เพราะเหตุนั้นแล ท่านทั้งหลายทั้งปวง จงฟังข้าพเจ้า
เมตตัง กะโรถะ มานุสิยา ปะชายะ	ขอท่านทั้งหลาย จงกระทำเมตตาจิต ในประชาชาวมนุษย์เถิด
ทิวา จะ รัตโต จะ หะรันติ เย พะลิง	ซึ่งเขาทั้งหลาย ทำเทวตาพลีอยู่ ทั้งกลางวันและกลางคืน
ตัส๎มา หิ เน รักขะถะ อัปปะมัตตา	เพราะเหตุนั้นแล ท่านทั้งหลาย จงเป็นผู้ไม่ประมาท ช่วยคุ้มครองรักษาเขาเหล่านั้นด้วยเถิด
ยังกิญจิ วิตตัง อิธะ วา หุรัง วา	ทรัพย์อย่างใดอย่างหนึ่งในโลกนี้ หรือในโลกอื่น
สัคเคสุ วา ยัง ระตะนัง ปะณีตัง	หรือรัตนะใดอันสูงค่า ในสรวงสวรรค์
นะ โน สะมัง อัตถิ ตะถาคะเตนะ	ทรัพย์หรือรัตนะนั้นๆ ที่จะเสมอด้วยพระตถาคตเจ้า มิได้มีเลย

อิทัมปิ พุทเธ ระตะนัง ปะณีตัง	ข้อนี้ จัดเป็นรัตนะอันสูงส่ง ในพระพุทธเจ้า
เอเตนะ สัจเจนะสุวัตถิ โหตุ	ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดี จงบังเกิดมีเถิด
ขะยัง วิราคัง อะมะตัง ปะณีตัง **ยะทัชฌะคา สักยะมุนี สะมาหิโต**	พระศากยมุนีเจ้า ทรงมีพระหฤทัยดำรงมั่น ได้บรรลุธรรมอันใดเป็นที่สิ้นกิเลส เป็นที่สิ้นราคะ เป็นอมตะอย่างแท้จริง
นะ เตนะ ธัมเมนะ สะมัตถิ กิญจิ	สิ่งใดๆที่เสมอด้วยพระธรรมนั้น ย่อมไม่มี
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง	ข้อนี้ จัดเป็นรัตนคุณอันสูงส่ง ในพระธรรม
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ	ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดี จงบังเกิดมีเถิด
ยัมพุทธะเสฏโฐ ปะริวัณณะยี สุจิง	พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐสุด ทรงสรรเสริญสมาธิใด ว่าเป็นธรรมอันสะอาด
สะมาธิมานันตะริกัญญะมาหุ	บัณฑิตทั้งหลาย กล่าวถึงสมาธิใด ว่าให้ผลไม่มีสิ่งใดคั่นได้
สะมาธินา เตนะ สะโม นะ วิชชะติ	สมาธิอื่น ที่เสมอด้วยสมาธินั้น ย่อมไม่มี
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง	ข้อนี้ ก็จัดเป็นรัตนคุณอันสูงส่ง ในพระธรรม
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ	ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดี จงบังเกิดมีเถิด
เย ปุคคะลา อัฏฐะ สะตัง ปะสัตถา	บุคคลเหล่าใด นับเรียงองค์ได้เป็น ๘

จัตตาริ เอตานิ ยุคานิ โหนติ	นับเป็นคู่ได้ ๔ คู่ อันสัตบุรุษทั้งหลายสรรเสริญแล้ว
เต ทักขิเณยยา **สุคะตัสสะ สาวะกา**	บุคคลเหล่านั้น เป็นสาวกของพระสุคตเจ้า เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน
เอเตสุ ทินนานิ มะหัปผะลานิ	ทานทั้งหลาย ที่บุคคลถวายในท่านเหล่านั้น ย่อมมีผลเป็นอันมาก
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง	ข้อนี้ จัดเป็นรัตนคุณอันสูงส่ง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ	ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงบังเกิดมีเถิด
เย สุปปะยุตตา มะนะสา **ทัฬเหนะ นิกกามิโน** **โคตะมะสาสะนัมหิ**	บุคคลทั้งหลายเหล่าใด ประกอบความเพียร อย่างดี ดำเนินไปในศาสนาของพระโคดมเจ้า ด้วยใจอันมั่นคง
เต ปัตติปัตตา อะมะตัง วิคัยหะ	บุคคลทั้งหลายเหล่านั้น หน่วงเอาพระนิพพานเป็นอารมณ์ ได้บรรลุคุณอันควรบรรลุ คือ พระอรหัตตผลแล้ว
ลัทธา มุธา นิพพุติง ภุญชะมานา	จึงได้เสวยอมตะรส คือ ความสงบเย็นจากความเร่าร้อนทั้งปวง
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง	แม้ข้อนี้ก็เป็นรัตนคุณอันสูงส่งในพระสงฆ์
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ	ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงบังเกิดมีเถิด

ยะถินทะขีโล ปะฐะวิง สิโต
สิยา จะตุพภิ วาเตภิ
อะสัมปะกัมปิโย

เสาเขื่อนที่ฝังลงดิน อย่างมั่นคงแล้ว ลมทั้ง ๔ ทิศ ไม่พึงทำให้หวั่นไหวได้ฉันใด

ตะถูปะมัง สัปปุริง วะทามิ โย
อะริยะสัจจานิ อะเวจจะ ปัสสะติ

เราตถาคตกล่าวว่า สัตบุรุษผู้หยั่งเห็นอริยสัจธรรม ก็มีอุปมาฉันนั้น นั่นแล (หมายถึงพระอริยบุคคลคือถึงท่านจะถูกกระทบกระทั่งอย่างไรก็ไม่คืนกลับมาเป็นปุถุชนอีก)

อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง

แม้ข้อนี้ ก็เป็นรัตนคุณอันสูงส่ง ในพระสงฆ์

เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ

ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดี จงบังเกิดมีเถิด

เย อะริยะสัจจานิ วิภาวะยันติ
คัมภีระปัญเญนะ สุเทสิตานิ

บุคคลเหล่าใด กระทำอริยสัจธรรมทั้งหลาย ที่พระบรมศาสดาผู้มีปัญญาอันลึกซึ้ง ทรงแสดงดีแล้ว ให้แจ่มแจ้งแก่ตนได้

กิญจาปิ เต โหนติ ภุสัปปะมัตตา

บุคคลเหล่านั้น ถึงจะยังเป็นผู้ประมาทอยู่มาก (หมายถึงพระโสดาบัน)

นะ เต ภะวัง อัฏฐะมะมาทิยันติ

แต่ท่านก็ย่อมไม่ถือเอา ซึ่งภพที่ ๘ (คือเกิดอีกอย่างมากแค่ ๗ ชาติ)

อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ

แม้ข้อนี้ ก็เป็นรัตนคุณอันสูงส่ง ในพระสงฆ์
ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดี จงบังเกิดมีเถิด

สะหาวัสสะ ทัสสะนะสัมปะทายะ
ตะยัสสุ ธัมมา ชะหิตา ภะวันติ,
สักกายะทิฏฐิ วิจิกิจฉิตัญจะ
สีลัพพะตัง วาปิ ยะทัตถิ กิญจิ

สังโยชน์ ๓ ประการ คือ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา และสีลัพพตปรามาสซึ่งเป็นกิเลสเครื่องผูกสัตว์ไว้ในภพ อันพระโสดาบันละได้แล้ว เพราะความถึงพร้อมแห่งญาณทัสนะ

จะตูหะปาเยหิ จะ วิปปะมุตโต	อนึ่ง พระโสดาบันเป็นผู้พ้นได้แล้วจากอบายภูมิทั้ง ๔
ฉะ จาภิฐานานิ อะภัพโพ กาตุง	ทั้งไม่อาจที่จะทำอภิฐาน คือ ฐานะอันหนัก ๖ ประการ (คืออนันตริยกรรม ๕ และการเข้ารีต)
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง	แม้ข้อนี้ ก็เป็นรัตนคุณอันสูงส่งในพระสงฆ์
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ	ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงบังเกิดมีเถิด
กิญจาปิ โส กัมมัง กะโรติ ปาปะกัง กาเยนะ วาจายุทะ เจตะสา วา	พระโสดาบันนั้น ยังทำความผิดเล็กน้อยทางกาย ทางวาจา หรือทางใจอยู่บ้างก็จริง
อะภัพโพ โส ตัสสะ ปะฏิจฉะทายะ	แต่เมื่อทำแล้ว ท่านเปิดเผย ไม่ปกปิดความผิดนั้นไว้
อะภัพพะตา ทิฏฐะปะทัสสะ วุตตา	ความที่บุคคลเข้าถึงกระแสพระนิพพานแล้วเป็นผู้ไม่ปกปิดความผิดไว้นี้ อันเราตถาคตกล่าวแล้ว
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง	แม้ข้อนี้ ก็เป็นรัตนคุณอันสูงส่งในพระสงฆ์
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ	ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงบังเกิดมีเถิด
วะนัปปะคุมเพ ยะถา ผุสสิตัคเค คิมหานะ มาเส ปะฐะมัสมิง คิมเห	พุ่มไม้ในป่าแตกยอดในเดือนต้นคิมหันต์แห่งคิมหันตฤดูฉันใด

ตะถูปะมัง ธัมมะวะรัง อะเทสะยิ	พระตถาคตเจ้า ได้ทรงแสดงธรรม อันประเสริฐ
นิพพานะคามิง ปะระมังหิตายะ	ซึ่งเป็นหนทางให้ถึงพระนิพพาน เพื่อประโยชน์อย่างยิ่งแก่สัตว์ทั้งหลาย ก็มีอุปมาฉันนั้น
อิทัมปิ พุทเธ ระตะนัง ปะณีตัง	แม้ข้อนี้ ก็เป็นรัตนคุณอันสูงส่ง ในพระพุทธเจ้า
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ	ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดี จงบังเกิดมีเถิด
วะโร วะรัญญู วะระโท วะราหะโร	พระตถาคตเจ้า ทรงเป็นผู้ประเสริฐ ทรงเป็นผู้รู้สิ่งอันประเสริฐ ทรงเป็นผู้ให้สิ่งอันประเสริฐ ทรงเป็นผู้นำมาซึ่งสิ่งอันประเสริฐ
อนุตตะโร ธัมมะวะรัง อะเทสะยิ	ทรงเป็นผู้ไม่มีใครยิ่งกว่า ได้ทรงแสดงแล้ว ซึ่งพระธรรมอันประเสริฐ
อิทัมปิ พุทเธ ระตะนัง ปะณีตัง	แม้ข้อนี้ ก็เป็นรัตนคุณอันสูงส่ง ในพระพุทธเจ้า
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ	ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดี จงบังเกิดมีเถิด
ขีณัง ปุราณัง นะวัง นัตถิ สัมภะวัง	กรรมเก่า ของพระอริยบุคคลเหล่าใด สิ้นแล้ว กรรมสมภพใหม่ย่อมไม่มี
วิรัตตะจิตตายะติเก ภะวัสมิง	พระอริยบุคคลเหล่าใด มีจิตอันหน่าย-แล้วในภพต่อไป

เต ขีณะพีชา อะวิรุฬ หิฉันทา	พระอรหันต์เหล่านั้น มีพืชคือวิญญาณสิ้นไปแล้ว ไม่มีความพอใจที่จะเกิดอีกต่อไป
นิพพันติ ธีรา ยะถายัมปะทีโป	เป็นผู้มีปัญญา ย่อมนิพพานเหมือนดัง ดวงประทีปที่ดับไปฉะนั้น
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง	แม้ข้อนี้ ก็เป็นรัตนคุณอันสูงส่งในพระสงฆ์
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.	ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงบังเกิดมีเถิด

กรณียเมตตสูตร

(หันทะ มะยัง กะระณียะเมตตะสุตตะคาถาโย ภะณามะ เส.)

กะระณียะมัตถะกุสะเลนะ ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสะเมจจะ	กิจอันภิกษุ (ผู้บำเพ็ญสมณธรรมอยู่ในป่า) ผู้ฉลาดในประโยชน์ ใคร่จะบรรลุสันตบทอยู่เสมอพึงกระทำคือ
สักโก อุชู จะ สุหุชู จะ	พึงเป็นผู้อาจหาญ เป็นคนตรง และเป็นคนซื่อ
สุวะโจ จัสสะ มุทุ อะนะติมานี	เป็นผู้ว่าง่าย อ่อนโยน และ ไม่เย่อหยิ่ง
สันตุสสะโก จะ สุภะโร จะ	เป็นผู้สันโดษ เลี้ยงง่าย
อัปปะกิจโจ จะ สัลละหุกะวุตติ	เป็นผู้มีกิจน้อย มีความประพฤติเบาพร้อม (คือไม่สะสม)
สันตินท์ริโย จะ นิปะโก จะ	มีอินทรีย์อันสงบระงับ มีปัญญารักษาตน

อัปปะคัพโภ กุเลสุ อะนะนุคิทโธ	เป็นผู้ไม่คะนอง เป็นผู้ไม่พัวพันกับชาวบ้าน
นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิญจิ เยนะ วิญญู ปะเร อุปะวะเทยยุง	ไม่พึงประพฤติในสิ่งที่เลวทรามใดๆ ที่เป็นเหตุให้คนอื่นซึ่งเป็นผู้รู้ ติเตียนเอาได้
สุขิโน วา เขมิโน โหนตุ สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขิตัตตา	จงเจริญเมตตาจิตว่า ขอสัตว์ทั้งปวง จงเป็นผู้มีสุขกาย สุขใจมีแต่ความเกษม สำราญเถิด
เย เกจิ ปาณะภูตัตถิ	สัตว์มีชีวิตทั้งหลาย ทุกเหล่าหมดบรรดามี
ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา	ที่เป็นประเภทเคลื่อนไหวได้ก็ดี ประเภท อยู่กับที่ก็ดี
ทีฆา วา เย มะหันตา วา มัชฌิมา รัสสะกา อะณุกะถูลา	เป็นสัตว์มีขนาดลำตัวยาว ปานกลาง หรือสั้นก็ดี เป็นสัตว์มีลำตัวใหญ่ ปานกลาง หรือเล็กก็ดี เป็นชนิดมีลำตัวละเอียด หรือมีลำตัวหยาบก็ดี
ทิฏฐา วา เย จะ อะทิฏฐา	เป็นจำพวกที่ได้เห็นแล้ว หรือไม่เห็นก็ดี
เย จะ ทูเร วะสันติ อะวิทูเร	เป็นผู้อยู่ในที่ไกล หรือในที่ใกล้ก็ดี
ภูตา วา สัมภะเวสี วา	เป็นผู้ที่เกิดแล้ว หรือกำลังแสวงหา สิ่งที่เกิดอยู่ก็ดี

สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขิตัตตา

ขอสัตว์ทั้งปวงเหล่านั้น จงเป็นผู้มีความสุขกาย สุขใจเถิด

นะ ปะโร ปะรัง นิกุพเพถะ

บุคคลอื่นไม่พึงข่มเหงกัน

นาติมัญญะถะ กัตถะจิ นัง กิญจิ

ไม่พึงดูหมิ่นเหยียดหยามกัน ไม่ว่าในที่ไหนๆ

พ์ยาโรสะนา ปะฏีฆะสัญญา
นาญญะมัญญัสสะ
ทุกขะมิจเฉยยะ

ไม่พึงคิดก่อทุกข์ให้แก่กันและกัน เพราะความโกรธ และความคุ้มแค้น

มาตา ยะถา นิยัง ปุตตัง อายุสา
เอกะปุตตะมะนุรักเข

มารดาถนอมบุตรคนเดียว ผู้เกิดในตนด้วยการยอมสละชีวิตของตนแทนฉันใด

เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ
มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง

พึงเจริญเมตตาจิตอันกว้างใหญ่ อันหาประมาณมิได้ ในสัตว์ทั้งปวง แม้ฉันนั้นเถิด

เมตตัญจะ สัพพะโลกัส์มิง
มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง
อุทธัง อะโธ จะ ติริยัญจะ
อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง

พึงเจริญเมตตาจิตอันกว้างใหญ่ อันหาขอบเขตมิได้ อันไม่มีเวร ไม่มีศัตรูคู่ภัยไปในสัตว์โลกทั้งสิ้น ทั้งในทิศเบื้องบน ในทิศเบื้องต่ำ และในทิศขวาง

ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา
สะยาโน วา ยาวะตัสสะ
วิคะตะมิทโธ

ผู้เจริญเมตตาจิตอย่างนี้นั้น ปรารถนาจะตั้งสติในเมตตาฌานให้นานเพียงใด ท่านผู้นั้นจะอยู่ในอิริยาบถยืน เดิน นั่ง หรือนอนก็ตาม พึงเป็นผู้ปราศจากความท้อแท้

เอตัง สะติง อะธิฏเฐยยะ	ก็จะตั้งสตินั้นไว้ได้นานเพียงนั้น
พรัหมะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุ	บัณฑิตทั้งหลาย กล่าวเมตตาวิหารธรรม นี้ว่าเป็นพรหมวิหารในพระศาสนานี้
ทิฏฐิญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา	บุคคลผู้นั้น ละความเห็นผิด คือ สักกายทิฐิ เสียได้เป็นผู้มีศีล
ทัสสะเนนะ สัมปันโน	ถึงพร้อมแล้ว ด้วยญาณทัสนะ (คือการเห็นอริยสัจ ๔ ด้วยญาณ ซึ่งเป็นองค์โสดาปัตติมรรค)
กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง	สามารถกำจัดความยินดี ในกามทั้งหลายเสียได้ (ด้วยอนาคามิมรรค)
นะ หิ ชาตุ คัพภะเสยยัง ปุนะเรตีติฯ	ย่อมไม่ถึงการนอนในครรภ์อีก โดยแท้ทีเดียวแล. (คือไม่กลับมาเกิดอีก)

ขันธปริตร

(หันทะ มะยัง ขันธะปะริตตัง ภะณามะ เส.)

วิรูปักเขหิ เม เมตตัง	ข้าพเจ้ามีเมตตาจิต กับงูตระกูลวิรูปักขะทั้งหลาย
เมตตัง เอราปะเถหิ เม	ข้าพเจ้ามีเมตตาจิต กับงูตระกูลเอราปถะทั้งหลาย
ฉัพยาปุตเตหิ เม เมตตัง	ข้าพเจ้ามีเมตตาจิต กับงูตระกูลฉัพยาปุตตะทั้งหลาย
เมตตัง กัณหาโคตะมะเกหิ จะ	และข้าพเจ้ามีเมตตาจิต กับงูตระกูลกัณหาโคตมกะทั้งหลาย
อะปาทะเกหิ เม เมตตัง	ข้าพเจ้ามีเมตตาจิต กับสัตว์ไม่มีเท้าทั้งหลาย
เมตตัง ทิปาทะเกหิ เม	ข้าพเจ้ามีเมตตาจิต กับสัตว์ ๒ เท้าทั้งหลาย
จะตุปปะเทหิ เม เมตตัง	ข้าพเจ้ามีเมตตาจิต กับสัตว์ ๔ เท้าทั้งหลาย
เมตตัง พะหุปปะเทหิ เม	ข้าพเจ้ามีเมตตาจิต กับสัตว์มีเท้ามากทั้งหลาย
มา มัง อะปาทะโก หิงสิ	ขอสัตว์ไม่มีเท้า อย่าได้เบียดเบียนข้าพเจ้าเลย
มา มัง หิงสิ ทิปาทะโก	สัตว์ ๒ เท้า ก็อย่าเบียดเบียนข้าพเจ้าเลย
มา มัง จะตุปปะโท หิงสิ	ขอสัตว์ ๔ เท้า ก็อย่าเบียดเบียนข้าพเจ้าเลย

มา มัง หิงสิ พะหุปปะโท	สัตว์มีเท้ามาก ก็อย่าเบียดเบียนข้าพเจ้าเลย
สัพเพ สัตตา สัพเพ ปาณา	ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ผู้มีลมปราณ
สัพเพ ภูตา จะ เกวะลา	และเหล่าภูตสัตว์ทั้งปวง ผู้หาลมปราณมิได้
สัพเพ ภัท๎รานิ ปัสสันตุ	จงประสพแต่ความเจริญด้วยกันทั้งหมดเถิด
มา กิญจิ ปาปะมาคะมา	อย่าได้รับโทษอันชั่วช้าใด ๆ เลย
อัปปะมาโณ พุทโธ	พระพุทธเจ้า ทรงมีพระคุณสุดที่จะประมาณ
อัปปะมาโณ ธัมโม	พระธรรม มีพระคุณอันหาประมาณมิได้
อัปปะมาโณ สังโฆ	พระสงฆ์ ทรงพระคุณสุดที่จะกำหนด
ปะมาณะวันตานิ สิริงสะปานิ	สัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย อันมีประมาณคือ
อะหิ วิจฉิกา สะตะปะที	งู แมงป่อง ตะขาบ
อุณณะนาภี สะระพู มูสิกา	แมงมุม ตุ๊กแก และหนู
กะตา เม รักขา กะตา เม ปะริตตา ปะฏิกกะมันตุ ภูตานิ	ของสัตว์ทั้งหลายเหล่านั้น จงหลบหลีกไปเสียเถิด เพราะการรักษาป้องกันอันข้าพเจ้าได้ทำไว้แล้ว
โสหัง นะโม ภะคะวะโต	เพราะข้าพเจ้านั้น กระทำความนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าอยู่
นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานัง	กระทำความนอบน้อม แด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๗ พระองค์อยู่

โมรปริต

(หันทะ มะยัง โมระปะริตตัง ภะณามะ เส.)

อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปปะภาโส	พระอาทิตย์เป็นดวงตาของโลก เป็นเจ้าแห่งแสงสว่าง กำลังอุทัยขึ้นมา สาดแสงส่องพื้นปฐพี
ตัง ตัง นะมัสสามิ	เพราะเหตุนั้น ข้าพจ้าขอนอบน้อม ซึ่งพระอาทิตย์นั้น
หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปปะภาสัง	ผู้สาดแสงสีทองส่องพื้นปฐพี
ตะยัชชะ คุตตา วิหะเร มุ ทิวะสัง	ข้าพเจ้าทั้งหลาย อันท่านคุ้มครองแล้ว พึงอยู่เป็นสุข ตลอดเวลากลางวันวันนี้
เย พ์ราห์มะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม	ท่านผู้ลอยบาปได้แล้ว เหล่าใด เป็นผู้รู้จบในธรรมทั้งปวง
เต เม นะโม	ขอท่านผู้ลอยบาปแล้วเหล่านั้น จงรับความนอบน้อมของข้าพเจ้าเถิด
เต จะมัง ปาละยันตุ	ขอท่านผู้ลอยบาปแล้วเหล่านั้น โปรดรักษาข้าพเจ้าด้วยเถิด
นะมัตถุ พุทธานัง	ความนอบน้อมของข้าพเจ้าจงมีแด่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย
นะมัตถุ โพธิยา	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่พระโพธิญาณ
นะโม วิมุตตานัง	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่ท่านผู้หลุดพ้นแล้วจากกิเลสทั้งหลาย
นะโม วิมุตติยา	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่วิมุตติธรรม
อิมังโส ปะริตตัง กัต์วา โมโร จะระติ เอสะนา	นกยูงนั้น กระทำปริตอันนี้แล้ว จึงเที่ยวไปแสวงหาอาหาร

อะเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปปะภาโส	พระอาทิตย์เป็นดวงตาของโลก เป็นเจ้าแห่งแสงสว่าง กำลังลาลับไป จากการส่องแสงพื้นปฐพี
ตัง ตัง นะมัสสามิ	เพราะเหตุนั้น ข้าพจ้าขอนอบน้อม ซึ่งพระอาทิตย์นั้น
หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปปะภาสัง	ผู้สาดแสงสีทองส่องพื้นปฐพี
ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ รัตติง	ข้าพเจ้าทั้งหลาย อันท่านคุ้มครอง แล้ว พึงอยู่เป็นสุข ตลอดราตรีนี้
เย พ๎ราห๎มะณา เวทะคุ สัพพะ ธัมเม	ท่านผู้ลอยบาปได้แล้ว เหล่าใด เป็นผู้รู้จบในธรรมทั้งปวง
เต เม นะโม	ขอท่านผู้ลอยบาปแล้วเหล่านั้น จงรับความนอบน้อมของข้าพเจ้าเถิด
เต จะมัง ปาละยันตุ	ขอท่านผู้ลอยบาปแล้วเหล่านั้น โปรด รักษาข้าพเจ้าด้วยเถิด
นะมัตถุ พุทธานัง	ความนอบน้อมของข้าพเจ้าจงมีแด่ พระพุทธเจ้าทั้งหลาย
นะมัตถุ โพธิยา	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่ พระโพธิญาณ
นะโม วิมุตตานัง	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่ ท่านผู้หลุดพ้นแล้วจากกิเลสทั้งหลาย
นะโม วิมุตติยา	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่ วิมุตติธรรม
อิมังโส ปะริตตัง กัต๎วา โมโร วาสะมะกัปปะยีติ	นกยูงนั้น กระทำปริตอันนี้แล้ว จึงพักผ่อน หลับนอนแล

วัฏฏกปริต

(หันทะ มะยัง วัฏฏะกะปะริตตัง ภะณามะ เส.)

อัตถิ โลเก สีละคุโณ สัจจัง โสเจยยะนุททะยา	คุณคือศีล ความสัตย์ ความสะอาด และความเอ็นดูมีอยู่ในโลก
เตนะ สัจเจนะ กาหามิ สัจจะกิริยะมะนุตตะรัง	ด้วยคำสัตย์นั้น เราจักทำสัจจะกิริยาอันยอดเยี่ยม
อาวัชชิต๎วา ธัมมะพะลัง	เราน้อมนึกถึงกำลังแห่งพระธรรม
สะริต๎วา ปุพพะเก ชิเน	รำลึกถึงพระชินะพุทธเจ้าทั้งหลายในปางก่อน
สัจจะพะละมะวัสสายะ สัจจะกิริยะมะกาสะหัง	เราอาศัยกำลังแห่งสัจจะ จึงขอทำสัจจะกิริยา
สันติ ปักขา อะปัตตะนา	ปีกทั้งสองของเรามีอยู่ แต่บินไม่ได้
สันติ ปาทา อะวัญจะนา	เท้าทั้งสองของเราก็มีอยู่ แต่เดินไม่ได้
มาตา ปิตา จะ นิกขันตา	มารดาและบิดาของเรา ก็ออกไปหาอาหารเสีย
ชาตะเวทะ ปะฏิกกะมะ	นี่แน่ะไฟป่า ขอท่านจงหลีกไปเสียเถิด
สะหะ สัจเจ กะเต มัยหัง มะหาปัชชะลิโต สิขี วัชเชสิ โสฬะสะ กะรีสานิ	เมื่อเราทำสัจจะแล้ว เปลวไฟอันลุกโชติช่วง ก็หลีกห่างออกไปถึง ๑๖ กะรีสานิ
อุทะกัง ปัต๎วา ยะถา สิขี	ดุจดังเปลวไฟ ที่ตกถึงน้ำแล้วย่อมดับไปฉะนั้น
สัจเจนะ เม สะโม นัตถิ	สัจจะอื่นเสมอด้วยสัจจะของเรา ย่อมไม่มี
เอสา เม สัจจะปาระมีติ	นี้เป็นสัจจะบารมีของเรา ดังนี้แล

ธชัคคสูตร (ย่อ)

อะรัญเญ รุกขะมูเล วา **สุญญาคาเร วะ ภิกขะโว**	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อท่านทั้งหลาย อยู่ในป่าหรืออยู่โคนต้นไม้ หรืออยู่ในเรือนว่างเปล่าก็ตาม
อะนุสสะเรถะ สัมพุทธัง **ภะยัง ตุมหากะ โน สิยา**	พึงระลึกถึงพระสัมพุทธเจ้าเถิด ความกลัวก็จะไม่พึงมีแก่ท่านทั้งหลาย
โน เจ พุทธัง สะเรยยาถะ **โลกะเชฏฐัง นะราสะภัง**	แต่ถ้าท่านทั้งหลาย ระลึกถึงพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นผู้เจริญแห่งโลก เป็นผู้ประเสริฐแห่งนรชน มิได้ไซร้
อะถะ ธัมมัง สะเรยยาถะ **นิยยานิกัง สุเทสิตัง**	ก็พึงระลึกถึงพระธรรม อันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ที่เราพึงแสดงไว้ดีแล้วเถิด
โน เจ ธัมมัง สะเรยยาถะ **นิยยานิกัง สุเทสิตัง**	แต่ถ้าท่านทั้งหลาย ระลึกถึงพระธรรม อันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ ที่เราแสดง ไว้ดีแล้ว มิได้ไซร้
อะถะ สังฆัง สะเรยยาถะ **ปุญญักเขตตัง อะนุตตะรัง**	ก็พึงระลึกถึงพระสงฆ์ ผู้เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีเนื้อนาบุญอื่นยิ่งกว่าเถิด
เอวัมพุทธัง สะรันตานัง **ธัมมัง สังฆัญจะ ภิกขะโว**	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อท่านทั้งหลาย มาระลึกถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อยู่ดังนี้
ภะยัง วา ฉัมภิตัตตัง วา **โลมะหังโส นะ เหสสะตีติ**	ความกลัวก็ดี ความหวาดสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้า ก็ดี จักไม่มีขึ้นได้แล ฯ

อาฏานาฏิยปริต

(หันทะ มะยัง อาฏานาฏิยะปะริตตัง ภะณามะเส.)

วิปัสสิสสะ นะมัตถุ	ความนอบน้อมจงมี แด่พระวิปัสสีสัมมาสัมพุทธเจ้า
จักขุมันตัสสะ สิรีมะโต	ผู้ทรงมีปัญญาจักษุ ผู้ทรงไว้ซึ่งพระสิริ
สิขิสสะปิ นะมัตถุ	ความนอบน้อมจงมี แด่พระสิขีสัมมาสัมพุทธเจ้า
สัพพะภูตานุกัมปิโน	ผู้ทรงมีพระทัยเอ็นดู ต่อสัตว์ทั้งปวง
เวสสะภุสสะ นะมัตถุ	ควมนอบน้อมจงมี แด่พระเวสสภูสัมมาสัมพุทธเจ้า
นะหาตะกัสสะ ตะปัสสิโน	ผู้ทรงมีกิเลสอันชำระแล้ว ผู้ทรงมีตบะธรรม
นะมัตถุ กะกุสันธัสสะ	ความนอบน้อมจงมีแด่พระกกุสันธะสัมมาสัมพุทธเจ้า
มาระเสนัปปะมัททิโน	ผู้ทรงทรงย่ำยีเสียได้ ซึ่งมารและเหล่าเสนาทั้งหลาย
โกนาคะมะนัสสะ นะมัตถุ	ความนอบน้อมจงมี แด่พระโกนาคมนะสัมมาสัมพุทธเจ้า
พ๎ราห๎มะณัสสะ วุสีมะโต	ผู้ทรงลอยบาปเสียได้ ผู้ทรงอยู่จบพรหมจรรย์แล้ว
กัสสะปัสสะ นะมัตถุ	ความนอบน้อมจงมี แด่พระกัสสปะสัมมาสัมพุทธเจ้า
วิปปะมุตตัสสะ สัพพะธิ	ผู้ทรงพ้นแล้วจากกิเลสทั้งปวง
อังคีระสัสสะ นะมัตถุ	ความนอบน้อมจงมี แด่พระอังคีรสะสัมมาสัมพุทธเจ้า

สักยะปุตตัสสะ สิรีมะโต	ผู้ทรงเป็นโอรสแห่งศากยราช ผู้ทรงไว้ซึ่งพระสิริ
โย อิมัง ธัมมะมะเทเสสิ	ซึ่งได้ทรงแสดงธรรมนี้ไว้
สัพพะทุกขาปะนูทะนัง	อันเป็นเครื่องบรรเทาเสีย ซึ่งทุกข์ทั้งปวง
เย จาปิ นิพพุตา โลเก **ยะถาภูตัง วิปัสสิสุง**	อนึ่ง แม้ชนเหล่าใดในโลก เห็นแจ้งธรรมตามความเป็นจริงดับกิเลสได้แล้ว
เต ชะนา อะปิสุณา **มะหันตา วีตะสาระทา**	ชนเหล่านั้น ไม่มีความส่อเสียด เป็นผู้ใหญ่โดยคุณธรรมปราศจากความครั่นคร้ามแล้ว
หิตัง เทวะมะนุสสานัง ยัง **นะมัสสันติ โคตะมัง**	พากันนอบน้อมอยู่ ซึ่งพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ผู้ทรงเป็นโคตมโคตร ผู้ทรงเกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
วิชชาจะระณะสัมปันนัง	ผู้ทรงถึงพร้อมแล้ว ด้วยวิชชาและจรณะ
มะหันตัง วีตะสาระทัง	ผู้ทรงถึงความเป็นใหญ่ ปราศจากความครั่นคร้ามใดๆ แล้ว
วิชชาจะรณะสัมปันนัง พุทธัง **วันทามะ โคตะมันติ**	ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอนมัสการ พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงเป็นโคตมโคตร ผู้ทรงถึงพร้อมแล้วด้วยวิชชาและ จรณะดังนี้
นะโม เม สัพพะพุทธานัง	ข้าพเจ้าขอนอบน้อม แด่พระพุทธเจ้าทั้งปวง
อุปปันนานัง มะเหสินัง	ผู้ทรงแสวงหาคุณอันใหญ่ ซึ่งทรงบังเกิดขึ้นแล้ว
ตัณหังกะโร มะหาวีโร	คือพระตัณหังกร ผู้ทรงกล้าหาญ
เมธังกะโร มะหายะโส	พระเมธังกร ผู้ทรงมียศใหญ่
สะระณังกะโร โลกะหิโต	พระสรณังกร ผู้ทรงเกื้อกูลแกโลก
ทีปังกะโร ชุตินธะโร	พระทีปังกร ผู้ทรงไว้ซึ่งปัญญา
โกณฑัญโญ ชะนะปาโมกโข	พระโกณฑัญญะ ผู้ทรงเป็นประมุขแห่งหมู่ชน

มังคะโล ปุริสาสะโภ พระมังคละ ผู้ทรงเป็นบุรุษประเสริฐ

สุมะโน สุมะโน ธีโร พระสุมนะ ผู้ทรงเป็นปราชญ์ มีพระหฤทัยงดงาม

เรวะโต ระติวัฑฒะโน พระเรวตะ ผู้ทรงเพิ่มพูนความยินดี

โสภิโต คุณะสัมปันโน พระโสภิตะ ผู้ทรงสมบูรณ์ด้วยพระคุณ

อะโนมะทัสสี ชะนุตตะโม พระอโนมะทัสสี ผู้ทรงอุดมในหมู่ชน

ปะทุโม โลกะปัชโชโต พระปทุมะ ผู้ทรงทำโลกให้สว่าง

นาระโท วะระสาระถี พระนารทะ ผู้ทรงเป็นสารถีผู้ประเสริฐ

ปะทุมุตตะโร สัตตะสาโร พระปทุมุตตระ ผู้ทรงเป็นที่พึ่งของหมู่สัตว์

สุเมโธ อัปปะกฏิปุคคะโล พระสุเมธะ ผู้ทรงหาบุคคลเปรียบมิได้

สุชาโต สัพพะโลกัคโค พระสุชาตะ ผู้ทรงเลิศกว่าสัตว์โลกทั้งปวง

ปิยะทัสสี นะราสะโภ พระปิยทัสสี ผู้ทรงเป็นนรชนประเสริฐ

อัตถะทัสสี การุณิโก พระอัตถะทัสสี ผู้ทรงมีพระกรุณา

ธัมมะทัสสี ตะโมนุโท พระธรรมะทัสสี ผู้ทรงบรรเทาความมืดคืออวิชา

สิทธัตโถ อะสะโม โลเก พระสิทธัตถะ ผู้ทรงแสวงหาบุคคลเสมอมิได้ ในโลก

ติสโส จะ วะทะตัง วะโร พระติสสะ ผู้ทรงประเสริฐกว่านักปราชญ์ทั้งหลาย

ปุสโส จะ วะระโท พุทโธ พระปุสสะพุทธเจ้า ผู้ทรงประทานธรรมอันประเสริฐ

วิปัสสี จะ อะนูปะโม พระวิปัสสี ผู้ทรงหาที่เปรียบมิได้

สิขี สัพพะหิโต สัตถา พระสิขี ผู้ทรงเป็นพระศาสดา เกื้อกูลแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย

เวสสะภู สุขะทายะโก พระเวสสภู ผู้ทรงประทานความสุข

กะกุสันโธ สัตถะวาโห พระกกุสันธะ ผู้ทรงนำสัตว์ออกจากกันดาร คือ กิเลส

โกนาคะมะโน ระณัญชะโห	พระโกนาคมนะ ผู้ทรงกำจัดเสีย ซึ่งข้าศึก คือ กิเลส
กัสสะโป สิริสัมปันโน	พระกัสสปะ ผู้ทรงสมบูรณ์ด้วยพระสิริ
โคตะโม สักยะปุงคะโว	พระโคตมะ ผู้ทรงประเสริฐแห่งหมู่ ศากยราชทั้งหลาย
เอเต จัญเญ จะ สัมพุทธา **อะเนกะสะตะโกฏะโย**	พระสัมพุทธเจ้าเหล่านี้ก็ดี เหล่าอื่นก็ดี ซึ่งนับจำนวนได้หลายร้อยโกฏิ
สัพเพ พุทธา อะสะมะสะมา	พระพุทธเจ้าเหล่านั้นทั้งหมด เป็นผู้ทรง เสมอกันกับพระพุทธเจ้า ผู้ทรงหาใครเสมอมิได้
สัพเพ พุทธา มะหิทธิกา	พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ ทรงมีมหิทธิฤทธิ์
สัพเพ ทะสะพะลูเปตา	ทุกๆพระองค์ ทรงประกอบด้วยทศพลญาณ
เวสารัชเชหุปาคะตา	ทรงประกอบด้วยเวสารัชชญาณ
สัพเพ เต ปะฏิชานันติ **อาสะภัณฐานะมุตตะมัง**	ทุกๆ พระองค์นั้น ทรงปฏิญญาพระองค์ ในฐานะผู้มีคุณธรรมอันสูงสุด
สีหะนาทัง นะทันเต เต **ปะริสาสุ วิสาระทา**	ทรงเป็นผู้องอาจ บันลือกระแสธรรม ดุจสีหนาท ท่ามกลางพุทธบริษัท
พรัมหมะจักกัง ปะวัตเตนติ	ยังพรหมจักรให้เป็นไป
โลเก อัปปะฏิวัตติยัง	ไม่มีใครคัดค้านได้ในโลก
อุเปตา พุทธะธัมเมหิ **อัฏฐาระสะหิ นายะกา**	ทรงเป็นผู้นำหมู่ชน เพราะประกอบด้วย พุทธธรรม ๑๘ ประการ
ท๎วัตติงสะลักขะณูเปตา **สีต๎ยานุพยัญชะนาธะรา**	ทรงประกอบด้วยมหาบุรุษลักษณะ ๓๒ ประการและ อนุพยัญชนะ ๘๐ ประการ
พ๎ยามัปปะภายะ สุปปะภา	ทรงมีพระรัศมีอันงดงาม แผ่ออกจาก พระวรกายโดยรอบข้างละวา

สัพเพ เต มุนิกุญชะรา	ทุกๆพระองค์ทรงเป็นพระมุนีผู้ประเสริฐ
พุทธา สัพพัญญูโน เอเต	ทุกๆพระองค์ ทรงเป็นพระสัพพัญญู
สัพเพ ขีณาสะวา ชินา	เป็นพระขีณาสพ เป็นผู้ชำนะซึ่งพญามาร
มะหัปปะภา มะหาเตชา	ทรงมีพระรัศมี และพระเดชมาก
มะหาปัญญา มะหัพพะลา	ทรงมีพระปัญญา และพระกำลังมาก
มะหาการุณิกา ธีรา	ทรงมีพระมหากรุณา และทรงเป็นจอมปราชญ์
สัพเพสานัง สุขาวะหา	ทรงนำความสุขมาให้ แก่สัตว์ทั้งปวง
ทีปา นาถา ปะติฏฐา จะ	ทรงเป็นดุจเกาะ เป็นดุจที่พึ่ง และเป็นดุจที่พำนักอาศัย
ตาณา เลณา จะ ปาณินัง	ทรงเป็นดุจที่ต้านทานซึ่งภัยทั้งปวง เป็นดุจที่หลีกเร้นของสัตว์ทั้งหลาย
คะตี พันธู มะหัสสาสา	ทรงเป็นที่ส่งใจถึง ทรงเป็นพวกพ้อง ทรงเป็นที่อุ่นใจอย่างยิ่ง
สะระณา จะหิเตสิโน	ทรงเป็นสรณะและเป็นผู้ทรงแสวงสิ่งเอื้อเกื้อกูล
สะเทวะกัสสะ โลกัสสะ สัพเพ เอเต ปะรายะนา	ทุกๆพระองค์ ทรงเป็นที่มุ่งหวังแม้ในเบื้องหน้าแก่ประชาชาวโลก พร้อมทั้งเทวดา
เตสาหัง สิระสา ปาเท วันทามิ ปุริสุตตะเม	ข้าพระพุทธองค์ ขออภิวาทพระบาทยุคลของพระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่านั้นด้วยเศียรเกล้า
วะจะสา มะนะสา เจวะ วันทาเมเต ตะถาคะเต	และขออภิวาท ซึ่งพระตถาคตเจ้าทั้งหลายเหล่านั้นผู้ทรงเป็นอุดมบุรุษ พร้อมทั้งวาจา และทางใจด้วย

สะยะเน อาสะเน ฐาเน **คะมะเน จาปิ สัพพะทา**	ทั้งในที่นอน ในที่นั่ง ในที่ยืน แม้ในที่เดินเล่นด้วย ในกาลทุกเมื่อ
สะทา สุเขนะ รักขันตุ **พุทธา สันติกะรา ตุวัง**	ขอพระพุทธเจ้า ผู้ทรงสร้างสันติ จงรักษาท่านให้มีความสุขตลอดกาลทุกเมื่อเถิด
เตหิ ต์วัง รักขิโต สันโต	ท่านเป็นผู้ที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายทรงรักษาแล้ว
มุตโต สัพพะภะเยนะ จะ	จงเป็นผู้พ้นจากภัยทั้งปวง
สัพพะโรคะวินิมุตโต	พ้นจากโรคทั้งปวง
สัพพะสันตาปะวัชชิโต	หายจากความเดือดร้อนทั้งปวง
สัพพะเวระมะติกกันโต	ล่วงเสียซึ่งเวรทั้งปวง
นิพพุโต จะ ตุงวัง ภะวะ	และดับทุกข์ทั้งปวงได้เถิด
เตสัง สัจเจนะ สีเลนะ **ขันติเมตตาพะเลนะ จะ**	ด้วยสัจจะ ด้วยศีล และด้วยกำลังแห่งขันติ และ เมตตาของพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ	ขอพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย
อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ	ให้เป็นผู้มีความสุข ปราศจากโรคภัยเบียดเบียน
ปุรัตถิมัส์มิง ทิสาภาเค สันติ **ภูตา มะหิทธิกา**	เหล่าภูตทั้งหลาย ผู้มีฤทธิ์มาก ที่สถิตอยู่ในทิศบูรพา
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ	แม้ภูตเหล่านั้น จงตามรักษาท่านทั้งหลาย
อาโรคะเยนะ สุเจนะ จะ	ให้เป็นผู้มีความสุข ปราศจากโรคภัยเบียดเบียน

ทักขิณัสมิง ทิสาภาเค สันติ เทวา มะหิทธิกา	เทวดาทั้งหลาย ผู้มีฤทธิ์มาก ที่สถิตอยู่ในทิศทักษิณ
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ	แม้เทวดาทั้งหลายเหล่านั้น จงตามรักษาท่านทั้งหลาย
อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ	ให้เป็นผู้มีความสุข ปราศจากโรคภัยเบียดเบียน
ปัจฉิมัสมิง ทิสาภาเค สันติ นาคา มะหิทธิกา	พญานาคทั้งหลาย ผู้มีฤทธิ์มาก ที่สถิตอยู่ในทิศปัจจิม
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ	แม้พญานาคเหล่านั้น จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย
อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ	ให้เป็นผู้มีความสุข ปราศจากโรคภัยเบียดเบียน
อุตตะรัสมิง ทิสาภาเค สันติ ยักขา มะหิทธิกา	ยักษ์ทั้งหลาย ผู้มีฤทธิ์มาก ที่สถิตอยู่ในทิศอุดร
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ	แม้ยักษ์เหล่านั้น จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย
อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ	ให้เป็นผู้มีความสุข ปราศจากโรคภัยเบียดเบียน
ปุริมะทิสัง ธะตะรัฏโฐ	ท้าวธะตะรฐ อยู่ประจำทิศบูรพา
ทักขิเณนะ วิรุฬหะโก	ท้าววิรุฬหก อยู่ประจำทิศทักษิณ
ปัจฉิเมนะ วิรูปักโข	ท้าววิรูปักษ์ อยู่ประจำทิศปัจจิม
กุเวโร อุตตะรัง ทิสัง	ท้าวกุเวร อยู่ประจำทุศอุดร
จัตตาโร เต มะหาราชา	ท้าวมหาราชทั้ง ๔ นั้น
โลกะปาลา ยะสัสสิโน	เป็นผู้มียศ คุ้มครองรักษาโลกอยู่

เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ | แม้ท้าวมหาราชทั้ง ๔ นั้น จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย

อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ | ให้เป็นผู้มีความสุข ปราศจากโรคภัยเบียดเบียน

อากาสัฏฐา จะ ภุมมัฏฐา
เทวา นาคา มะหิทธิกา | เทวดาผู้ประเสริฐทั้งหลาย ผู้มีฤทธิ์มากที่สถิตอยู่ในอากาศก็ดีสถิตอยู่บนพื้นก็ดี

เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ | แม้เทวดาเหล่านั้นจงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย

อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ | ให้เป็นผู้มีความสุข ปราศจากโรคภัยเบียดเบียนเทอญ.

อังคุลิมาลปริต

(หันทะ มะยัง อังคุลิมาละปะริตตัง ภะณามะ เส.)

ยะโตหัง ภะคินิ อะริยายะ
ชาติยา ชาโต

ดูก่อนน้องหญิง จำเดิมแต่อาตมา
เกิดโดยชาติอริยะแล้ว

นาภิชานามิ สัญจิจจะ
ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตา

มิได้รู้สึกว่าแกล้งจงใจ ทำลาย
ชีวิตสัตว์เลย

เตนะ สัจเจนะ โสตถิ
เต โหตุ

ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดี
จงมีแก่ตัวเธอ

โสตถิ คัพภัสสะ

ขอความสวัสดีจงมีแก่ สัตว์ผู้เกิดใน
ครรภ์ของเธอด้วยเถิด

หมายเหตุ : เป็นคำของพระองคุลีมาล ที่กล่าวแก่หญิงมีครรภ์นางหนึ่ง ซึ่งมีความกลัวท่าน จึงวิ่งหนีจนหกล้มลง พอท่านกล่าวจบ นางก็ได้คลอดบุตรออกมาด้วยความสวัสดี ดังสัจจวาจาของท่าน ฯ

โพชฌังคปริต

(หันทะ มะยัง โพชฌังคะปะริตตัง ภะณามะ เส.)

โพชฌังโค สะติสังขาโต **ธัมมานัง วิจะโย ตะถา**	โพชฌงค์ ๗ ประการ คือ สติสัมโพชฌงค์ ธรรมวิจยะสัมโพชฌงค์
วิริยัมปีติ ปัสสัทธิ **โพชฌังคา จะ ตะถาปะเร**	วิริยะสัมโพชฌงค์ ปีติสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์
สะมาธุเปกขะโพชฌังคา	สมาธิสัมโพชฌงค์ และอุเบกขา- สัมโพชฌงค์
สัตเตเต สัพพะทัสสินา **มุนินา สัมมะทักขาตา**	๗ ประการเหล่านี้ เป็นธรรมอัน พระมุนีเจ้าผู้ทรงเห็นธรรมทั้งปวง ตรัสไว้ชอบแล้ว
ภาวิตา พะหุลีกะตา	อันบุคคลเจริญแล้วกระทำให้มากแล้ว
สังวัตตันติ อะภิญญายะ **นิพพานายะ จะ โพธิยา**	ย่อมเป็นไปเพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความ ตรัสรู้ และเพื่อนิพพาน
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ **โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา**	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดี จงบังเกิดมีแก่ท่าน ตลอดกาลทุกเมื่อ
เอกัส๎มิง สะมะเย นาโถ **โมคคัลลานัญจะ กัสส๎ปัง** **คิลาเน ทุกขิเต ทิส๎วา**	ในสมัยหนึ่ง พระโลกนาถเจ้า ทอด- พระเนตรเห็นพระโมคคัลลานะ และพระมหากัสสปะเป็นไข้ ได้รับ ความลำบาก

โพชฌังเค สัตตะ เทสะยิ	จึงทรงแสดงโพชฌงค์ ๗ ประการ ให้ท่านทั้งสองฟัง
เต จะ ตัง อะภินันทิต์วา	ท่านทั้งสองนั้น ชื่นชมยินดียิ่ง ซึ่งโพชฌงคธรรม
โรคา มุจจิงสุ ตังขะเณ	ก็หายโรคได้ในบัดดล
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา	ขอความสวัสดี จงบังเกิดมีแก่ท่านตลอดกาลทุกเมื่อ
เอกะทา ธัมมะราชาปิ เคลัญเญนาภิปีฬิโต	ในครั้งหนึ่ง องค์พระธรรมราชาเอง (พระพุทธเจ้า) ทรงประชวรเป็นไข้หนัก
จุนทัตเถเรนะ ตัญเญวะ ภะณาเปต์วานะ สาทะรัง	รับสั่งให้พระจุนทะเถระ กล่าวโพชฌงค์นั้นนั่นแลถวายโดยเคารพ
สัมโมทิต์วา จะ อาพาธา ตัมหา วุฏฐาสิ ฐานะโส	ก็ทรงบันเทิงพระหฤทัย หายจากพระประชวรนั้นได้โดยพลัน
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา	ขอความสวัสดี จงบังเกิดมีแก่ท่านตลอดกาลทุกเมื่อ
ปะหีนา เต จะ อาพาธา ติณณันนัมปิ มะเหสินัง	ก็อาพาธทั้งหลายนั้น ของพระผู้ทรงคุณอันยิ่งใหญ่ทั้ง ๓ องค์นั้น หายแล้วไม่กลับเป็นอีก
มัคคาหะตะกิเลสาวะ ปัตตานุปปัตติธัมมะตัง	ดุจดังกิเลส ถูกอริยมรรคกำจัดเสียแล้ว ถึงซึ่งความไม่เกิดอีกเป็นธรรมดา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา	ขอความสวัสดี จงบังเกิดมีแก่ท่านตลอดกาลทุกเมื่อ เทอญ.

อภัยปริต

(หันทะ มะยัง อะภะยะปะริตตัง ภะณามะ เส.)

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ	ลางร้ายอันใด และ อวมงคลใด
โย จามะนาโป สกุณัสสะ สัทโท	เสียงนกที่น่าหวาดหวั่นอันใด
ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง	เคราะห์ร้ายและฝันร้าย อันไม่น่าปรารถนาใด
พุทธานุภาเวนะ วินาสะเมนตุฯ	ด้วยพระพุทธานุภาพ ขอความร้ายเหล่านั้นจงถึงความเสื่อมสูญไปเถิด
ยันทุนนิมตตัง อะวะมังคะลัญจะ	ลางร้ายอันใด และอวมงคลอันใด
โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท	เสียงนกที่น่าหวาดหวั่นอันใด
ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง	เคราะห์ร้ายและฝันร้าย อันไม่น่าปรารถนอันใด
ธัมมานุภาาเวนะ วินาสะเมนตุฯ	ด้วยพระธรรมมานุภาพ ขอความร้ายเหล่านั้นจงถึงความเสื่อมสูญไปเถิด
ยันทุนนิมัตตัง อะวะมังคะลัญจะ	ลางร้ายอันใด และอวมงคลอันใด
โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท	เสียงนกที่น่าหวาดหวั่นอันใด
ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง	เคราะห์ร้ายและฝันร้ายอันไม่น่าปรารถนาอันใด
สังฆานุภาเวนะ วินาสะเมนตุฯ	ด้วยพระสังฆานุภาพ ขอความร้ายเหล่านั้นจงถึงความเสื่อมสูญไปเถิดฯ

โส อัตถะลัทโธ สุขิโต	ท่านผู้เป็นสุภาพบุรุษ จงเป็นผู้ได้รับประโยชน์ถึงความสุขกาย
วิรุฬโห พุทธะสาสะเน	เจริญงอกงาม ใรพระบวรพุทธศาสนา
อะโรโค สุขิโต โหหิ	เป็นผู้หาโรคมิได้ มีความสำราญใจ
สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ	พร้อมด้วยหมู่ญาติทั้งปวงเถิด
สา อัตถะลัทธา สุขิตา	ท่านผู้เป็นสุภาพสตรี จงเป็นผู้ได้รับประโยชน์ถึงซึ่งความสุขกาย
วิรุฬหา พุทธะสาสะเน	เจริญงอกงาม ในพระบวรพุทธศาสนา
อะโรคา สุขิตา โหหิ	เป็นผู้หาโรคมิได้ มีความสำราญใจ
สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ	พร้อมด้วยหมู่ญาติทั้งปวงเถิด
เต อัตถะลัทธา สุขิตา	ท่านผู้เป็นสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีทั้งหลายจงเป็นผู้ได้รับประโยชน์ถึงซึ่งความสุขกาย
วิรุฬหา พุทธะสาสะเน	เจริญงอกงาม ในพระบวรพุทธศาสนา
อะโรคา สุขิตา โหถะ	เป็นผู้ หาโรคมิได้ มีความสำราญใจ
สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ	พร้อมด้วยหมู่ญาติทั้งปวงเถิด.

สักกัตวา พุทธะระตะนัง	เพราะกระทำความเคารพ ซึ่งพระพุทธรัตนะ
โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง	อันเป็นดังโอสถประเสริฐสุด
หิตัง เทวะมะนุสสานัง	เกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
พุทธะเตเชนะ โสตถินา นัสสันตุปัททะวา สัพเพ ทุกขา วูปะสะเมนตุ เต	ขออุปัทวะทั้งหลายจงหายไปขอทุกข์ทั้งหลาย ของท่านจงสงบไปโดยดีด้วยพระเดชแห่งพระพุทธเจ้าเทอญ
สักกัตวา ธัมมะระตะนัง	เพราะกระทำความเคารพ ซึ่งพระธรรมรัตนะ
โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง	อันเป็นดังโอสถประเสริฐสุด
ปะริฬาหูปะสะมะนัง	ดับความเร่าร้อนเพราะกิเลสเสียได้
ธัมมะเตเชนะ โสตถินา นัสสันตุปัททะวา สัพเพ ภะยา วูปะสะเมนตุ เต	ขออุปัทวะทั้งหลายจงหายไป ขอภัยทั้งหลายของท่านจงสงบไปโดยดีด้วยเดชแห่งพระธรรมเทอญ
สักกัตวา สังฆะระตะนัง	เพราะกระทำความเคารพ ซึ่งพระสังฆรัตนะ
โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง	อันเป็นดังโอสถประเสริฐสุด
อาหุเนยยัง ปาหุเนยยัง	เป็นผู้ควรแก่ของบูชา เป็นผู้ควรแก่การต้อนรับ
สังฆะเตเชนะ โสตถินา นัสสันตุปัททะวา สัพเพ โรคา วูปะสะเมนตุ เต	ขออุปัทวะทั้งหลายจงหายไป ขอโรคทั้งหลายของท่าน จงสงบไปโดยดี ด้วยเดชแห่งพระสงฆ์เทอญ

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง	ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี
พุทโธ เม สะระณัง วะรัง	พระพุทธเจ้า เป็นที่พึ่งอันประเสริฐของข้าพเจ้า
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	ด้วยการกล่าว คำสัตย์นี้
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง	ขอชัยมงคล จงมีแก่ท่าน เทอญ.
นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง	ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี
ธัมโม เม สะระณัง วะรัง	พระธรรมเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของข้าพเจ้า
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง	ขอชัยมงคล จงมีแก่ท่าน เทอญ
นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง	ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี
สังโฆ เม สะระณัง วะรัง	พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งอันประเสริฐของข้าพเจ้า
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง	ขอชัยมงคล จงมีแก่ท่าน เทอญ.

ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุถุ	รัตนะหลายหลากมากชนิด อันมีอยู่ในโลก
ระตะนัง พุทธะสะมัง นัตถิ	แต่รัตนะนั้นๆ ที่จะเสมอด้วยพระ-พุทธรัตนะย่อมไม่มี
ตัสฺมา โสตถี ภะวันตุ เต	เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดี ทั้งหลายจงมีแก่ท่าน
ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุถุ	รัตนะหลายหลากมากชนิด อันมีอยู่ในโลก
ระตะนัง ธัมมะสะมัง นัตถิ	แต่รัตนะนั้นๆ ที่จะเสมอด้วย พระ-ธรรมรัตนย่อมไม่มี
ตัสฺมา โสตถี ภะวันตุ เต	เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดีทั้งหลายจงมีแก่ท่าน
ยังกิญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุถุ	รัตนะหลายหลากมากชนิด อันมีอยู่ในโลก
ระตะนัง สังฆะสะมัง นัตถิ	แต่รัตนะนั้นๆ ที่จะเสมอด้วยพระ-สังฆรัตนะย่อมไม่มี
ตัสฺมา โสตถี ภะวันตุ เต	เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดีทั้งหลายจงมีแก่ท่าน เทอญ.

มงคลจักรวาลใหญ่

สิริธิติมะติเตโชชะยะสิทธิมะหิทธิมะหาคุณาปะระมิตะ
ปุญญาธิการัสสะ สัพพันตะรายะนิวาระณะสะมัตถัสสะ
ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
ท๎วัตติงสะมะหาปุริสะลักขะณานุภาเวนะ

ด้วยอานุภาพแห่งพระมหาปุริสลักษณะ ๓๒ ประการ แห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เป็นพระอรหันต์ผู้ตรัสรู้ชอบโดยพระองค์เองผู้มีบุญญาธิการอันกำหนดมิได้ด้วยพระฤทธิ์อันใหญ่และพระคุณอันใหญ่ สำเร็จด้วยพระสิริ พระปัญญาเป็นเครื่องตั้งมั่น พระปัญญาเป็นเครื่องรู้พระเดชและพระชัยผู้สามารถห้ามสรรพอันตราย

อะสีต๎ยานุพยัญชะนานุภาเวนะ

ด้วยอานุภาพแห่งอนุพยัญชนะ ๘๐

อัฏฐุตตะระสะตะมังคลานุภาเวนะ

ด้วยอานุภาพแห่งมงคล ๑๐๘ ประการ

ฉัพพัณณะรังสิยานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระรัศมีมีพรรณ ๖ ประการ
เกตุมาลานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระเกตุมาลา
ทะสะปาระมิตานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระบารมี ๑๐ ประการ
ทะสะอุปะปาระมิตานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระอุปบารมี ๑๐ ประการ
ทะสะปะระมัตถะปาระมิตานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระรมัตถบารมี ๑๐ ประการ
สีละสะมาธิปัญญานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งศีล สมาธิ ปัญญา
พุทธานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธรัตนะ
ธัมมานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมรัตนะ
สังฆานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระสังฆรัตนะ
เตชานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระเดช
อิทธานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระฤทธิ์
พะลานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระกำลัง
เญยยะธัมมานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพแห่งพระเญยยธรรม
จะตุราสีติสะหัสสะธัมมักขันธานุภาเวนะ

ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมขันธ์ ๘ หมื่น ๔ พัน

นะวะโลกุตตะระธัมมานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งโลกุตตรธรรม ๙ ประการ
อัฏฐังคิกะมัคคานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งอริยมรรค ๘ ประการ
อัฏฐะสะมาปัตติยานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่พระสมาบัติ ๘ ประการ
ฉะพะภิญญานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระอภิญญา ๖ ประการ
จะตุสัจจะญาณานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระญาณในสัจจะ ๔
ทะสะพะละญาณานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระญาณมีกำลัง ๑๐ ประการ
สัพพัญญุตตะญาณานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระสัพพัญญุตญาณ
เมตตากะรุณามุทิตา	ด้วยอานุภาพแห่งพระเมตตา พระกรุณา
อุเบกขานุภาเวนะ	พระมุทิตา พระอุเบกขา
สัพพะปะริตตานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระปริตทั้งปวง
ระตะนัตตะยะสะระณานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งอันระลึกถึงพระรัตนตรัย
ตุยหัง สัพพะโรคะโสกุปัททะวะทุกขะ	เหล่าโรค โศก อุปัทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส
โทมะนัสสุปายาสา วินัสสันตุ	ทั้งปวง ของท่าน จงสิ้นสูญไป
สัพพะอันตะรายาปิวินัสสันตุ	แม้เหล่าอันตรายทั้งปวง จงสิ้นสูญไป
สัพพะสังกัปปา ตุยหัง สะมิชฌันตุ	สรรพดำริทั้งหลายของท่านจงสำเร็จด้วยดี
ทีฆายุตา ตุยหัง โหตุ	ความเป็นผู้มีอายุยืนจงมีแก่ท่าน

สะตะวัสสะชีเวนะ สะมังคิโก โหตุ สัพพะทา

ท่านจงเป็นผู้มีความพร้อมเพรียงด้วยความเป็นอยู่สิ้น ๑๐๐ ปี ทุกเมื่อ

เทพเจ้าทั้งหลาย ผู้คุ้มครองสถิตย์อยู่ในอากาศและบรรพต

อากาสะปัพพะตะวะนะภูมิคังคามะหาสะมุททา อารักขะกา เทวะตา

ไพรสณฑ์ ภูมิสถาน แม่น้ำคงคามหาสมุทร

สะทา ตุมเห อะนุรักขันตุ

จงตามรักษาท่านทั้งหลายทุกเมื่อ เทอญ ฯ

ชัยมงคลคาถา

(พาหุงแปล)

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะ วา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชำนะพญามาร ซึ่งได้เนรมิตแขนตั้งพัน ถืออาวุธครบมือ ขี่ช้างพลายคีรีเมขล์ พร้อมด้วยเสนามารโห่ร้องกึกก้อง ด้วยธรรมวิธีทานบารมีเป็นต้นนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่าน

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวาตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชำนะอาฬวกะยักษ์ดุร้าย ผู้มีจิตกระด้างลำพอง หยาบช้ายิ่งกว่าพญามาร เข้ามารุกรานราวีตลอดรุ่งราตรี ด้วยวิธีทรมานเป็นอันดี คือขันติธรรมนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่าน

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชำนะพญาช้างนาฬาคีรีซึ่งกำลังเมามัน ร้ายแรงเหมือนไฟป่าลุกลาม ร้องโกญจนาทเหมือนฟ้าฟาด ด้วยวิธีรดลงด้วยน้ำคือพระเมตตานั้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชำนะองคุลิมาลโจร ทารุณร้ายกาจนัก ทั้งฝีมือเยี่ยม ควงดาบไล่ตามพระองค์ไปตลอดทาง ๓ โยชน์ ด้วยอิทธิปาฏิหาริย์นั้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน

กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชำนะนางจิญจะมาณะวิกา ที่มารยาเสแสร้งกล่าวโทษพระองค์ โดยผูกท่อนไม้กลมแนบเข้ากับท้อง ทำเป็นท้องมีครรภ์แก่ ด้วยสมาธิวิธี ในท่ามกลางประชุมชนนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ผู้รุ่งเรืองด้วยดวงประทีปคือพระปัญญาได้พบทางชำระสัจจะกะนิครนถ์ ผู้มีนิสัยตลบแตลง มีสันดานโอ้อวดมืดมนต์ด้วยเทศนาญาณวิธีนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี โปรดให้พระโมคคัลลานะเถระพุทธชิโนรส นิรมิตกายเป็นนาคราชไปทรมารนันโทปะนันทะนาคราช ผู้มีฤทธิ์มาก แต่มีความรู้ผิด ด้วยวิธีแสดงอุปเท่ห์แห่งฤทธิ์นั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่าน

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ด้วยเดชานุภาพของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นจอมมุนี ได้ทรงชำนะท้าวพกาพรหมผู้มีฤทธิ์มีความสำคัญตนผิด ว่าเป็นผู้มีฤทธิ์ รุ่งเรืองด้วยวิสุทธิคุณถือมั่นด้วยมิจฉาทิฏฐิ เหมือนดังถูกงูร้ายกำลังตรึงรัดไว้แน่นแฟ้น ด้วยวิธีประทานยาพิเศษคือเทศนาญาณนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิต์วานะเนกะวิวิธานิ จุปัจทะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญฯ

นรชนใดไม่เกียจคร้าน สวดก็ดี ระลึกก็ดี ซึ่งพระพุทธชัย-มงคล ๘ คาถาแม้เหล่านี้ทุกๆ วัน นรชนนั้นจะพึงละเสียได้ซึ่งอุปัทวันตรายทั้งหลาย มีประการต่างๆ เป็นเอนกถึงซึ่งวิโมกข์สิวาลัย อันเป็นบรมสุข แล.

คาถาชยปริตต

มะหาการุณิโก นาโถ	ผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์ ประกอบแล้วด้วยพระมหากรุณา
หิตายะ สัพพะปาณินัง ปูเรต์วา ปาระมี สัพพา	ยังบารมีทั้งหลายทั้งปวงให้เต็ม เพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย
ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง	ถึงแล้วซึ่งความตรัสรู้อันอุดม
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง	ของชัยมงคลจงมีแก่ท่าน
ชะยัน โต โพธิยา มูเล สัก์ยานัง นันทิวัฑฒะโน เอวัง ต์วัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะปัลลังเก สีเสปะฐะวิโปกขะเร อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติฯ	ขอท่านจงมีชัยชนะ ในมงคลพิธี เหมือนพระจอมมุนีทรงชนะมาร ที่โค่นโพธิพฤกษ์ ถึงความเป็นผู้เลิศในสรรพุทธาภิเษก ทรงปราโมทย อยู่บนอะปะราชิตะบัลลังก์ อันสูงเป็นจอมมหาปฐพี ทรงเพิ่มพูนความยินดีแก่เหล่าประยูรญาติ ศากยวงศ์ฉะนั้น
สุกขักขัตตัง สุมังคะลัง	เวลาที่สัตว์ประพฤติชอบ ชื่อว่าฤกษ์ดีมงคลดี
สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง	สว่างดีรุ่งดี
สุขะโณ สุมุหุตโต	และขณะ ครู่ดี
สุยิฏฐัง พรัหมะจาริสุ ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง	บูชาดีแล้ว ในพรหมจารีบุคคลทั้งหลาย กายกรรม เป็นประทักษิณ ส่วนเบื้องขวา วจีกรรม เป็นประทักษิณ ส่วนเบื้องขวา มโนกรรม เป็นประทักษิณ ส่วนเบื้องขวา
ปะณิธี เต ปะทักขิณา	ความปรารถนาของท่าน เป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวา
ปะทักขิณา กัต์วานะ	สัตว์ทั้งหลาย ทำกรรมอันเป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวาแล้ว
ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ	ย่อมได้ประโชน์ทั้งหลาย อันเป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวา

ภาคที่ ๕
อนุโมทนารัมภคาถา

อนุโมทนารัมภคาถา

ยะถา วาริวะหา ปูรา ปะริปูเรนติ สาคะรัง

ห้วงน้ำที่เต็มย่อมยังสมุทรสาครให้บริบูรณ์ได้ ฉันใด

เอวะเมวะ อิโต ทินนัง เปตานัง อุปะกัปปะติ

ทานที่ท่านอุทิศให้แล้วแต่โลกนี้,
ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้วได้ ฉันนั้น.

อิจฉิตัง ปัตถิตัง ตุมหัง ขออิฏฐผลที่ท่านปรารถนาแล้วตั้งใจแล้ว
ขิปปะเมวะ สะมิชฌะตุ จงสำเร็จโดยฉับพลัน
สัพเพ ปูเรนตุ สังกัปปา ขอความดำริทั้งปวงจงเต็มที่
จันโท ปัณณะระโส ยะถา เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญ
มะณิ โชติระโส ยะถา เหมือนแก้วมณีอันสว่างไสวควรยินดี ฯ

สามัญญานุโทนาคาถา

สัพพีติโย วิวัชชันตุ, ความจัญไรทั้งปวง จงบำราศไป,
สัพพะโรโค วินัสสะตุ, โรคทั้งปวง (ของท่าน) จงหาย,
มา เต ภะวัตวันตะราโย, อันตรายอย่ามีแก่ท่าน,
สุขี ทีฆายุโก ภะวะ ท่านจงเป็นผู้มีความสุขมีอายุยืน,
สัพพีติโย วิวัชชันตุ ความจัญไรทั้งปวง จงบำราศไป,
สัพพะโรโค วินัสสะตุ โรคทั้งปวง (ของท่าน) จงหาย,
มา เต ภะวัตวันตะราโย อันตรายอย่ามีแก่ท่าน,
สุขีทีฆายุโก ภะวะ ท่านจงเป็นผู้มีความสุขมีอายุยืน,
สัพพีติโย วิวัตชันตุ ความจัญไรทั้งปวง จงบำราศไป,
สัพพโรโควินัสสะตุ โรคทั้งปวง (ของท่าน) จงหาย
มาเตภะวัตวันตะรายโย อันตรายอย่ามีแก่ท่าน,
สุขีทีฆายุโก ภะวะ ท่านจงเป็นผู้มีความสุขมีอายุยืน,
อะภิวาทะนะสีลิสสะ นิจจัง วุฑฒาปะจายิโน,
จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันติ, อายุ วัณโณ สุขัง, พะลัง.

ธรรมสี่ประการ คือ, อายุ วรรณะ สุขะ พละ, ย่อมเจริญ
แก่ผู้มีปกติกราบไหว้, มีปกติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่เป็นนิจ.

มงคลจักรวาลน้อย

สัพพะพุทธานุภาเวนะ, ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง
สัพพะธัมมานุภาเวนะ, ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง
สัพพะสังฆานุภาเวนะ, ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง
พุทธระตะนัง ธัมมะระตะนัง สังฆะระตะนัง, ติณณังรัตตะนานัง อานุภาเวนะ, ด้วยอานุภาพแห่งระตะนะสาม คือ พุทธรตนะ ธรรมรตนะ สังฆรตนะ
จะตุราสีติสะหัสสะธัมมักขันธานุภาเวนะ, ด้วยอานุภาพ แห่งพระธรรมขันธ์ ๘ หมื่น ๔ พัน
ปิตะกัฏตะยานุภาเวนะ, ด้วยอานุภาพแห่งพระไตรปิฎก
ชินะสาวะกานุภาเวนะ, ด้วยอานุภาพแห่งพระสาวกของพระชินเจ้า
สัพเพ เต โรคา, สรรพโรคทั้งหลายของท่าน
สัพเพ เต ภะยา, สรรพภัยทั้งหลายของท่าน
สัพเพ เต อันตะรายา , สรรพอันตรายทั้งหลายของท่าน
สัพเพ เต อุปัททะวา, สรรพอุปัทวะทั้งหลายของท่าน
สัพเพ เต ทุนนิมิตตา , สรรพนิมิตร้ายทั้งหลายของท่าน
สัพเพ เต อะวะมังคะลา, สรรพอวมงคลทั้งหลายของท่าน
วินัสสันตุ, จงพินาศไป
อายุวัฑฒะโก, ความเจริญอายุ
ธะนะวัฑฒะโก, ความเจริญทรัพย์
สิริวัฑฒะโก, ความเจริญสิริ

ยะสะวัฑฒะโก	ความเจริญยศ
พะละวัฑฒะโก	ความเจริญกำลัง
วัณณะวัฑฒะโก	ความเจริญวรรณะ
สุขะวัฑฒะโก	ความเจริญสุข
โหตุ สัพพะทา	จงมี (แก่ท่าน) ในกาลทั้งปวง
ทุกขะโรคะภะยา เวรา	ทุกข์ โรค ภัย และเวรทั้งหลาย
โสกา สัตตุจะปัททะวา	ความโศก ศัตรู และ อุปัทวะทั้งหลาย
อะเนกา อันตะรายาปิ	ทั้งอันตรายทั้งหลายเป็นเอนก
วินัสสันตุ จะเตชะสา	จงพินาศไปด้วยเดช
ชะยะสิทธิ ธะนัง ลาภัง	ความชำนะความสำเร็จทรัพย์ลาภ
โสตถี ภาคยัง สุขังพะลัง	ความสวัสดี ความมีโชค ความสุข กำลัง
สิริ อายุ จะ วัณโณ จะ	สิริ อายุ แล วรรณะ
โภคัง วุฑฒี จะยะสะวา	โภคะความเจริญและความเป็นผู้มียศ
สะตะวัสสา จะ อายู จะ	แลอายุยืน ๑๐๐ ปี
ชีวะสิทธี ภะวันตุ เต.	แลความสำเร็จกิจในความเป็นอยู่จงมีแก่ท่าน ฯ
ภะวะตุสัพพะมังคะลัง,	ขอสรรพมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่าน,
รักขันตุสัพพะเทวะตา,	ขอเหล่าเทวดาทั้งหลายจงรักษาท่าน,
สัพพะพุทธานุวาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า,
สัพพะธัมมานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม,
สัพพะสังฆานุภาเวนะ,	ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์,
สะทาโสตถี ภะวันตุ เต.	ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อเทอญ.

โภชนทานานุโมทนาคาถา

อายุโท พะละโท ธีโร	ผู้มีปัญญา ให้อายุ ให้กำลัง
วัณณะโท ปะฏิภาณะโท	ให้วรรณะ ให้ปฏิภาณ
สุขัสสะ ทาตา เมธาวี	ผู้มีปัญญา ให้ความสุข
สุขัง โส อะธิคัจฉะติ	ย่อมได้ประสพสุข
อายุง ทัตวา พะลัง	บุคคลผู้ให้อายุ พละ
วัณณัง สุขัญจะ ปะฏิภาณะโท	วรรณะ สุขะ แลปฏิภาณ
ทีฆายุ ยะสะวา โหติ	บังเกิดในที่ใดๆย่อมเป็น
ยัตถะ ยัตถูปะปัชชะตีติ ฯ	ผู้มีอายุยืน มียศในที่นั้นๆ ดังนี้

เทวะตาทิสสะทักขิณานุโมทะนาคาถา

ยัสมิง ปะเทเส กัปเปติ	บัณฑิตชาติสำเร็จการอยู่ใน
วาสัง ปัณฑิตะชาติโย	ประเทศสถานที่ใด
สีละวันเตตถะ โภเชตวา	พึงเชิญเหล่าท่านที่มีศีลสำรวม
สัญญะเต พรัหมะจาริโน	ระวังประพฤติพรหมจรรย์มาเลี้ยงดู กันในที่นั้น
ยา ตัตถะ เทวะตา อาสุง	เทพดาเหล่าใด มีในที่นั้น
ตาสัง ทักขิณะมาทิเส	ควรอุทิศทักษิณาทานเพื่อเทพดา เหล่านั้นด้วย
ตา ปูชิตา ปูชะยันติ	เทพดาที่ได้บูชาแล้ว ท่านย่อมบูชาบ้าง
มานิตา มานะยันติ นัง	ที่ได้นับถือแล้ว ย่อมนับถือบ้าง
ตะโต นัง อะนุกัมปันติ	แต่นั้นท่านย่อมอนุเคราะห์เขา
มาตา ปุตตังวะ โอระสัง	ประหนึ่งมารดาอนุเคราะห์บุตรอันเป็นโอรส
เทวะตานุกัมปิโต โปโส	บุรุษได้อาศัยเทพดาอนุเคราะห์แล้ว
สะทา ภัทรานิ ปัสสะติฯ	ย่อมเห็นกิจการอันเจริญขึ้นทุกเมื่อ.

อัคคัปปะสาทะสุตตะคาถา

อัคคะโต เว ปะสันนานัง **อัคคัง ธัมมัง วิชานะตัง**	เมื่อบุคคลรู้จักธรรมอันเลิศ เลื่อมใสแล้วโดยความเป็นของเลิศ
อัคเค พุทเธ ปะสันนานัง	เลื่อมใสแล้วในพระพุทธเจ้าผู้เลิศ
ทักขิเณยเย อะนุตตะเร	ซึ่งเป็นทักษิไณยบุคคลอันเยี่ยมยอด
อัคเค ธัมเม ปะสันนานัง	เลื่อมใสแล้วในพระธรรมอันเลิศ
วิราคูปะสะเม สุเข	ซึ่งเป็นธรรมปราศจากราคะแลสงบรำงับเป็นสุข
อัคเค สังเฆ ปะสันนานัง	เลื่อมใสแล้วในพระสงฆ์ผู้เลิศ
ปุญญักเขตเต อะนุตตะเร	ซึ่งเป็นบุญเขตอย่างยอด
อัคคัสมิง ทานัง ทะทะตัง	ถวายทานในท่านผู้เลิศนั้น
อัคคัสมิง ปุญญัง ปะวัฑฒะติ	บุญที่เลิศก็ย่อมเจริญ
อัคคัง อายุ จะ วัณโณ จะ	อายุ วรรณะ ที่เลิศ
ยะโส กิตติ สุขัง พะลัง	แลยศเกียรติคุณ สุขะ พละ ที่เลิศย่อมเจริญ
อัคคัสสะ ทาตา เมธาวี **อัคคะธัมมะสะมาหิโต**	ผู้มีปัญญาตั้งมั่นในธรรมอันเลิศแล้ว, ให้ท่านแก่ท่านผู้เป็นบุญเขตอันเลิศ
เทวะภูโต มะนุสโส วา	จะไปเกิดเป็นเทพดาหรือไปเกิดเป็นมนุษย์ก็ตาม
อัคคัปปัตโต ปะโมทะตีติ	ย่อมถึงความเป็นผู้เลิศบันเทิงอยู่ดังนี้แล

กาละทานะสุตตะคาถา

กาเล ทะทันติ สะปัญญา วะทัญญู วีตะมัจฉะรา, กาเลนะทินนัง อะริเยสุ อุชุภูเตสุ ตาทิสุ วิปปะสันนะมะนา ตัสสะ วิปุลาโหติ ทักขิณา,	ทายกทายิกาทั้งหลายเหล่าใด, เป็นผู้มีปัญญามีปรกติรู้จักคำพูด ปราศจากตระหนี่, มีใจเลื่อมใสแล้วในพระอริยะเจ้าทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้ตรงคงที่, บริจาคทานทำให้เป็นของที่ตนถวายโดยกาลนิยมในกาลสมัย ทักษิณาทานของทายกเป็นคุณสมบัติมีผลไพบูลย์,
เย ตัตถะ อะนุโมทันติ เวยยาวัจจัง กะโรนติ วา,	ชนทั้งหลายเหล่าใดอนุโมทนา หรือช่วยกระทำการขวนขวายในทานนั้น,
นะ เตนะ ทักขิณา โอนา,	ทักษิณาทานของเขามิได้บกพร่องไปด้วยเหตุนั้น,
เตปิ ปุญญัสสะ ภาคิโน,	ชนทั้งหลายแม้เหล่านั้น ย่อมเป็นผู้มีส่วนแห่งบุญนั้นด้วย,
ตัส์มา ทะเทอัปปะฏิวา- นะจิตโต ยัตถะ ทินนัง มะหัปผะลัง,	เหตุนั้น ทายกควรเป็นผู้มีจิตไม่ท้อถอย,ให้ในที่ใดมีผลมากควรให้ในที่นั้น,
ปุญญานิ ปะระโลกัส์มิง ปะติฏฐา โหนติ ปาณินันติ.	บุญย่อมเป็นที่พึ่งอาศัยของสัตว์ทั้งหลาย, ในโลกหน้าฉะนี้.

ติโลกุฑฑะกัณฑะคาถา

ติโรกุฑเฑสุ ติฏฐันติ	ฝูงเปรตมาสู่เรือนของตน ยืนอยู่ภาย
สันธิสิงฆาฏะเกสุ จะ,	นอกฝาเรือนบ้าง ณ ทาง ๔ แพร่ง และ
ทะวาระพาหาสุ ติฏฐันติ	ทาง ๓ แพร่ง บ้าง ใกล้บานประตูบ้าง
อาคันต์วานะ สะกัง ฆะรัง.	
ปะหุเต อันนะปานัมหิ	ครั้นเมื่อข้าวและน้ำ ของเคี้ยวและของ
ขัชชะโภชเช อุปัฏฐิเต,	บริโภคเป็นอันมากตั้งไว้แล้ว
นะ เตสัง โกจิ สะระติ	ญาติไร ๆ ของเปรตเหล่านั้น ระลึกไม่ได้
สัตตานัง กัมมะปัจจะยา	เพราะกรรมของสัตว์ทั้งหลายเป็นปัจจัย
เอวัง ทะทันติ ญาตีนัง	ชนเหล่าใดเป็นผู้เอ็นดูชนเหล่านั้ย่อมให้
เย โหนติ อะนุกัมปะกา	น้ำควรดื่มและโภชนะอันสะอาดประณีต
สุจิง ปะณีตัง กาเลนะ	เป็นของควร(อุทิศ) เพื่อญาติทั้งหลาย
กัปปิยัง ปานะโภชะนัง.	อย่างนี้ว่า
อิทัง โว ญาตีนัง โหตุ	ทานนี้จงถึงแก่ญาติทั้งหลาย
สุขิตา โหนตุ ญาตะโย	ขอญาติทั้งหลายจงเป็นสุข เถิด
เต จะ ตัตถะ สะมาคันตะวา	และพวกญาติที่ละโลกนี้ไปแล้ว เหล่านั้น
ญาติเปตา สะมาคะตา.	พร้อมกันมาประชุมในสถานที่ให้ทานนั้น
ปะหุเต อันนะปานัมปิ	อนุโมทนาโดยเคารพในข้าวน้ำเป็นอัน
สักกัจจัง อะนุโมทะเร,	มากว่า
จิรัง ชีวันตุ โน ญาตี	เราทั้งหลายได้สมบัติเช่นนี้ เพราะญาติ
เยสัง เหตุ ละภามะ เส.	เหล่าใด ขอญาติเหล่านั้นของพวกเรา
	จงเป็นอยู่นานเถิด
อัมหากัญจะ กะตา ปูชา	บูชาอันทายกทั้งหลาย ทำแล้วแก่เรา
	ทั้งหลาย

ทายะกา จะ อะนิปผะลา,	และทายกทั้งหลาย ก็หาไร้ผลไม่
นะ หิ ตัตถะ กะสิ อัตถิ	อันที่จริง ในเปรตวิสัยนั้นไม่มีกสิกรรม
โครักเขตถะ นะ วิชชะติ.	ไม่มีโครักขกรรม
วะณิชชา ตาทิสี นัตถิ	ไม่มีการค้าขายเช่นนั้น
หิรัญเญนะ กะยากะยัง	ไม่มีการแลกเปลี่ยนด้วยเงิน
อิโต ทินเนนะ ยาเปนติ	ผู้ทำกาลกิริยาละไปแล้ว ย่อมยังอัตต-
เปตา กาละกะตา ตะหิง.	ภาพให้เป็นไปในเปรตวิสัยนั้นด้วยทาน
	ที่ญาติให้แล้วในโลกนี้
อุณณะเต อุทะกัง วุฏฐัง	น้ำฝนตกลงมาที่ดอน
ยะถานินนัง ปะวัตตะติ.	ย่อมไหลไปสู่ที่ลุ่มฉันใด
เอวะเมวะ อิโต ทินนัง	ทานที่ทายกให้แล้วแต่ในมนุษย์โลกนี้
เปตานัง อุปะกัปปะติ.	ย่อมสำเร็จแก่เปรตทั้งหลายฉันนั้น
ยะถา วาริวะหา ปูรา	ห้วงน้ำเต็มด้วยน้ำ ย่อมทำสมุทรสาคร
ปะริปูเรนติ สาคะรัง	ให้เต็มเปี่ยม ฉันใด
เอวะเมวะ อิโต ทินนัง	ทานที่ทายกให้แล้วแต่มนุษย์โลกนี้
เปตานัง อุปะกัปปะติ.	ย่อมสำเร็จแก่เปรตทั้งหลายฉันนั้น
อะทาสิ เม อะกาสิเม	บุคคลมาระลึกถึงอุประอันท่านได้ทำแก่ตน
ญาติ มิตตา สะขา จะ เม.	ในกาลก่อนว่าผู้นี้ได้ให้สิ่งนี้แก่เรา
	ได้ทำกิจ ของเรา ผู้นี้ เป็นญาติ เป็นมิตร
เปตานัง ทักขิณัง ทัชชา	เป็นเพื่อนเราดังนี้ ก็ควรให้ทักษิณาทาน
ปุพเพ กะตะมะนุสสะรัง.	เพื่อผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้ว
นะหิ รุณณัง วา โสโก วา	การร้องให้ก็ดี การเศร้าโศกก็ดี หรือการ
ยา วัญญา ปะริเทวะนา,	รำไรรำพันอย่างอื่นก็ดี บุคคลไม่ควร
	ทำทีเดียว

นะตัง เปตานะมัตถายะ	เพราะว่าการร้องไห้เป็นต้นนั้น, ไม่เป็นประโยชน์ แก่ญาติทั้งหลายผู้ละโลกนี้ไปแล้ว
เอวัง ติฏฐันติ ญาตะโย.	ญาติทั้งหลายย่อมตั้งอยู่อย่างนั้น
อะยัญจะ โข ทักขิณา ทินนา	ก็ทักษิณาทานนี้แล อันท่านให้แล้ว
สังฆัมหิ สุปะติฏฐิตา,	ประดิษฐานไว้ดีแล้วในสงฆ์
ทีฆะรัตตัง หิตายัสสะ ฐานะโส อุปะกัปปะติ.	ย่อมสำเร็จประโยชน์เกื้อกูล แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้วนั้น, ตลอดกาลนาน ตามฐานะ
โส ญาติธัมโม จะ อะยัง นิทัสสิโต,	ญาติธรรมนี้นั้น ท่านได้แสดงให้ปรากฏแล้ว
เปตานะ ปูชา จะ กะตา อุฬารา,	แลบูชาอันยิ่ง ท่านก็ได้ทำแล้ว แก่ญาติทั้งหลายผู้ละโลกนี้ไปแล้ว
พะลัญจะ ภิกขูนะมะนุปปะทินนัง,	กำลังแห่งภิกษุทั้งหลาย ชื่อว่าท่านได้เพิ่มให้แล้วด้วย
ตุมเหหิ ปุญญัง ปะสุตัง อะนัปปะกันติ .	บุญไม่น้อยท่านได้ขวนขวายแล้วดังนี้แล.

วิหาระทานะคาถา

สีตัง อุณหัง ปะฏิหันติ	เสนาสนะย่อมป้องกันเย็นแลร้อน
ตะโต วาฬะมิคานิ จะ	แลสัตว์ร้าย
สิริงสะเป จะ มะกะเส	งู ยุง
สิสิเร จาปิ วุฏฐิโย	ฝนที่ตั้งขึ้นในสิสิระฤดู
ตะโต วาตาตะโป โฆโร	ลมแลแดดอันกล้า
สัญชาโต ปะฏิหัญญะติ	เกิดขึ้นแล้ว ย่อมบันเทาไป
เลณัตถัญจะ สุขัตถัญจะ	การถวายวิหารแก่สงฆ์ เพื่อเร้นอยู่
ฌายิตุง จะ วิปัสสะตุง	เพื่อความสุข เพื่อเพ่งพิจารณา แล
วิหาระทานัง สังฆัสสะ	เพื่อเห็นแจ้ง พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญ
อัคคัง พุทเธหิ วัณณิตัง	ว่าเป็นทานเลิศ
ตัส์มา หิ ปัณฑิโต โปโส	เพราะเหตุนั้นแลบุรุษบัณฑิต
สัมปัสสัง อัตถะมัตตะโนล	เมื่อเล็งเห็นประโยชน์ตน
วิหาเร การะเย รัมเม	พึงสร้างวิหารอันรื่นรมย์
วาสะเยตถะ พะหุสสุเต	ให้ภิกษุทั้งหลายผู้เป็นพหุสูตรอยู่เถิด
เตสัง อันนัญจะ ปานัญจะ	อนึ่ง พึงถวายข้าวน้ำผ้าเสนาสนะ
วัตถะเสนาสะนานิ จะ	แก่ท่านเหล่านั้น ด้วยน้ำใจอันเลื่อม
ทะเทยยะ อุชุ ภูเตสุ	ใสในท่านผู้ซื่อตรง
วิปปะสันเนนะ เจตะสา	
เต ตัสสะ ธัมมัง เทเสนติ	เขารู้ธรรมอันใดในโลกนี้แล้ว จะเป็น
สัพพะทุกขาปะนูทะนัง	ผู้ไม่มีอาสวะปรินิพพาน ท่านย่อมแสดง
ยัง โส ธัมมะมิธัญญายะ	ธรรมอันนั้นอันเป็นเครื่องบรรเทา
ปะรินิพพาต์ยะนาสะโวติ	ทุกข์ทั้งปวงแก่เขาดังนี้

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง	ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
รักขันตุ สัพพะเทวะตา	ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน
สัพพะพุทธานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพ แห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต	ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง	ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
รักขันตุ สัพพะเทวะตา	ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน
สัพพะธัมมานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต	ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง	ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
รักขันตุ สัพพะเทวะตา	ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน
สัพพะสังฆานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต	ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ปัพพะโตปะมะคาถา

ยะถาปิ เสลา วิปุลา นะภัง อาหัจจะ ปัพพะตา สะมันตา อะนุปะริเยยยุง นิปโปเถนตา จะตุททิสา	ภูเขาหินล้วนสูงจดฟ้า, กลิ้งบดสัตว์มาใน๔ ทิศหมุนเวียนโดยรอบ แม้ฉันใด
เอวัง ชะรา จะ มัจจุ จะ อะธิวัตตันติ ปาณิโน	ความแก่ด้วย,ความตายด้วย,ย่อมเป็นไปทับ, คือครอบงำสัตว์ทั้งหลายก็เหมือนฉะนั้น
ขัตติเย พราหมะเณ เวสเส สุทเท จัณฑาละ ปุกกุเส	คือกษัตริย์และพราหมณ์,และชนพวกเวสสะพ่อค้า,และชนพวกสุททะพ่อครัว, และชนจัณฑาลพันทาง,และปุกกุสะคนเทหยากเยื่อ
นะ กิญจิ ปะริวัชเชติ สัพพะ- เมวาภิมัททะติ	ความแก่ความตายไม่ละเว้นใครเลย,ย่อมย่ำยีครอบงำให้อยู่ในอำนาจทั้งสิ้น.เหมือนภูเขากลิ้งบดสัตว์มาใน ๔ ทิศ ฉะนั้น
นะ ตัตถะ หัตถีนัง ภูมิ นะ ระถานัง นะ ปัตติยา	พื้นดินที่จะยกทหาร ช้าง ม้า รถ พลเดินเท้า, ไปสู่ความแก่ความตายนั้นไม่มีเลย
นะ จาปิ มันตะยุทเธนะ สักกา เชตุง ธะเนนะ วา	อนึ่ง บุคคลไม่อาจสู้รบชนะความแก่ความตายด้วยมนต์คาถาวิชาต่างๆ, และทรัพย์สมบัติมีวิญญาณและไม่มีวิญญาณได้
ตัสมา หิ ปัณฑิโต โปโส สัมปัสสัง อัตถะมัตตะโน	เพราะเหตุนั้นผู้มีปัญญาหาประโยชน์แก่ตน,เมื่อจำทรงคิดเข้าใจแล้ว
พุทเธ ธัมเม จะ สังเฆ จะ ธีโร สัทธัง นิเวสะเย	ผู้มีปัญญาพึงตั้งศรัทธา,ความเชื่อเลื่อมใสในพระพุทธเจ้าท่านผู้รู้จักของจริง,และในพระธรรมคำสั่งสอนคือ ศีล สมาธิ ปัญญา,ในพระอริยสงฆ์ผู้ปฏิบัติ ศีล สมาธิ ปัญญาดีชอบแล้ว

โย ธัมมะจารี กาเยนะ วาจายะ อุทะ เจตะสา	อนึ่ง,บุคคลใดจำทรงทราบความแล้ว ปฏิบัติด้วยกาย วาจา ใจ
อิเธวะ นัง ปะสังสันติ เปจจะ สัคเค ปะโมทะติ	ประชุมชนนักปราชญ์ย่อมสรรเสริญ บุคคลนั้นในโลกนี้,ผู้นั้นไปในโลกหน้าแล้ว ย่อมบันเทิงยินดีสุขสบายใจ

อริยธนคาถา

(หันทะ มะยัง อะริยะธะนะคาถาโย ภะณามะ เส.)

ยัสสะ สัทธา ตะถาคะเต อะจะลา สุปะติฏฐิตา,	ศรัทธา ในพระตถาคตของผู้ใด ตั้งมั่นอย่างดี ไม่หวั่นไหว,
สีลัญจะ ยัสสะ กัล๎ยาณัง อะริยะกันตัง ปะสังสิตัง,	และศีลของผู้ใดงดงาม เป็นที่สรรเสริญ ที่พอใจ ของพระอริยเจ้า,
สังเฆ ปะสาโท ยัสสัตถิ อุชุภูตัญจะ ทัสสะนัง,	ความเลื่อมใสของผู้ใดมีในพระสงฆ์, และความเห็นของผู้ใดตรง,
อะทะลิทโทติ ตัง อาหุ อะโมฆันตัสสะ ชีวิตัง,	บัณฑิตกล่าวเรียกเขาผู้นั้นว่า คนไม่จน, ชีวิตของเขาเป็นหมัน
ตัส๎มา สัทธัญจะ สีลัญจะ ปะสาทัง ธัมมะทัสสะนัง, อะนุยุญเชถะ เมธาวี สะรัง พุทธานะสาสะนัง.	เพราะฉะนั้น เมื่อระลึกได้ ถึงคำ สั่งสอนของพระพุทธเจ้าอยู่ ผู้มีปัญญา ควรก่อสร้างศรัทธา ศีล ความเลื่อมใส และความเห็นธรรมให้เนืองๆ

ภาคที่ ๖

บทสวดมนต์พิเศษ

ธัมมะจักกัปะวัตตะนะสูตร

(ย่อ)

(หันทะ มะยัง ธัมมะจักกัปปะวัตตะนะสุตตัง ภะณามะ เส.)

เทวเม ภิกขะเว อันตา,	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ที่สุดแห่งการกระทำสองอย่างเหล่านี้มีอยู่,
ปัพพะชิเตนะ นะ เสวิตัพพา,	เป็นสิ่งที่บรรพชิตไม่ควรข้องแวะเลย
โย จายัง กาเมสุ กามะสุขัลลิกานุโยโค,	นี้คือการประกอบตนพัวพันอยู่ด้วยความใคร่ในกามทั้งหลาย
หีโน,	เป็นของต่ำทราม
คัมโม,	เป็นของชาวบ้าน
โปถุชชะนีโก,	เป็นของคนชั้นปุถุชน
อะนะริโย,	ไม่ใช่ข้อปฏิบัติของพระอริยเจ้า
อะนัตถะสัญหิโต,	ไม่ประกอบด้วยประโยชน์เลย นี้อย่างหนึ่ง
โย จายัง อัตตะกิละมะถานุโยโค,	อีกอย่างหนึ่ง คือการประกอบการทรมารตนให้ลำบาก
ทุกโข,	เป็นสิ่งนำมาซึ่งทุกข์
อะนะริโย,	ไม่ใช่ข้อปฏิบัติของพระอริยเจ้า
อะนัตถะสัญหิโต,	ไม่ประกอบด้วยประโยชน์เลย
เอเต เต ภิกขะเว อุโภ อันเต อะนุปะคัมมะ มัชฌิมา ปะฏิปะทา,	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ข้อปฏิบัติเป็นทางสายกลางไม่เข้าไปหาส่วนสุดแห่งการกระทำสองอย่างนั้น มีอยู่
ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา,	เป็นข้อปฏิบัติที่ตถาคตได้ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้ว
จักขุกะระณี	เป็นเครื่องกระทำให้เกิดจักษุ
ญาณะกะระณี,	เป็นเครื่องกระทำให้เกิดญาณ

อุปะสะมายะ	เพื่อความสงบ
อะภิญญายะ	เพื่อความรู้ยิ่ง
สัมโพธายะ	เพื่อความรู้พร้อม
นิพพานายะ สังวัตตะติ,	เป็นไปเพื่อนิพพาน
กะตะมา จะ สา ภิกขะเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา,	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็ข้อปฏิบัติเป็นทางสายกลางนั้น เป็นอย่างไรเล่า?
อะยะเมวะ อะริโย อัฏฐังคิโก มัคโค	ข้อปฏิบัติเป็นทางสายกลางนั้น คือข้อปฏิบัติเป็นหนทางอันประเสริฐ ประกอบด้วยองค์แปดประการ นี้เอง
เสยยะถีทัง,	ได้แก่สิ่งเหล่านี้คือ,
๑. สัมมาทิฏฐิ,	ความเห็นชอบ,
๒. สัมมาสังกัปโป,	ความดำริชอบ,
๓. สัมมาวาจา,	การพูดชอบ,
๔. สัมมากัมมันโต,	การทำการงานชอบ,
๕. สัมมาอาชีโว,	การเลี้ยงชีวิตชอบ,
๖. สัมมาวายาโม,	ความพากเพียรชอบ,
๗. สัมมาสะติ,	การระลึกชอบ,
๘. สัมมาสมาธิ,	ความตั้งใจมั่นชอบ
อะยัง โข สา ภิกขะเว มัชฌิมา ปะฏิปะทา,	ดูก่อนภิกษุทั้งหลายนี้แลข้อปฏิบัติเป็นทางสายกลางนั้น
ตะถาคะเตนะ อะภิสัมพุทธา,	เป็นข้อปฏิบัติที่ตถาคตได้ตรัสรู้พร้อมแล้ว
จักขุกะระณี	เป็นเครื่องกระทำให้เกิดจักษุ
ญาณะกะระณี,	เป็นเครื่องกระทำให้เกิดญาณ
อุปะสะมายะ	เพื่อความสงบ
อะภิญญายะ	เพื่อความรู้ยิ่ง
สัมโพธายะ	เพื่อความรู้พร้อม
นิพพานายะ สังวัตตะติ	เป็นไปเพื่อนิพพาน

อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขัง อะริยะสัจจัง	ดูก่อนภิกษุทั้งหลายก็อริยสัจ คือทุกข์นี้มีอยู่
ชาติปิ ทุกขา	คือความเกิดก็เป็นทุกข์
ชะราปิ ทุกขา,	ความแก่ก็เป็นทุกข์
มะระณัมปิ ทุกขัง	ความตายก็เป็นทุกข์
โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัส-สุปายาสาปิ ทุกขา	ความโศก ความร่ำไรรำพัน ความ-ไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจ ก็เป็นทุกข์
อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข	ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์
ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข	ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์
ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง	มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์
สังขิตเตนะ ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขา	ว่าโดยย่อ อุปาทานขันธ์ทั้ง ห้า เป็นตัวทุกข์
อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็อริยสัจคือเหตุให้เกิดทุกข์นี้ มีอยู่
ยายัง ตัณหา	นี้คือตัญหา
โปโนพภะวิกา	อันเป็นเครื่องทำให้มีการเกิดอีก
นันทิราคะสะหะคะตา	อันประกอบอยู่ด้วยความกำหนัดด้วยอำนาจความเพลิน
ตัต๎ระ ตัต๎ราภินันทินี	เป็นเครื่องให้เพลินอย่างยิ่งในอารมณ์นั้นๆ
เสยยะถีทัง	ได้แก่ตัณหาเหล่านี้ คือ
กามะตัณหา	ตัณหาในกาม

ภะวะตัณหา	ตัณหาในความมีความเป็น
วิภาวะตัณหา	ตัณหาในความไม่มี ไม่เป็น
อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุขะนิโรโธ อิระยะสัจจัง	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็อริยสัจ คือความดับไม่เหลือแห่งทุกข์นี้มีอยู่
โย ตัสสาเยวะ ตัณหายะ	นี้คือความดับสนิทเพราะจางไป
อะเสสะวิราคะนิโรโธ	โดยไม่มีเหลือของตัณหานั้นนั่นเอง
จาโค	เป็นความสลัดทิ้ง
ปะฏินิสสัคโค	เป็นความสละคืน
มุตติ	เป็นความปล่อย
อะนาละโย	เป็นความทำให้ไม่มีที่อาศัย ซึ่งตัณหานั้น
อิทัง โข ปะนะ ภิกขะเว ทุกขะ-นิโรธะคามินี ปะฏิปทา อะริยะสัจจัง	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็อริยสัจคือข้อปฏิบัติที่ทำสัตว์ให้ลุถึงความดับไม่เหลือ แห่งทุกข์นี้ มีอยู่
อะยะเมวะ อะริโย อัฏฐังคิโก มัคโค	นี้คือข้อปฏิบัติเป็นหนทางอันประเสริฐประกอบด้วยองค์ แปดประการ
เสยยะถีทัง ฯ	ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือ
๑.สัมมาทิฏฐิ	ความเห็นชอบ
๒.สัมมาสังกัปโป	ความดำริชอบ
๓.สัมมาวาจา	การพูดชอบ
๔.สัมมากัมมันโต	การทำการงานชอบ
๕.สัมมาอาชีโว	การเลี้ยงชีวิตชอบ
๖.สัมมาวายาโม	ความพากเพียรชอบ
๗.สัมมาสะติ	การระลึกชอบ
๘.สัมมาสะมาธิ	การตั้งใจมั่นชอบ
อิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักษุเกิดแล้วแก่เรา ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา วิชชาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา แสงสว่างเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อนว่า อริยสัจคือทุกข์เป็นอย่างนี้อย่างนี้ดังนี้

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง ปะริญเญยันติ	ว่า ก็อริยสัจคือทุกข์นั้นแล เป็นสิ่งที่ควรกำหนดรู้ดังนี้
ตัง โข ปะนิทัง ทุกขัง อะริยะสัจจัง ปะริญญาตันติ	ว่าก็อริยสัจคือทุกข์นั้นแล เรากำหนดรู้ได้แล้ว ดังนี้

อิทัง ทุกขะสะมุทะโย อริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะ นุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ วิชา อาโลโก อุทะปาทิ,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักษุเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา วิชชา เกิดขึ้นแล้วแก่เรา แสงสว่างเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อน ว่าอริยสัจคือเหตุให้เกิดทุกข์เป็นอย่างนี้อย่างนี้ ดังนี้

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง ปะหาตัพพันติ

ว่า ก็อริยสัจตือเหตุให้เกิดทุกข์นั้นแล เป็นสิ่งที่ควรละเสีย ดังนี้

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะสะมุทะโย อะริยะสัจจัง ปะหีนันติ

ว่า ก็อริยสัจคือเหตุให้เกิดทุกข์นั้นแล เราละได้แล้ว ดังนี้

อิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักษุเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา วิชชาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา แสงสว่างเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อน ว่าอริยสัจคือความดับไม่เหลือแห่งทุกข์ เป็นอย่างนี้อย่างนี้ ดังนี้

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจัง สัจฉิกาตัพพันติ

ว่า ก็อริยสัจคือความดับไม่เหลือแห่งทุกข์นั้นแล เป็นสิ่งที่ควรทำให้แจ้งดังนี้

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรโธ อะริยะสัจจัง สัจฉิกะตันติ

ว่า ก็อริยสัจคือความดับไม่เหลือแห่งทุกข์นั้นแล เราทำให้แจ้งได้แล้วดังนี้

อิทัง ทุกขะนิโรธะคามินีปะฏิปะทา อะริยะสัจจันติ เม ภิกขะเว ปุพเพ อะนะนุสสุเตสุ ธัมเมสุ จักขุง อุทะปาทิ ญาณัง อุทะปาทิ ปัญญา อุทะปาทิ วิชชา อุทะปาทิ อาโลโก อุทะปาทิ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักษุเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ญาณเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ปัญญาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา วิชชาเกิดขึ้นแล้วแก่เรา แสงสว่างเกิดขึ้นแล้วแก่เรา ในธรรมที่เราไม่เคยฟังมาแต่ก่อน ว่าอริยสัจคือข้อปฏิบัติที่ทำสัตว์ให้ลุถึงความดับ ไม่เหลือแห่งทุกข์เป็นอย่างนี้อย่างนี้ ดังนี้

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง ภาเวตัพพันติ

ว่า ก็อริยสัจคือข้อปฏิบัติที่ทำสัตว์ให้ลุถึงความดับ ไม่เหลือแห่งทุกข์นั้นแล เป็นสิ่งที่ควรทำให้เกิดมี ดังนี้

ตัง โข ปะนิทัง ทุกขะนิโรธะคามินี ปะฏิปะทา อะริยะสัจจัง ภาวิตันติ

ว่า ก็อริยสัจคือข้อปฏิบัติที่ทำสัตว์ให้ลุถึงความดับไม่เหลือแห่งทุกข์นั้นแล เราทำให้เกิดมีได้แล้ว ดังนี้

ยาวะกีวัญจะ เม ภิกขะเว อิเมสุ จะตูสุ อะริยะสัจเจสุ เอวันติปะริวัฏฏัง ท๎วาทะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง นะ สุวิสุทธัง อะโหสิ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ปัญญาเครื่องรู้เห็นตามที่เป็นจริง มีปริวัฏฏ์สาม มีอาการ สิบสอง เช่นนั้น ในอริยสัจทั้ง สี่ เหล่านี้ ยังไม่เป็นของบริสุทธิ์หมดจดด้วยดีแก่เรา อยู่เพียงใด

เนวะตาวาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมะระเก สะพ๎รห๎มะเก สัสสะมะณะ พ๎ราห๎มะณิยา ปะชายะ สะเทวะมะนุสสายะ อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตลอดกาลเพียงนั้น เรายังไม่ปฏิญญาว่าได้ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้ว ซึ่งอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลกพร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก ในหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณพราหมณ์ พร้อมทั้งเทวดาและมนุษย์

ยะโต จะ โข เม ภิกขะเว อิเมสุ จะตูสุ อะริยะสัจเจสุ เอวันติ ปะริวัฏฏัง ท์วาทะสาการัง ยะถาภูตัง ญาณะทัสสะนัง สุวิสุทธัง อะโหสิ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อใด ปัญญาเครื่องรู้เห็นตามที่เป็นจริง มีปริวัฏฏ์ สาม มีอาการ สิบสอง เช่นนั้น ในอริยสัจทั้ง สี่ เหล่านี้ เป็นของบริสุทธิหมดจดด้วยดีแก่เรา

อะถาหัง ภิกขะเว สะเทวะเก โลเก สะมาระเก สะพ์รห์มะเก สัสสะมะณะ-พ์ราห์มะณิยา ปะชายะ สะเทวะมะนุสสายะ อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ ปัจจัญญาสิง

เมื่อนั้น เราปฏิญญาว่าได้ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้ว ซึ่งอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ในโลกพร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก ในหมู่สัตว์พร้อมทั้งสมณพราหมณ์ พร้อมทั้งเทวดาและมนุษย์

ญาณัญจะ ปะนะ เม ทัสสะนัง อุทะปาทิ

ก็ญาณและทัศนะได้เกิดขึ้นแล้วแก่เรา

อะกุปปา เม วิมุตติ

ว่าความหลุดพ้นของเราไม่กลับกำเริบ

อะยะมันติมา ชาติ

ความเกิดนี้เป็นการเกิดครั้งสุดท้าย

นัตถิทานิ ปุนัพภะโว ติ

บัดนี้ความเกิดอีกย่อมไม่มี ดังนี้

พระอภิธรรม ๗ คัมภีร์

พระสังคิณี

กุสะลา ธัมมา	ธรรมที่เป็นกุศลให้ผลเป็นสุข มีกามาวะจะระกุศลเป็นต้น
อะกุสะลา ธัมมา	ธรรมที่เป็นอกุศลให้ผลเป็นทุกข์ มีโลภมูลจิตแปดเป็นต้น
อัพ๎ยากะตา ธัมมา	ธรรมที่เป็นอัพยากฤตเป็นจิตกลางๆ มีอยู่ มีผัสสะเจตนา เป็นต้น
กะตะเม ธัมมา กุสะลา ยัส๎มิง สะมะเย	ในสมัยใด ธรรมที่เป็นกุศลให้ผลเป็นสุข ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างไรบ้าง
กามาวะจะรัง กุสะลัง จิตตัง	จิตที่เป็นกุศลให้ผลเป็นสุข ย่อมนำสัตว์ให้ไปเกิดในกามภพทั้ง เจ็ด คือ มนุษย์ หนึ่ง สวรรค์ หก
อุปปันนัง โหติ โสมะนัสสะสะหะคะตัง	ย่อมบังเกิดมีแก่ปุถุชนผู้เป็นสามัญชน เป็นไปพร้อมกับจิตด้วย ที่เป็นโสมนัส ความสุขใจ
ญาณะสัมปะยุตตัง	ประกอบพร้อมด้วยญาณเครื่องรู้ คือปัญญา
รูปารัมมะณัง วา	มีจิตยินดีในรูป มีรูปพระพุทธเจ้า เป็นต้น เป็นอารมณ์บ้าง
สัทธารัมมะณัง วา	มีจิตยินดีในเสียง มีเสียงท่านแสดง พระสัทธรรมเป็นต้น เป็นอารมณ์บ้าง
คันธารัมมะณัง วา	มีจิตยินดีในกลิ่นหอม แล้วคิดถึงการกุศล มีพุทธบูชาเป็นต้น เป็นอารมณ์บ้าง

ระสารัมมะณัง วา	มีจิตยินดีในรสเครื่องบริโภค แล้วก็ยินดีใคร่บริจาคเป็นทานเป็นต้น เป็นอารมณ์บ้าง
โผฏฐัพพารัมมะณัง วา	มีจิตยินดีในอันถูกต้อง แล้วก็คิดให้ทานเป็นต้น เป็นอารมณ์บ้าง
ธัมมารัมมะณัง วา	มีจิตยินดีในที่จะเจริญพระสัทธรรมกรรมฐาน มีพุทธานุสสติเป็นต้น เป็นอารมณ์บ้าง
ยัง ยัง วา ปะนารัพภะ	อีกอย่างหนึ่งความปรารภแห่งจิตก็เกิดขึ้นในอารมณ์ใดๆ
ตัส๎มิง สะมะเย ผัสโส โหติ	ความกระทบผัสสะแห่งจิต จิตที่เป็นกุศลก็ย่อมบังเกิดขึ้นในสมัยนั้น
อะวิกเขโป โหติ	อันว่าเอกัคคตาเจตสิกอันแน่แน่วในสันดานก็ย่อมบังเกิดขึ้น
เย วา ปะนะ ตัส๎มิง สะมะเย	อีกอย่างหนึ่ง ธรรมทั้งหลายเหล่าใดก็ย่อมบังเกิดขึ้นในกาลสมัยนั้น
อัญเญปิ อัตถิ ปะฏิจจะสะมุปปันนา	ธรรมทั้งหลายอาศัยซึ่งจิตทั้งหลายอื่นมีอยู่ แล้วอาศัยกันและกันก็บังเกิดมีขึ้นพร้อม
อะรูปิโน ธัมมา	เป็นแต่นามธรรมทั้งหลายไม่มีรูป
อิเม ธัมมา กุสะลา	ธรรมทั้งหลายเหล่านี้ ชื่อว่าเป็นกุศลให้ผลเป็นสุข แก่สัตว์ทั้งหลายแล

พระวิภังค์

ปัญจักขันธา	กองแห่งธรรมชาติทั้งหลายมี ๕ ประการ
รูปักขันโธ	รูป ๒๘ มีมหาภูตรูป ๔ เป็นต้น เป็นกองอันหนึ่ง
เวทะนากขันโธ	ความเสวยอารมณ์ เป็นสุขและเป็นทุกข์ เป็นโสมนัสและโทมนัส และอุเบกขา เป็นกองอันหนึ่ง
สัญญากขันโธ	ความจำได้หมายรู้ ในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธัมมารมณ์ อันบังเกิดในจิต เป็นกองอันหนึ่ง
สังขารักขันโธ	เจตสิกธรรม ๕๐ ดวง เป็นเครื่องปรุงแต่งจิตให้คิดอ่านไปต่างๆ มีบุญเจตสิกเป็นต้นที่ให้สัตว์บังเกิด เป็นกองอันหนึ่ง
วิญญาณักขันโธ	วิญญาณจิต ๘๙ ดวงโดยสังเขป เป็นเครื่องรู้แจ้งวิเศษมีจักขุวิญญาณเป็นต้นเป็นกองอันหนึ่ง
ตัตถะ กะตะโม รูปักขันโธ	กองแห่งรูปในปัญจขันธ์ทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไรบ้าง
ยังกิญจิ รูปัง	รูปอันใดอันหนึ่ง
อะตีตานาคะตะปัจจุปันนัง	รูปที่เป็นอดีตอันก้าวล่วงไปแล้ว และรูปที่เป็นอนาคตอันยังมาไม่ถึง และรูปที่เป็นปัจจุบันอยู่

อัชฌัตตัง วา	เป็นรูปภายในหรือ
พะหิทธา วา	หรือว่าเป็นรูปภายนอก
โอฬาริกัง วา	เป็นรูปอันหยาบหรือ
สุขุมัง วา	หรือว่าเป็นรูปอันละเอียดสุขุม
หีนัง วา	เป็นรูปอันเลวทรามหรือ
ประณีตัง วา	หรือว่าเป็นรูปอันประณีตบรรจง
ยัง ทูเร วา	เป็นรูปในที่ไกลหรือ
สันติเก วา	หรือว่าเป็นรูปในที่ใกล้
ตะเทกัชฌัง อะภิวัญญูหิต๎วา	พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประมวลเข้ายิ่งแล้วซึ่งรูปนั้นเป็นหมวดเดียวกัน
อะภิสังขิปิต๎วา	พระผู้มีพระภาคเจ้า ย่นย่อเข้ายิ่งแล้ว
อะยัง วุจจะติ รูปักขันโธ	กองแห่งรูปธรรมอันนี้ พระผู้มีพระ-ภาคเจ้าทรงตรัสว่าเป็นรูปขันธ์ แล

พระธาตุกถา

สังคะโห

พระพุทธองค์สงเคราะห์ซึ่งเจตสิกรูปเข้าในขันธ์เป็นหมวด ๑

อะสังคะโห

พระพุทธองค์ไม่สงเคราะห์ซึ่งรูปธรรมทั้งหลายเข้าในขันธ์เป็นหมวด ๑

สังคะหิเตนะ อะสังคะหิตัง

พระพุทธองค์ไม่สงเคราะห์ซึ่งเจตสิกรูป ด้วยธรรมอันสงเคราะห์แล้ว

อะสังคะหิเตนะ สังคะหิตัง

พระพุทธองค์สงเคราะห์ซึ่งเจตสิกรูป ด้วยธรรมอันมิได้สงเคราะห์

สังคะหิเตนะ สังคะหิตัง

พระพุทธองค์สงเคราะห์ซึ่งเจตสิกรูป ด้วยธรรมอันสงเคราะห์แล้ว

อะสังคะหิเตนะ อะสังคะหิตัง

พระพุทธองค์ไม่สงเคราะห์ซึ่งเจตสิกรูป ด้วยธรรมอันไม่ได้สงเคราะห์

สัมปะโยโค

เจตสิกธรรมทั้งหลาย อันประกอบพร้อมกับจิต **๕๕**

วิปปะโยโค

เจตสิกธรรมทั้งหลาย อันประกอบแตกต่างกันกับจิต

สัมปะยุตเตนะ วิปปะยุตตัง

ประกอบเจตสิกอันต่างกัน ด้วยเจตสิกอันประกอบพร้อมกันเป็นหมวดเดียว

วิปปะยุตเตนะ สัมปะยุตตัง

ประกอบเจตสิกอันบังเกิดพร้อมกัน ด้วยเจตสิกอันต่างกันเป็นหมวดเดียว

อะสังคะหิตัง

พระพุทธองค์ไม่สงเคราะห์ซึ่งธรรมอันไม่สมควรสงเคราะห์ให้ระคนกัน

พระปุคคะละปัญญัตติ

ฉะ ปัญญัตติโย

ธรรมชาติทั้งหลาย ๖ อันบัณฑิตพึงแต่งตั้งบัญญัติไว้

ขันธะปัญญัตติ

กองแห่งรูปและนามเป็นธรรมชาติ อันบัณฑิตพึงแต่งตั้งบัญญัติไว้

อายะตะนะปัญญัตติ

บ่อเกิดแห่งตัณหา คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อันบัณฑิตพึงแต่งตั้งบัญญัติไว้

สัจจะปัญญัตติ

ของจริงอย่างประเสริฐ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เป็นธรรมชาติอันบัณฑิตพึงแต่งตั้งบัญญัติไว้

อินท์ริยะปัญญัตติ

อินทรีย์ ๒๒ เป็นธรรมชาติอันบัณฑิตพึงแต่งตั้งบัญญัติไว้

ปุคคะละปัญญัตติ

บุคคลที่เป็นธรรมชาติอันบัณฑิตพึงแต่งตั้งบัญญัติไว้

กิตตาวะตา ปุคคะลานัง

แห่งบุคคลทั้งหลายนี่มีกี่จำพวกเชียวหนอ

ปุคคะละปัญญัตติ

บุคคลที่เป็นธรรมชาติอันบัณฑิตพึงแต่งตั้งบัญญัติไว้

สะมะยะวิมุตโต

พระอริยบุคคล ผู้มีจิตพ้นวิเศษเป็นสมัยอยู่ มีพระโสดาบันเป็นต้น

อะสะมะยะวิมุตโต

พระอริยบุคคล ผู้มีจิตพ้นวิเศษไม่มีสมัย มีพระอรหันต์เป็นต้น

กุปปะธัมโม

ฌานที่เป็นเครื่องฆ่ากิเลส อันบุคคลได้แล้ว ย่อมกำเริบสูงไป

อะกุปปะธัมโม

ฌานที่เป็นเครื่องเผากิเลส อันบุคคลได้แล้ว ย่อมไม่กำเริบ

ปะริหานะธัมโม

ฌานที่เป็นเครื่องฆ่ากิเลส อันบุคคลได้สูงขึ้นไปแล้ว ย่อมเสื่อมถอยลง

อะปะริหานะธัมโม

ฌานที่เป็นเครื่องฆ่ากิเลส อันบุคคลได้สูงขึ้นไปแล้ว ย่อมไม่เสื่อมถอย

เจตะนาภัพโพ

ฌานที่เป็นเครื่องฆ่ากิเลส อันบุคคลได้แล้ว ไม่สามารถที่จะรักษาไว้ในสันดาน

อะนุรักขะนาภัพโพ

ฌานที่เป็นเครื่องฆ่ากิเลส อันบุคคลได้แล้ว ก็ตามรักษาไว้ในสันดาน

ปุถุชชะโน บุคคลที่มีอาสวะเครื่องย้อมใจ อันหนาแน่นในสันดาน

โคตระภู บุคคลที่เจริญในพระกรรมฐานตลอดขึ้นไปถึงโคตรภู

ภะยูปะระโต บุคคลที่เป็นปุถุชน ย่อมมีความกลัวเป็นเบื้องหน้า

อะภะยูปะระโต พระขีณาสะวะ บุคคลผู้มีความกลัวอันสิ้นแล้ว

ภัพพาคะมะโน บุคคลผู้มีวาสนาอันแรงกล้า สามารถจะได้มรรคและผลในชาตินั้น

อะภัพพาคะมะโน บุคคลผู้มีวาสนาอันน้อย ไม่สามารถจะได้รับมรรคผลในชาตินั้น

นิยะโต บุคคลผู้กระทำซึ่งปัญจอนันตริกรรม มีปิตุฆาตเป็นต้น ตายแล้วไปตกนรกเป็นแน่

อะนิยะโต บุคคลผู้มีคติปฏิสนธิไม่เที่ยง ย่อมเป็นไปตามยถากรรม

ปะฏิปันนะโก

บุคคลผู้ปฏิบัติมั่นเหมาะในพระกรรมฐาน เพื่อจะได้พระอริยมรรคผล

ผะเลฏฐิโต

บุคคลผู้ตั้งอยู่ในพระอริยผล มีพระโสดาบันปัตติผลเป็นต้นตามลำดับ

อะระหา

บุคคลผู้ตั่งอยู่ในพระอรหัตตผล เป็นผู้ควรแล้ว เป็นผู้ไกลแล้วจากกิเลส

อะระหัตตายะ ปะฏิปันโน

บุคคลผู้ปฏิบัติเพื่อจะให้ถึงพระอรหัตตผล เป็นผู้ควรแล้ว เป็นผู้ไกลแล้วจากกิเลส

พระกถาวัตถุ

ปุคคะโล

มีคำถามว่าสัตว์ว่าบุรุษว่าหญิงว่าชาย

อุปะลัพภะติ

อันท่านควรรู้ด้วยปัญญา อันบังเกิดในสันดานของท่านเถิด

สัจฉิกัตถะปะระมัตเถนาติ

โดยปรมัตถ์คืออรรถอันอุดม เป็นอรรถอันจริงแท้มิได้แปรผันดังนี้มีอยู่หรือ

อามันตา มีคำแก้ตอบว่าจริง สัตว์บุคคลหญิงชายมีอยู่ฯ

โย มีคำถามว่า ปรมัตถธรรมมีประการ ๕๗ มีขันธ์ ๕ เป็นต้นทั้งหลายเหล่าใด

สัจฉิกัตโถ ปะระมัตโถ

เป็นปรมัตถ์คืออรรถอันอุดม เป็นอรรถอันจริงแท้มิได้แปรผัน

ตะโต โส โดยปรมัตถธรรมมีประการ ๕๗ มีขันธ์ ๕ เหล่านั้น

ปุคคะโล ว่าเป็นสัตว์บุคคลเป็นหญิงเป็นชาย

อุปะลัพภะติ อันท่านควรรู้ด้วยปัญญา อันบังเกิดในสันดานของท่าน

สัจฉิกัตถะปะระมัตเถนาติ

โดยปรมัตถ์คืออรรถอันอุดม เป็นอรรถอันจริงแท้มิได้แปรผันดังนี้มีอยู่หรือฯ

นะ เหวัง วัตตัพเพ

มีคำแก้ตอบว่า ประเภทของปรมัตถ์มีขันธ์ ๕ เป็นต้น เราไม่มีพึงกล่าวเชียวหนอ

อาชานาหิ นิคคะหัง

ผู้ถามกล่าวตอบว่า ท่านจงรับเสียเถิด ซึ่งถ้อยคำอันท่านกล่าวแล้วผิด

หัญจิ ปุคคะโล

ผิแลว่าเป็นสัตว์เป็นบุคคลเป็นหญิงเป็นชาย

อุปะลัพภะติ อันท่านควรรู้ด้วยปัญญา อันบังเกิดในสันดานของท่าน

สัจฉิกัตถะปะระมัตเถนะ

โดยปรมัตถ์คืออรรถอันอุดม เป็นอรรถอันจริงแท้มิได้แปรผัน

ตนะ โดยประการอันเรากล่าวแล้วนั้น

วะตะ เร ดังเรากำหนด ดูก่อนท่านผู้มีหน้าอันเจริญ

วัตตัพเพ โย ปรมัตถธรรมมีประการ **๕๗** มีขันธ์ **๕** เป็นต้น อันเราพึงกล่าว

สัจฉิกัตโถ ปะระมัตโถ

เป็นอรรถอันกระทำในสว่างแจ้งชัด เป็นอรรถอันอุดม

ตะโต โส โดยปรมัตถธรรมมีประการ ๕๗ มีขันธ์ ๕ เป็นต้นเหล่านั้น

ปุคคะโล ว่าเป็นสัตว์เป็นบุคคลเป็นหญิงเป็นชาย

อุปะลัพภะติ อันท่านควรรู้ด้วยปัญญา อันบังเกิดในสันดานของท่าน

สัจฉิกัตถะปะระมัตเถนาติ

โดยปรมัตถ์คืออรรถอันอุดม เป็นอรรถจริงแท้มิได้แปรผันดังนี้

มิจฉา ท่านกล่าวในปัญหาเบื้องต้นกับปัญหาเบื้องปลาย ผิดกันไม่ตรงกันฯ

พระยมก

เย เกจิ จิตและเจตสิกบางพวกทั้งหลายเหล่าใด

กุสะลา ธัมมา

ธรรมที่เป็นกุศลให้ผลเป็นสุข อันบัณฑิตควรสะสมไว้

สัพเพ เต จิตแลเจตสิกทั้งหลายทั้งปวงเหล่านั้น

กุสะละมูลา

เป็นมูลเป็นที่ตั้งของรากเหง้าแห่งกุศล ให้ผลเป็นสุข อันบัณฑิตควรสะสมไว้

เย วา ปะนะ

อีกอย่างหนึ่ง จิตและเจตสิกทั้งหลายเหล่านั้น

กุสะลามูลา

เป็นมูลเป็นที่ตั้งของรากเหง้าแห่งกุศล ให้ผลเป็นสุข อันบัณฑิตควรสะสมไว้

สัพเพ เต ธัมมา

ธรรมคือจิตและเจตสิกทั้งหลายทั้งปวงเหล่านั้น

กุสะลา ชื่อว่าเป็นกุศลให้ผลเป็นสุข อันบัณฑิตควรสะสมไว้ฯ

เย เกจิ จิตและเจตสิกบางพวกทั้งหลายเหล่าใด

กุสะลา ธัมมา ธรรมเป็นกุศลให้ผลเป็นสุข อันบัณฑิตควรสะสมไว้

สัพเพ เต จิตและเจตสิกทั้งหลายทั้งปวงเหล่านั้น

กุสะละมูลเลนะ เอกะมูลา

เป็นมูลอันหนึ่งด้วยเป็นมูลเป็นที่ตั้งแห่งกุศลให้ผลเป็นสุขอันบัณฑิตควรสะสมไว้แล้ว

เย วา ปะนะ อีกอย่างหนึ่ง จิตและเจตสิกทั้งหลายเหล่านั้น

กุสะละมูเลนะ เอกะมูลา

เป็นมูลอันหนึ่งด้วยเป็นมูลเป็นที่ตั้งห่างกุศลให้ผลเป็นสุข อันบัณฑิตควรสะสมไว้

สัพเพ เต ธัมมา ธรรมคือจิตและเจตสิกทั้งหลายทั้งปวง

กุสะลา ชื่อว่าเป็นกุศลให้ผลเป็นสุข อันบัณฑิตควรสะสมไว้

พระมหาปัฏฐาน

เหตุปัจจะโย

ความไม่โลภไม่โกรธไม่หลงเป็นต้น เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้เกิดในที่สุข

อารัมมะณะปัจจะโย

อารมณ์ความยินดีในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

อะธิปะติปัจจะโย

ธรรมที่ชื่อว่าอธิบดี ๔ ประการ คือ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

อะนันตะระปัจจะโย

จิตอันกำหนดในวัตถุและรู้แจ้งวิเศษในทวารทั้ง ๖ เนื่องกันไม่มีระหว่าง เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

สะมะนันตะระปัจจะโย

จิตอันกำหนดในวัตถุและรู้วิเศษในทวารทั้ง ๖ พร้อมกัน ไม่มีระหว่าง เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

สะหะชาตะปัจจะโย

จิตและเจตสิกอันบังเกิดกับดับพร้อม เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

อัญญะมัญญะปัจจะโย

จิตและเจตสิกค้ำชูซึ่งกันและกัน เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

นิสสะยะปัจจะโย

จิตและเจตสิกอาศัยซึ่งกันและกัน เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

อุปะนิสสะยะปัจจะโย

จิตเจตสิกอันเข้าไปใกล้อาศัยซึ่งกันและกัน เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

ปุเรชาตะปัจจะโย

อารมณ์ ๕ มีรูปเป็นต้นมากระทบซึ่งจักษุ เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

ปัจฉาชาตะปัจจะโย

จิตและเจตสิกที่บังเกิดภายหลังรูป เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

อาเสวะนะปัจจะโย

ชะวะนะจิตที่แล่นไปส้องเสพซึ่งอารมณ์ต่อกัน เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

กัมมะปัจจะโย

บุญบาปอันบุคคลกระทำแล้ว เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด ในที่ดีที่ชั่ว

วิปากะปัจจะโย

และวิเศษแห่งกรรมอันบุคคลกระทำแล้ว เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิดในที่ดีที่ชั่ว

อาหาระปัจจะโย

อาหาร ๔ มีผัสสาหารเป็นต้น เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

อินทริยะปัจจะโย

ธรรมชาติที่เป็นใหญ่ ในตา หู จมูก ลิ้น กายใจ เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

ฌานะปัจจะโย

ธรรมชาติเครื่องฆ่ากิเลส เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิดในรูปพรหม

มัคคะปัจจะโย

อัฏฐังคิกะมรรคทั้ง ๘ มีสัมมาทิฏฐิเป็นต้น เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิดในโลกอุดร

สัมปะยุตตะปัจจะโย จิตและเจตสิกอันบังเกิดสัมปยุตพร้อมในอารมณ์เดียวกันเป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

วิปปะยุตตะปัจจะโย

รูปธรรมนามธรรมที่แยกต่างกัน มิได้ระคนกัน เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

อัตถิปัจจะโย

รูปธรรมนามธรรมที่ยังไม่ดับ เป็นปัจจัยซึ่งกันและกัน เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิด

นัตถิปัจจะโย

เจตสิกที่ดับแล้ว เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้เกิดจิตและเจตสิกในปัจจุบัน

วิคะตะปัจจะโย

จิตและเจตสิกที่แยกต่างกัน เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิดจิตและเจตสิกในปัจจุบัน

อะวิคะตะปัจจะโย

จิตและเจตสิกที่ดับและมิได้ต่างกัน เป็นเครื่องอาศัยเป็นปัจจัยให้บังเกิดจิตและเจตสิกในปัจจุบัน

บทสวดมนต์พิเศษบางบท

พระคาถาชินบัญชร

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

เพื่อให้เกิดอานุภาพยิ่งขึ้น ก่อนเจริญภาวนาชินบัญชร ตั้งนะโม ๓ จบก่อน
แล้วระลึกถึงและบูชาเจ้าประคุณสมเด็จ ฯ ด้วยคำว่า

ปุตตะกาโมละเภปุตตัง ธะนะกาโมละเภธะนัง
อัตถิกาเยกายะญายะ เทวานังปิยะตังสุตตะวา.

(แล้วจึงเจริญภาวนา)

๑.ชะยาสะนากะตา พุทธา
เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง
เย ปิวิงสุ นะราสะภา

พระพุทธเจ้าและพระนราสภาทั้งหลาย ผู้ประทับนั่งแล้วบนชัยบัลลังก์ ทรงพิชิตพระยามาราธิราชผู้พรั่งพร้อมด้วยเสนาราชพาหนะแล้วเสวยอมตรส คือ อริยะ-สัจธรรมทั้งสี่ประการ เป็นผู้นำสรรพสัตว์ให้ข้ามพ้นจากกิเลสและกองทุกข์.

๒. ตัณหังกะราทะโย พุทธา
อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง
มัตถะเก เต มุนิสสะรา

มี ๒๘ พระองค์คือ พระผู้ทรงพระนามว่าตัณหังกรเป็นอาทิ พระพุทธเจ้าผู้จอมมุนีทั้งหมดนั้น

๓. สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง
พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง
อุเร สัพพะคุณากะโร

ข้าพระพุทธเจ้าขออัญเชิญมาประดิษฐานเหนือเศียรเกล้า องค์สมเด็จพระสัมมา-สัมพุทธเจ้า ประดิษฐานอยู่บนศีรษะ พระธรรมอยู่ที่ดวงตาทั้งสอง พระสงฆ์ผู้เป็นอากรบ่อเกิดแห่งสรรพคุณอยู่ที่อก

๔. หะทะเย เม อะนุรุทโธ
สารีปุตโต จะทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง
โมคคัลลาโน จะวามะเก

พระอนุรุทธะอยู่ที่ใจ พระสารีบุตรอยู่เบื้องขวา พระโมคคัลลาน์อยู่เบื้องซ้าย พระอัญญาโกณฑัญญะอยู่เบื้องหลัง

๕. ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง
อาสุง อานันทะราหุโล
กัสสะโป จะ มะหานาโม
อุภาสุง วามะโสตะเก

พระอานนท์กับพระราหุลอยู่หูขวา พระกัสสะปะกับพระมหานามะอยู่ที่หูซ้าย

๖. เกสะโต ปิฏฐิภาคัสมิง
สุริโย วะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน
โสภิโต มุนิ ปุงคะโว

มุนีผู้ประเสริฐคือ พระโสภิตะผู้สมบูรณ์ด้วยสิริดังพระอาทิตย์ส่องแสงอยู่ที่ทุกเส้นขน ตลอดร่างทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

๗. กุมาระกัสสะโป เถโร
มะเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง
ปะติฏฐาสิ คุณากะโร

พระเถระกุมาระกัสสะปะผู้แสวงบุญทรงคุณอันวิเศษ มีวาทะอันวิจิตรไพเราะอยู่ปากเป็นประจำ

๘. ปุณโณ อังคุลิมาโลจะ
อุปาลี นันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะอิเมชาตา
นะลาเฏ ติละกา มะมะ

พระปุณณะ พระอังคุลิมาล พระอุบาลี พระนันทะและพระสีวะลี พระเถระทั้ง ๕ นี้ จงปรากฏเกิดเป็นกระแจะจุณเจิมที่หน้าผาก

๙. เสสาสีติ มะหาเถรา
วิชิตา ชินะสาวะกา
เอเตสีติ มะหาเถรา
ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตเชนะ
อังคะมังเคสุ สัณฐิตา

ส่วนพระอสีติมหาเถระที่เหลือ ผู้มีชัยและเป็นพระโอรส เป็นพระสาวกของพระพุทธเจ้า ผู้ทรงชัย แต่ละองค์ล้วนรุ่งเรืองไพโรจน์ด้วยเดชแห่งศีลให้ดำรงอยู่ทั่วอวัยวะน้อยใหญ่

๑๐. ระตะนัง ปุระโต อาสิ
ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ
วาเม อังคุลิมาละกัง

พระรัตนสูตรอยู่เบื้องหน้า พระเมตตาสูตรอยู่เบื้องขวา พระอังคุลิมาลปริตรอยู่เบื้องซ้ายพระธชัคคะสูตรอยู่เบื้องหลัง

๑๑. ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะ สุตตะกัง อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา

พระขันธปริตร พระโมรปริตร และพระอาฏานาฏิยสูตร เป็นเครื่องกางกั้นดุจหลังคาอยู่บนนภากาศ

๑๒. ชินา นานา วะระสังยุตตา สัตตะปาการะลังกะตา วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา

อนึ่งพระชินเจ้าทั้งหลาย นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ผู้ประกอบพร้อมด้วยกำลังนานาชนิด มีศีลาทิคุณอันมั่นคง คือสัตตะปราการเป็นอาภรณ์ มาตั้งล้อมเป็นกำแพงคุ้มครองเจ็ดชั้น

๑๓. อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา วะสะ โต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร

ด้วยเดชานุภาพแห่งพระอนันตชินเจ้า ไม่ว่าจะทำกิจการใดๆ เมื่อข้าพระพุทธเจ้าเข้าอาศัยอยู่ในพระบัญชรแวดวงกรงล้อมแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอโรคอุปัทวะทุกข์ทั้งภายนอกและภายในอันเกิดแต่โรคร้าย คือ โรคลมและโรคดี เป็นต้นเป็นสมุฏฐานจงกำจัดให้พินาศไปอย่าได้เหลือ

๑๔. ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะหีตะเล สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา

ขอพระมหาบุรุษผู้ทรงพระคุณอันล้ำเลิศทั้งปวงนั้น จงอภิบาลข้าพระพุทธเจ้าผู้อยู่ในภาคพื้น ท่ามกลางพระชินบัญชร ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการคุ้มครองปกปักรักษาภายในเป็นอันดีฉะนี้แล

๑๕. อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข ชินานุภาเวนะ ชิตูปัททะโว ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติ.

ข้าพระพุทธเจ้าได้รับการอภิบาลด้วยคุณานุภาพแห่งสัทธรรมจึงชนะเสียได้ซึ่งอุปัทวะอันตรายใดๆ ด้วยอานุภาพแห่งพระชินะพุทธเจ้า ชนะข้าศึกศัตรูด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม ชนะอันตรายทั้งปวงด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ ขอข้าพระพุทธเจ้าจงได้ปฏิบัติ และรักษาดำเนินไปโดยสวัสดีเป็นนิจนิรันดรเทอญ ฯ

ยันทุน ๙ ชั้น

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โยจามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท ปาปัค คะโหทุสสุปินัง อะกันตัง พุทธานุภาเวนะ ธัมมานุภาเวนะ สังฆานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ

๑. พระอาทิตย์ ๖ พระองค์ สะเทวาเชิญเสด็จลงมารักษาตัวข้าในยามราตรี พระพุทธะคุณนัง พระธรรมะคุณนัง พระสังฆะคุณี ธาตุทั้งสี่ดินน้ำลมไฟ มีแก้วสามดวงเป็นพวงสุกใสรักษาเอาไว้ กุสะลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โยจามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

๒. พระจันทร์ ๑๕ พระองค์สะเทวาเชิญเสด็จลงมารักษาตัวข้าในยามราตรี พระพุทธะคุณนัง พระธรรมะคุณนัง พระสังฆะคุณี ธาตุทั้งสี่ดินน้ำลมไฟ มีแก้วสามดวงเป็นพวงสุกใสรักษาเอาไว้ กุสะลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะโยจามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโทปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัญพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

๓. พระอังคาร ๘ พระองค์สะเทวาเชิญเสด็จ ลงมารักษาตัวข้าในยามราตรี พระพุทธะคุณนัง พระธรรมะคุณนัง พระสังฆะคุณี ธาตุทั้งสี่ดินน้ำลมไฟ มีแก้วสามดวงเป็นพวงสุกใส รักษาเอาไว้ กุสะลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะโยจามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโทปาปัคคะโห

ทุสสุปินัง อะกันตัง สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

๔. พระพุธ ๑๗ พระองค์สะเทวาเชิญเสด็จ ลงมารักษาตัวข้าในยามราตรี พระพุทธะคุณนัง พระธรรมะคุณนัง พระสังฆะคุณี ธาตุทั้งสี่ดินน้ำลมไฟ มีแก้วสามดวงเป็นพวงสุกใส รักษาเอาไว้ กุสะกา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะโยจามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโทปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

๕. พระพฤหัส ๑๙ พระองค์สะเทวาเชิญเสด็จลงมารักษาตัวข้าในยามราตรี พระพุทธะคุณนัง พระธรรมะคุณนัง พระสังฆะคุณี ธาตุทั้งสี่ดินน้ำลมไฟ มีแก้วสามดวงเป็นพวงสุกใส รักษาเอาไว้ กุสะลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะโยจามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโทปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

๖. พระศุกร์ ๒๑ พระองค์สะเทวาเชิญเสด็จ ลงมารักษาตัวข้าในยามราตรี พระพุทธะคุณนัง พระธรรมะคุณนัง พระสังฆะคุณี ธาตุทั้งสี่ดินน้ำลมไฟ มีแก้วสามดวงเป็นพวงสุกใส รักษาเอาไว้ กุสะลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะโยจามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโทปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

๗. พระเสาร์ ๑๐ พระองค์สะเทวาเชิญเสด็จ ลงมารักษาตัวข้าในยามราตรี พระพุทธะคุณนัง พระธรรมะคุณนัง พระสังฆะคุณี ธาตุทั้งสี่ดินน้ำลมไฟ มีแก้วสามดวงเป็นพวงสุกใส รักษาเอาไว้ กุสะลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะโยจามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโทปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

๘. พระราหู พระองค์สะเทวาเชิญเสด็จ ลงมารักษาตัวข้าในยามราตรี พระพุทธคุณนัง พระธรรมะคุณนัง พระสังฆะคุณี ธาตุทั้งสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ มีแก้วสามดวงเป็นพวงสุกใส รักษาเอาไว้ กุสะลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โยจามะนาโป สุกุณัสสะ สัทโทปา ปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

๙. พระเกตุ ๙ พระองค์สะเทวาเชิญเสด็จ ลงมารักษาตัวข้าในยามราตรี พระพุทธคุณนัง พระธรรมะคุณนัง พระสังฆะคุณี ธาตุทั้งสี่ดิน น้ำ ลม ไฟ มีแก้วสามดวงเป็นพวงสุกใส รักษาเอาไว้ กุสะลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โยจามะนาโป สุกุณัสสะ สัทโทปา ปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง สัพพะทักข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

คาถาบูชาพระพุทธสิหิงค์

(นำ) หันทะ มะยัง พุทธะปะสังสา คาถาโย พุทธะสิหิงโค นามะ ภะณามะ เส.

(รับ) อิติ ปะวะระสิหิงโค อุตตะมะยะโสปิ เตโช
ยัตถะ กัตถะ จิตโตโส สักกาโร อุปาโท
สะกาละพุทธะสาสะนัง โชตะยันโตวะ ทีโป
สุระนะเรหิ มะหิโต ธะระมาโนวะ พุทโธติ.

คำแปล

พุทธสิหิงคา อุบัติมา ณ แดนใด
ประเสริฐ ธ เกริกไกร ดุจกายพระศาสดา
เป็นที่เคารพน้อม มนุษย์พร้อมทั้งเทวา
เปรียบเช่นชลาวา ศาสนาที่ยืนยง
เหมือนหนึ่งพระพุทธ สุวิสุทธิ์พระชนม์คง
แดนใดพระดำรง พระศาสน์คงก็จำรูญ
ด้วยเดชสิทธิ์ศักดิ์ ธ พิทักษ์อนุกูล
พระศาสน์บมิสูญ พระเพิ่มพูนมหิทธา
ข้าฯ ขอเคารพน้อม วจีค้อมขึ้นบูชา
พิทักษ์ ธ รักษา พระศาสน์มาตลอดกาล
ปวงข้า ฯ จะประกาศ พุทธศาสน์ให้ไพศาล
ขอพระอภิบาล ชินมารนิรันดร์ เทอญ.

สวดทุกค่ำเช้า ก่อนนอน ก่อนออกจากบ้าน จักเกอดลาภผลอันสุจริต เป็นศิริมงคล คุ้มครองป้องกัน แคล้วคลาดจากภยันตราย.

นมัสการพระอะระหันต์ ๘ ทิศ

(นำ) หันทะ มะยัง สะระภัญเญนะ พุทธะมังคะละคาถาโย ภะณามะ เส

(รับ) สัมพุทโธ ทิปะทัง เสฏโฐ นิสินโน เจวะ มัชฌิมา
โกณฑัญโญ ปุพพะภาเค จะ อาคะเนยเย จะ กัสสะโป
สารีปุตโต จะ ทักขิเณ หะระติเย อุปาลี จะ
ปัจฉิเมปิ จะ อานันโท พายัพเพ จะ คะวัมปะติ
โมคคัลลาโน จะ อุตตะเร อีสาเนปิ จะ ราหุโล
อิเม โข มังคะลา พุทธา สัพเพ อิธะ ปะติฏฐิตา
วันทิตา เต จะ อัมเหหิ สักกาเรหิ จะ ปูชิตา
เอเตสัง อานุภาเวนะ สัพพะโสตถิ ภะวันตุ โนฯ

อิจเจวะมัจจัน ตะนะมัสสะเนยยัง
นะมัสสะมาโน ระตะนัตตะยัง ยัง
ปุญญาภิสสันทัง วิปุลัง อะลัตถัง
ตัสสานุภาเว นะ หะตันตะราโย ฯ

คาถาป้องกันภัยสิบทิศ

บูรพา-รัสมิง พระพุทธคุณัง **บูรพา รัสมิง** พระธัมเมตัง **บูรพา รัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวันชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ สัพพะเคราะห์ ตัวนอก สัพพะเคราะห์ตัวใน สัพพะ-เคราะห์ตัวใดๆ ขอให้กลายเป็นดี เคราะห์ปี เคราะห์เดือน เคราะห์วัน เคราะห์ปีขอให้เคลื่อน เคราะห์เดือนขอให้คลาย เคราะห์วันขอให้หาย เหมือน-น้ำดับไฟ อะภิวันชัยเย รักขันตุ สุรักขันตุ ฯ

หมายเหตุ : เที่ยวต่อไปให้เปลี่ยน **บูรพารัสมิง เป็น อาคเณย์รัสมิง-ทักษิณรัสมิง-หรดีรัสมิง-ปัจฉิมรัสมิง-พายัพรัสมิง-อุดรรัสมิง-อิสานรัสมิง-ปฐวีรัสมิง-อาโปรัสมิง-เตโชรัสมิง-วาโยรัสมิง-อากาศรัสมิง ฯ**

นอกนั้นสวดเหมือนกันหมด

บทสวดสะเดาะเคราะห์

อิติปิโสภควา ข้าจะไหว้ **พระอาทิตย์** สะเทวา ขอเชิญ **พระอาทิตย์**-เสด็จลงมารักษาอายุ พวกเราได้ ๖ ปี มาเวียนรอบในราศี ในเที่ยงคืนในราตรี-ต้องลักคน์ต้องจันทร์ สัพพะเคราะห์ตัวนอก สัพพะเคราะห์ตัวใน สารพัดทุกข์-สารพัดโศก สารพัดโรค สารพัดภัย สารพัดเสนียดจัญไร ขออย่าให้มีภัย-ให้มีแต่ชัยยะมงคล คุ้มโทษที่ โทสา วิญญาณะสัมปันโน ฯ

หมายเหตุ: บทสวดแต่ละวันจะเปลี่ยนแปลงตามกำลังวันดังนี้

อาทิตย์	**๖**	**จันทร์**	**๑๕**	**อังคาร**	**๘**
พุทธ	**๑๗**	**พฤหัส**	**๑๙**	**ศุกร์**	**๒๑**
เสาร์	**๑๗**	**พระเกตุ**	**๙**	**พระราหู**	**๑๒**

บทสวดไหว้บารมี ๓๐ ทัศ

ทานะปาระมี สัมปันโน ทานะอุปะระปาระมี สัมปันโน ทานะประมัตถะปาระมี สัมปันโน เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเบกขา ปาระมี สัมปันโน อิติ ปิโส ภะคะวา

หมายเหตุ : เที่ยวต่อๆไปให้เปลี่ยน **ทานะ** เป็น **สีละ-เนกขัมมะ-ปัญญา-วิริยะ-ขันติ-สัจจะ-อธิษฐานะ-เมตตา-อุเบกขา-ทะสะ** แล้วจบลงท้ายด้วย **พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ, ธัมมัง สะระนัง คัจฉามิ, สังฆัง สะระนัง คัจฉามิ, นะมามิหัง ฯ**

คาถามงคลจักรวาลแปดทิศ

อิมัสมิง มงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้นมาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนัตตา ราชะ เสมานา เขตเตสะมันตา สะตะโยชะนะ สะตะสะหัสสานิ **พุทธะชาละปะริกเขตเต** รักขันตุ สุรักขันตุ ฯ

หมายเหตุ : เที่ยวต่อๆไปให้เปลี่ยน **พุทธะชาละปะริกเขตเต** เป็น-**ธัมมะชาละปะริกเขตเต-ปัจเจกะพุทธะชาละปะริกเขตเต-สังฆะชาละปะ-ริกเขตเต** นอกนั้นเหมือนกันหมด

ภาวะตุสัพ

***ภะวะตุ* สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี *ภะวันตุ* เต ฯ *ภะวะตุ*สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะ ธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี *ภะวันตุ* เตฯ *ภะวะตุ* สัพพะมังคะลัง-รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะสังฆา นุภาเวนะ สะทา โสตถี *ภะวันตุ* เตฯ**

คำไหว้พระจุฬามณีฯ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธฯ

นะโม ข้าฯจะไหว้พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ เมื่อข้าจะดับจิตลง อย่าให้ไหลหลงขอให้จิตจำนง ตรงทางพระนิพพาน ขอให้พบดวงแก้ว ขอให้แคล้วหมู่มาร ขอให้ทันพระศรีอาริย์ ข้าจะไปนมัสการ พระเกษแก้วพระจุฬามณี เจดีย์สถาน เป็นที่ไหว้ที่สักการ กุศลสัมปันโนฯ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธฯ

นะโม ข้าฯจะไหว้พระธรรมเจ้า ของพระพุทธองค์ เมื่อข้าจะดับจิตลง อย่าให้ไหลหลง ขอให้จิตจำนงตรงทางพระนิพพาน ขอให้พบดวงแก้ว ขอให้แคล้วหมู่มาร ขอให้ทันพระศรีอาริย์ ข้าจะไปนมัสการพระเกษแก้ว พระจุฬามณีเจดีย์สถาน เป็นที่ไหว้ที่สักการ กุศลสัมปันโนฯ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธฯ

นะโม ข้าฯจะไหว้พระสังฆเจ้า ของพระพุทธองค์ เมื่อข้าจะดับจิตลง อย่าให้ไหลหลงขอให้จิตจำนง ตรงทางพระนิพพาน ขอให้พบดวงแก้ว ขอให้แคล้วหมู่มาร ขอให้ทันพระศรีอาริย์ ข้าจะไปนมัสการ พระเกษแก้วพระจุฬามณีเจดีย์สถาน เป็นที่ไหว้ที่สักการ กุศลสัมปันโนติฯ

พระคาถาสิบสองราษี

อิติปิโสภควา มือข้าฯสิบนิ้วยกขึ้นหว่างคิ้ว ขอถวายต่างธูปเทียนทอง จักษุของข้าพเจ้า ทั้งสองวาววแวว ขอถวายต่างดวงประทีปแก้วประทุมชาติ มาบูชาฝ่าพระบาท พระพุทธเจ้าอันงามยิ่งนัก มีวงกงจักรทั้งร้อยแปดประการ พระองค์เสด็จไปแล้ว กระทูลกระหม่อมแก้วเข้าสู่พระปรินิพพาน พระองค์ทรงญาณ เล้งเห็นไป ทั่วแดนไกล พระเจ้าทรงสั่งไว้ให้เร่งภาวนา มะอะอุพะทุกขัง มะอะอุอะนิจจัง มะอะอุอนัตตา พระธรรมพุทโธ อิติปิโสภควา ทุกข์ภัยมีมา แก้ได้ทุกประการ เดชะพระพรหมวิหาร ตั้งมั่นอยู่ในอุเบกขา โปรดสัตว์ทั่วทิศ พระองค์ทรง ฤทธิ์แกล้วกล้า ทรงพระกรุณา หายทุกข์หายเข็ญ พระองค์ทรง เล็งเห็นทุกข์ทั่วตัวของสัตว์ จงมาช่วยกันกำจัด คุ้มโภยคุ้มภัย ขอให้ได้รับความสุข ไปทุกราตรี เดชะบารมีทั้งสามสิบทัศน์ พุทโธกำจัด ธัมโมกำจาย สังโฆสูญหาย ศัตรูทั้งหลาย สูญหาย ณ บัดนี้ เดชะพระฯบารมี ทั้งสื่อสงไข กำไรแสน พระมหากัลป์ จงมาช่วยคุ้มครอง ช่วยป้องช่วยกัน ขอคุณเทวัญมาช่วยกันรักษา พระเสื้อเมืองทรงเมือง อันเรืองฤทธา ส่องโลกโลกา มาช่วยข้า ณ บัดนี้ ทั้งอารักษ์เทวา บรรดาเทพทั้งสิบหกราษี ขออย่ามีพระยามาร อย่าเป็นกาลกิณี คนชั่วไม่ดี อย่าได้เข้ามาปะปน คนใจร้ายอกุศล ขอให้พ้นไปเสียไกล พระอาทิตย์แปดองค์มาประชุม คุ้มเสนียดจัญไร พระจันโทสิบห้า มาช่วยกัน รักษาภายใน พระอังคารเก้าพระองค์ ส่งศีลมาให้ พระพุทสิบเจ็ดเสด็จ เข้ามา รักษาตัวเรา พระหัสฯสิบเก้า เข้ามาสิงสู เป็นครูทุกสิ่ง เสาร์นี้ดีจริงกำลังสิบทัศน์ จงมาช่วยกำจัด มหาอุบาทว์เป็นที่ยมราช ร้ายกาจนักหนา ศัตรูมีมาก มอดม้วยบรรลัย ศัตรูที่ไหน บรรลัยที่นั้น พระราหูสิบสอง มาช่วยป้องกัน คุณพระศุกร์เทวัญ มาช่วยกันรักษา ยี่สิบเอ็ดปี พระเกตมาลี มารักษาเก้าพระองค์ พระคาถานี้ มีใจจำเอา ทั้งสิบสองราษี เทวดาทั้งสี่มาช่วยกัน ขัดสี เสนียดจัญไร มรรคญาณผลญาณ จงประทานมาให้ เทวดาองค์ใด ที่รักที่ชังจงมาช่วยคุ้มครอง ช่วยป้องช่วยกัน เทวดาบนสวรรค์ทั้งสิบสองราษี จุติกันดาน มรณะกันดาน เข้าสู่พระนิพพาน

นับล้านนับโกฏิ พระองค์ทรงโปรดทั่วทั้งธรณี ได้บวชได้เรียนได้เขียนบาลี โภยภัยขออย่ามี จงกำจัดเสียให้ไกล พระธรรม แปดหมื่น ชื่นอกชื่นใจ พระธรรมมาเป็นมิตรสุจริตพิศมัย คุณมนต์คุณคน ทนอยู่ไม่ได้ ศัตรูภายนอก ออกไปเสียให้ไกล ศัตรูภายในบรรลัยสิ้นสุด เดชะพระพุทธาท่านมาหยุดอยู่ตรงหน้า พระธรรมมาอยู่เบื้องหลังพระสังฆังรักษา พระอิศวรเจ้าฟ้า ลงมารักษา ทั่วกาย องค์พระนารายณ์มา อยู่เบื้องซ้ายเบื้องขวา พระพรหมเทวาอยู่บนสวรรค์เสด็จลงมา ให้พรแก่ข้าพเจ้า ทุกวันเทวดาบนสวรรค์ มาช่วยกันรักษา พระกาฬแกล้วกล้า ลงมาช่วยปราบศัตรู ทั่วทุกชมภูอย่ามีอันตราย พุทโธแคล้วคลาด ธัมโมกันอุบาทว์ เสนียดจัญไร สังโฆพระสงฆ์มาตรัสเป็นฉัตรธงไชย อยู่แห่งไร ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความสุข สวัสดี ข้าพเจ้าได้สร้างกุศล ขออย่าให้สูญ ให้เพิ่มพูนพระบารมี แก่ข้าพเจ้านี้จน ถึงพระนิพพานไปภายภาคหน้า พุทธังรักษา ธัมมังรักษา สังฆังรักษา อะหังวันทา มิทา ติโยอะหังวันทา นิสัพพะโส สะสิเมนาโถ อิติปิโสภควา

พุทโธมีกำลัง สะสิเมนาโถ อิติปิโสภควา ธัมโมมีกำลัง สะสิเมนาโถอิติปิโสภควา สังโฆมีกำลัง สะสิเมนาโถ อิติปิโสภควา อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะนะมะภันเต.

(พระคาถาบทนี้ ท่องในเวลาสวดมนต์ ก่อนนอนเป็นประจำทุกคืนแม้จะอยู่ในพระเคราะห์ หรืออยู่ในพระราหูก็สามารถปัดเป่าความชั่วร้ายได้ดีนัก ท่านบอกว่าไม่ต้องไปหาหมอ มาทำพระเคราะห์หรือพระราหูเลยได้มาจากท่านอาจารย์ไสววัฒนา ตำบลเขลียง อำเภอฉวาง โดยวิญญาณ เลียดเข้ามาทรง แล้วบอกให้จดคาถานี้ไว้ท่องเป็นประจำ จะคุ้มครองป้องกัน ภยันตราย ร้อยแปดประการแล)

บทสวดขอพรพระแม่กวนอิม

นำโม ไต่ซือ ไต่ปุย กิวโคว กิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๊ำ กวงสีอิมผู่สัก (กราบ)
นำโม ไต่ซือ ไต่ปุย กิวโคว กิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๊ำ กวงสีอิมผู่สัก (กราบ)
นำโม ไต่ซือ ไต่ปุย กิวโคว กิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๊ำ กวงสีอิมผู่สัก (กราบ)

นำโมฮุ๊ก นำโมฮวบ นำโมเจ็ง นำโมกิวโค่ว กิวหลั่ง กวงสี่อิมผู่สัก ถั่งจี้โต โอม เกียล้อฮวดโต เกียลอฮวดโต เกียลอฮวดโต ล้อเกียฮวดโต ล้อเกียฮวดโต ซาผ่อออ เทียงล้อซิ้ง ตี่ล้อซิ้ง นั้งลี่หลั่ง หลั่งลี้ซิ้ง เจ็กเฉียก ไจเอียงฮวยอุ่ยติ้ง นำโม ม่อออ ปวกเยี่ยะ ปอล่อบิ๊ก (กราบ)

(ภาวนาวันละหลายจบยิ่งมีอานิสงส์มาก)

ใจความสำคัญของมนต์

ขอนอบน้อมพระแม่กวนอิมโพธิสัตว์ พระผู้เปี่ยมล้นด้วยมหาเมตตา พระมหากรุณาอันยิ่งใหญ่ไพศาล ขอได้โปรดบำบัดทุกข์โศก โรคภัย อันตรายทั้งปวง

ข้าพเจ้าขอน้อมถึง พุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ พระแม่กวนอิมมหาโพธิสัตว์ขอได้โปรดขจัดปัดเป่าทุกข์โศก โรคภัยทั้งปวง ให้หมดสิ้นไป ขอความสุข สมปรารถนาทุกประการ จงมีแด่ข้าพเจ้า ขอเทพเจ้าเบื้องบน และเทพเจ้าเบื้องล่างทั้งหมด ได้โปรดปัดเป่า ให้เวรกรรม และสรรพเคราะห์ทั้งมวล จงหมดสิ้นไป

ภาคที่ ๗
พระกรรมฐาน

พระกรรมฐาน

เมื่อจะเริ่มเรียนพระกรรมฐานในสำนักของพระอาจารย์องค์ใดก็ตามพึงตั้งความเชื่อมั่นในพระอาจารย์องค์นั้นว่า ท่านเป็นผู้ที่ชำนิชำนาญในการเจริญกรรมฐานนี้ โดยเฉพาะและถูกต้องแน่นอนแล้ว พึงให้ความเคารพในสถานที่ ที่ตนไปปฏิบัติ

บุรพาจารย์ในอดีตท่านมีวิธีปลูกฝังความศรัทธาเบื้องต้น ก่อนจะเล่าเรียนศึกษาเอาพระกรรมฐาน คือ พิธีการยกครูหรือบูชาครูบุรพาจารย์นั่นเอง.

*** เทียนขี้ผึ้งแท้หนัก ๑ บาท ๕ คู่ เรียกว่า ขันธ์ ๕**

*** เทียนขี้ผึ้งแท้หนัก ๑ บาท ๘ คู่ เรียกว่า ขันธ์ ๘**

หลังจากนั้นก็บูชาพระรัตนตรัย อาราธนาเอาพระกรรมฐานทั้ง ๔๐ ให้เข้ามาอยู่ใน ขันธสันดานของผู้เรียน แล้วจึงเริ่มปฏิบัติพระกรรมฐานตามแนวที่ตนถนัดต่อไป

บุพกิจเบื้องต้น

ก่อนที่จะปฏิบัติภาวนา สิ่งที่ควรจะทำเป็นกิจเบื้องต้นก็คือ นั่งคุกเข่าประนมมือด้วยความตั้งใจนอบน้อมถึงคุณพระรัตนตรัยแล้วเปล่งวาจาดังนี้

อรหังสัมมาสัมพุทโธ ภควา พุทธัง ภควันตัง อภิวาเทมิ (กราบ)

สวากขาโต ภควตา ธัมโม ธัมมัง นมัสสามิ (กราบ)

สุปฏิปันโน ภควโต สาวกสังโฆ สังฆัง นมามิ (กราบ)

นะโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ หน)

พุทธัง สรณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ
สังฆัง สรณัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทธัง สรณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ

ตติยัมปิ พุทธัง สรณัง คัจฉามิ
ตติยัมปิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ
ตติยัมปิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ

ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเจ้า องค์พระอรหันต์ผู้ตัดเพลิงกิเลสเพลิงทุกข์สิ้นเชิงกับ **พระธรรมเจ้า** กล่าวคือคำสอนของพระองค์ที่เป็น ปริยัติธรรม ปฏิบัติธรรม ปฏิเวธธรรม

กับพระสังฆเจ้า กล่าวคือ พระโสดา พระสกิทาคา พระอนาคามี พระอรหันต์ ว่าเป็นสรณะที่พึ่งระลึกนับถือของข้าพเจ้า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ตราบเท้าเข้าสู่พระนิพพาน

พุทธัง ชีวิตตัง ยาวนิพพานัง สรณัง คัจฉามิ

ธัมมัง ชีวิตตัง ยาวนิพพานัง สรณัง คัจฉามิ

สังฆัง ชีวิตตัง ยาวนิพพานัง สรณัง คัจฉามิ

ต่อจากนั้นให้เจตนาวิรัตน์ละเว้นในส่วนองค์ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ตามเพศภาวะและภูมิธรรมของตน แล้วกล่าวสมาทานรวมลงในที่แห่งเดียวกันอีกว่า

๑. อิมานิ ปัญจะ สิกขาปทานิ สมาทิยามิ (ให้ว่า ๓ หน) สำหรับศีล ๕

๒. อิมานิ อัฏฐะ สิกขาปทานิ สมาทิยามิ (ให้ว่า ๓ หน) สำหรับศีล ๘

๓. อิมานิ ทสะ สิกขาปทานิ สมาทิยามิ (ให้ว่า ๓ หน) สำหรับศีล ๑๐

- ปาริสุทโธ อหัง ภัณเต ปาริสุทโธ มัง พุทโธ ธาเรตุ
- ปาริสุทโธ อหัง ภัณเต ปาริสุทโธ มัง ธัมโม ธาเรตุ
- ปาริสุทโธ อหัง ภัณเต ปาริสุทโธ มัง สังโฆ ธาเรตุ

เมื่อทำความบริสุทธิ์ของตนให้เกิด ทางกาย วาจา ใจ ต่อคุณ **พระพุทธเจ้า คุณพระธรรมเจ้า คุณพระสังฆเจ้าแล้ว** กราบลง 3 หน แล้วจึงค่อยนั่งราบลง ประณมมือไหว้ทำใจให้เที่ยงกล่าวคำขอพระกรรมฐานแบบใด แบบหนึ่งที่เราพอใจ

คำสมาทานพระกรรมฐาน
หลวงพ่อสัมฤทธิ์ วัดถ้ำแฝด

* อุมะอิเสฏฐะ อิทาริติเถโรปิเม สัพพานิอังคัปปัจจังคานิ กิงมังคะปะณะ สะระสะรีรัง นิคคะหะปะระหุงปาปิมาติ สะระวะตะ
* พุทธังบังเกิดเปิดโลก โลกาวิทู นะมะพะทะ พุทโธ โลกะทีปัง อากาสกสิณัง วิโสธะยิ
* ธัมมัง บังเกิดเปิดโลก โลกาวิทู นะมะพะทะ ธัมโม โลกะทีปัง อากาสกสิณัง วิโสธะยิ
* สังฆัง บังเกิดเปิดโลก โลกะวิทู นะมะพะทะ สังโฆ โลกะทีปัง อากาสกสิณัง วิโสธะยิ
* สัพเพเทวา ปีศาจะเจวะ อารักขา เทวะตา มาเลเอหิ เอหิ
* ทิพพจักขุเลโขเลขา ปัญญาเลโขเลขา พุทธจักขุเลโขเลขา สมันตาจักขุเลโขเลขา เลทาจักขุเลโขเลขา อะระหังอิ นิมิตตัง
* เมตตากรุณา มุทุตา สุณาจิตตัง อุปริมารัง สัพพะโลกัสมิง มานาอนุตะโร นะโมพุทธายะ อินทะขีรัง ขอให้ได้ดังใจของข้าพเจ้าเทอญฯ
* อุกาสะ ข้าพเจ้าขออารธนา สมเด็จพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้ล่วงไปแล้วในอดีตกาล มากกว่าเมล็ดทรายในท้องมหาสมุทรทั้ง ๔ และสมเด็จพระพุทธเจ้าอันจักได้ตรัสรู้ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า และสมเด็จพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้ในปัจจุบันนี้ ขอจงมาบังเกิดในจักขุทวาร โสตทวาร ฆานทวาร ชิวหาทวาร กายทวาร มโนทวาร แห่งข้าพเจ้าในกาลบัดเดี๋ยวนี้เทอญฯ
* อุกาสะ ข้าพเจ้าขออาราธนา พระนพโลกุตรธรรมเจ้า 9 ประการในอดีตกาลล่วงลับไปแล้ว จะนับประมาณมิได้ และพระนพโลกุตรธรรมเจ้า 9 ประการในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า และพระนวโลกุตรธรรมเจ้า 9

ประการ ในปัจจุบันนี้ ขอจงมาบังเกิดใน จักขุทวาร โสตทวาร ฆานทวาร ชิวหาทวาร กายทวาร มโนทวาร แห่งข้าพเจ้าในกาลบัดเดี๋ยวนี้เทอญฯ

* อุกาสะ ข้าพเจ้าขออาราธนา พระอริยสงฆ์กับสมมุติสงฆ์ ในอดีตกาลล่วงลับไปแล้วจะประมาณมิได้ และพระอริยสงฆ์กับสมมุติสงฆ์ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า และพระอริยสงฆ์กับสมมุติสงฆ์ในปัจจุบันนี้ ขอจงมาบังเกิดใน จักขุทวาร ฆานทวาร ชิวหาทวาร กายทวาร มโนทวาร แห่งข้าพเจ้าในกาลบัดเดี๋ยวนี้เทอญฯ

* ขอเดชะ คุณพระพุทธเจ้า คุณพระธรรมเจ้า คุณพระสังฆเจ้า คุณครูอุปัชฌาอาจารย์ คุณบิดามารดา ทานบารมี สีละบารมี เนกขัมมะบารมี ปัญญาบารมี วิริยะบารมี ขันติบารมี สัจจะบารมี อธิษฐานบารมี เมตตาบารมี อุเบกขาบารมี ที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมา ร้อยชาติพันชาติ หมื่นชาติแสนชาติก็ดี ที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมา ตั้งแต่เล็กแต่น้อยก็ดี ระลึกได้ก็ดี มิระลึกได้ก็ดี ขอพระบารมีทั้งหลายเหล่านี้เทอญฯ

 * **พระพุทธโธ คือ ดวงแก้ว ขอนิมนต์มาคลาดแคล้วกันศัตรู**
 พระธัมโม คือ ดวงแก้ว ขอนิมนต์มาคลาดแคล้วกันศัตรู
 พระสังโฆ คือ ดวงแก้ว ขอนิมนต์มาคลาดแคล้วกันศัตรู
 นิพพานะ ปัจจะโย โหตุฯ
 * พุทโธเมนาโถ ธัมโมเมนาโถ สังโฆเมนาโถ พุทธรัตนัง ธัมรัตนัง สังฆรัตนัง สรณังคัจฉามิ
 * อะสังวิสุโล ปุสะปุภะ สังวิธาปุกายะปะ มะจุปะทิมะสังอังคุ
 * คุณนิสวาท คุณอัสวาท คุณปัสวาท คุณพระสูตร คุณพระวินัย คุณพระไตรปิฎก
 * คุณพระอภิธรรมเจ้าทั้งเจ็ดคัมภีร์ จงมาเป็นที่พึ่งแห่งข้าพเจ้า จะทำการสิ่งใดจงสัมฤทธิ์ผลเมื่อนั้นเทอญฯ

อาราธนาธรรม

สอนพระกรรมฐาน

พ๎รห๎มา จะ โลกาธิปะติ สะหัมปะติ	ท้าวสหัมบดีพรหม ผู้เป็นใหญ่ยิ่งในโลก,
กัต๎อัญชะลี อันธิวะรัง อะยาจะถะ,	ได้ทำอัญชลี ทูลขอพรประเสริฐว่า,
สันตีธะ สัตตาปปะระชักขะชาติกา,	สัตว์ทั้งหลาย ผู้มีธุลีในตาแต่น้อย ยังมีอยู่ในโลกนี้
เทเสตุ ธัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง.	ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้มีความเอ็นดู ทรงแสดงธรรมโปรดหมู่สัตว์นี้เถิด.

บทเจริญกรรมฐาน

ข้าพเจ้าจะเจรีญพระกรรมฐานภาวนา บูชาคุณพระรัตนตรัยอุดม
สร้างสมทศบารมีธรรม บำเพ็ญอิทธิบาททั้งสี่
บ่มอินทรีย์ให้แก่โดยกาล สังหารนิวรณ์ห้าให้หาย
สืบสายวิตกวิจารณ์ปิติ ศิริรวมสุขเอกัคคะตา
ต่อมาให้ถึงฌานสี่ พร้อมด้วยวสีทั้งห้า
เจริญมรรคาพระอริยะสมังคี ล้างธุลีกิเลสให้สูญ
ตัดมูลอาสวะอนุสัย ห่างไกลสังโยชน์ทั้งปวง
ล่วงถึงประโยชน์ยิ่งใหญ่ ขอพระคุณรัตนตรัย
คุณไท้ทิราชเทวา คุณมารดาบิดาครูอาจารย์
คุณความดีทุก ๆ ประการ จงมาเป็นที่พึ่งแก่ข้าพเจ้า
บรรเทาทุกข์ร้อนให้เหือดหาย ทำลายมารห้าให้พินาศ
ปราศจากภยันตรายนิรันดร์ เกษมสันต์ประสบสิ่งเสมอใจ
สมดังมุ่งหมาย ณ กาลบัดนี้เทอญ.

สมาธิภาวนา

สมาธิ

แปลว่า ความตั้งมั่นของจิต หรือภาวะที่จิตตั้งมั่น

หมายถึง ภาวะที่จิตแน่วแน่ต่อสิ่งที่จิตกำหนด หรือการที่จิตกำหนด แน่วแน่อยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ฟุ้งซ่าน

ภาวนา

แปลว่า การทำให้เป็น ให้มีขึ้น นิยมแปลสั้นๆว่า การเจริญ คือ ทำคุณธรรม ที่ยังไม่มีให้เกิดขึ้น ทำภาวะที่ยังไม่ได้เป็นให้เป็นขึ้น

หมายถึง การฝึกอบรมจิต ให้เจริญงอกงามขึ้นด้วยปัญญาและคุณธรรม มีความสงบและความบริสุทธิ์ผ่องใส เป็นต้น

สมาธิภาวนา

แปลว่า การเจริญสมาธิ หรือการฝึกสมาธิ

หมายถึง การทำสมาธิให้เกิดขึ้น การฝึกอบรมจิตใจให้เจริญขึ้นด้วยสมาธิ หรือการนำสมาธิมาใช้ประโยชน์ในการฝึกอบรมจิต

ประเภทของภาวนา

ภาวนามี 2 ประเภท

1. สมถะ การฝึกจิตให้สงบ หมายถึง การเจริญสมาธิโดยตรง คือ ฝึกจิตให้ตั้งมั่นแน่วแน่ประณีตขึ้นเป็นชั้นๆ โดยลำดับจนถึงฌานในระดับต่างๆ

2. วิปัสสนา การทำให้เกิดความเห็นแจ้ง หมายถึงการนำเอาสมาธิมาใช้เป็นพื้นฐานในการฝึกอบรมปัญญา ให้เกิดความรู้แจ้ง ในสภาวะของสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง ทำให้ได้ฌานในระดับต่างๆ ปัญญาเห็นแจ้ง เห็นชัด เห็นวิเศษ เห็นโดยอาการต่างๆ เห็นตามสภาพที่เป็นจริง ได้แก่ เห็นความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา จนบรรลุถึงนิพพานหลุดพ้นจากกิเลสและกองทุกข์ทั้งปวง.

กรรมฐาน

กรรมฐาน: อารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งการทำความเพียรฝึกอบรมจิต วิธีฝึกอบรมจิต หรือวิธีบำเพ็ญภาวนา

สมถกรรมฐาน: เป็นอุบายสงบใจ

วิปัสสนากรรมฐาน: อารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งการทำความเพียร ฝึกอบรมจิต โดยวิธีเจริญปัญญา หรือวิธีฝึกอบรมปัญญา ให้เกิดความรู้แจ้ง ตามความเป็นจริง เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า วิปัสสนาภาวนา หรือจะเรียกสั้นๆว่า

วิปัสสนา : แปลว่า การเจริญปัญญา

อารมณ์ของวิปัสสนากรรมฐาน

อารมณ์ของวิปัสสนากรรมฐานมีมาก ได้แก่

ขันธ์ ๕ อายตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ อริยสัจ ๔ และปฏิจจสมุปบาท ๑๒

การบำเพ็ญวิปัสสนากรรมฐาน

ในการเจริญวิปัสสนา ผู้ปฏิบัติจะต้องฝึกใช้สติกำหนดอารมณ์ของวิปัสสนาที่เป็นปัจจุบัน คือที่กำลังเกิดขึ้นหรือปรากฏอยู่ในขณะนั้นๆ ปัญญารู้แจ้งหรือเท่าทันตามเป็นจริงจึงจะเกิดขึ้นได้ วิธีการต่างๆในการใช้สติกำหนด เพื่อให้เกิดปัญญารู้แจ้ง เรียกว่า สติปัฏฐาน.

ภาคที่ ๘
พิธีบวชพรตพรหมจรรย์ เนกขัมมะ

พิธีบวชพรตพรหมจรรย์เนกขัมมปฏิบัติ

๑. การบวชพรตพรหมจรรย์เนกขัมมปฏิบัติ ศีลจาริณีอริยอุโบสถ นี้ **ชาย** เตรียมเสื้อขาว กางเกงขาว พร้อมผ้าครอง (สไบสีขาว) หญิง เสื้อขาว ผ้าถุงขาว ผ้าครอง (สไบสีขาว พร้อมด้วยสิ่งตามความจำเป็นที่พึงมี)

นอกจากนี้ ก่อนออกจากบ้านควรปฏิบัติตน หากทำได้ ให้ทำดังนี้

-ควรกราบบิดามารดา ขอขมาลาโทษที่ล่วงเกินท่าน หากท่านล่วงลับไปแล้วก็กราบที่รูปของท่าน

-หากทำได้ไม่เป็นทิฏฐิมานะ ก็บอกอโหสิกรรม ญาติพี่น้อง เพื่อนมิตรสหาย คนที่ทำความเจ็บแค้นใจ ทำความไม่สบายใจ (จะว่าในใจก็ได้กรณียังไม่กล้าตัดสินใจ)

-กราบพระพุทธ พระธรรม พระธาตุ รูปจำลองพระภิกษุสงฆ์ ที่บ้านก่อน ฯลฯ

๒. ผู้เข้าพิธี ต้องอาบน้ำชำระร่างกายให้สะอาด อาทิ

-สระผม (ถ้าไม่แพ้อากาศ)

-เล็บสะอาด ไม่มีสี (ตัดเล็บให้สั้นได้นับเป็นกุศล)

-แปรงฟันให้สะอาด

-โกนหนวด

-ไม่ควรนำของมีค่าติดตัวไป เพราะต้องนำเครื่องประดับกายออกหมด (เว้นนาฬิกา ไว้ดูเวลา)

๓. ผู้ชายเมื่ออาบน้ำชำระร่างกายสะอาดหมดจดแล้ว ให้สวมผ้าชุด ขาวให้เรียบร้อย (เว้นผ้าครอง)

๔. เสร็จแล้ว ให้นั่งรอให้เป็นระเบียบ เมื่อพร้อมแล้วให้ยุดสนทนา ให้ภาวนาในใจเรื่อยไป

๕. กรณีนี้หากไม่ได้แนะนำแนวการกราบ การนั่ง การคู้ วิธีที่ถูกต้องตาม ศาสนพิธี และนั่งอย่างไรจะได้นั่งนาน ก็จะแนะนำกันในช่วงเวลานี้

๖. ซ้อมวิธีการเข้าขอบวช จากอุปัชฌายฺจารย์

๗. ซ้อมการสวดมนต์แปล การรับสวดมนต์แปล (หากทราบกันแล้วข้อนี้ก็ผ่านไป)

๘. จัดชุดของผู้บวช เป็นชุดๆ ละ ๕, ๗, ๙, คน ตามแต่พิจารณา จะเป็นครั้งละกี่ท่าน (ควรจัดพานให้ด้วย พานดอกไม้กรวยจัดไว้พานเดียว ให้หัวหน้าชุดแต่ละชุดเป็นผู้ถวาย ใช้ร่วมกัน)

พิธีบวชพรตพรหมจรรย์

๑. สถานที่จะบวชนั้น ได้กำหนดไว้ในแต่ละครั้ง ตามความเหมาะสม

๒. ทุกท่านจะต้องรอในสถานที่จัดให้ และนั่งอยางเป็นระเบียบ มิให้พลุกพล่าน และในช่วงนี้ ผู้บวชจะกล่าวคำขอขมาลาโทษกันก่อน ก็พึงทำเถิด

๓. ชุดแรกคลานเข่า เมื่อห่างอุปัชฌาย์จารย์พอสมควรแล้ว วางพานด้านขวามือ หัวหน้าชุดมองดูผู้ร่วมบวช เมื่อพร้อมแล้วบอกให้กราบโดยหัวหน้าชุดบอกกราบ (๓ ครั้ง) ดูให้พร้อมเพรียงกัน

๔. เมื่อกราบเสร็จแล้ว ให้ยกพานของแต่ละท่าน ถวายผ้าครองให้อุปัชฌาย์จารย์ครบแล้ว ให้บอกกราบอีกครั้ง

หมายเหตุ ทำเหมือนกันทุกชุด

(เฉพาะแต่ละชุด) **หัวหน้าชุด กล่าวขอบวชพรตพรหมจรรย์**

“หันทะมะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส”

รับพร้อมกัน “นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ” (ว่า ๓ จบ)

“เอสาหัง ภันเต, สุจิระปะรินิพพุตัมปิ, ตัง ภะคะวันตัง สะระนัง คัจฉามิ, ธัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ, ปัปพัชชัง มัง ภันเต, สังโฆ ธาเรตุ, อัชชัคตัดเค ปานุเปตัง สะระนัง คะตัง.

ทุติยัมปาหัง ภันเต, สุจิระปะรินิพพุตัมปิ, ตัง ภะคะวันตัง สะระนัง คัจฉามิ, ธัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ ปัปพัชชัง มัง ภันเต, สังโฆ ธาเรตุ, อัชชัคตัคเค ปานุเปตัง สะระนัง คะตัง.

ตะติยัมปาหัง ภันเต, สุจิระปะรินิพพุตัมปิ, ตัง ภะคะวันตัง สะระนัง คัจฉามิ, ธัมมัญจะ ภิกขุสังฆัญจะ, ปัปพัชชัง มัง ภันเต, สังโฆ ธาเรตุ, อัชชัคตัตเค ปานุเปตัง สะระณัง คะตัง.

(บวชหลายท่าน ชายเปลี่ยน **เอสาหัง** เป็น **เอเตมะยัง** หญิงเปลี่ยนเป็น **เอตามะยัง** และเปลี่ยน **คัจฉามิ** เป็น **คัจฉามะ**)

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอถือสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า แม้เสด็จดับขันธปรินิพพานนานแล้ว กับทั้งพระธรรม และพระสงฆ์ว่าเป็น สะระณะ ที่พึ่งที่ระลึก ขอพระสงฆ์จงจำข้าพเจ้าไว้ว่า เป็นผู้บวช ในพระธรรมวินัย ผู้ถึงพระรัตนตรัย เป็นสรณะตลอดชีวิต ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป

แม้ครั้งที่ ๒

แม้ครั้งที่ ๓ (กราบพร้อมกัน ๓ ครั้ง)

(พอชุดนี้ กล่าวจบแล้ว ผู้ที่ยังไม่ได้ขอบวช หรือผู้ที่ขอบวชแล้ว ให้กล่าวคำว่า **“สาธุ”** พร้อมกัน)

๕. พระอุปัชฌาย์จารย์ จะมอบผ้าครอง พอทุกท่านรับ (ยื่นสองมือออกไป) ออกมาในที่อันควร แล้วครองผ้า

๖. ผู้บวชควรมี ผ้า **“นิสีทะนะ”** ผ้ารองนั่งประจำตัว แล้วปูนั่ง แล้วรอชุดต่อไป ขณะเดียวก็็เจริญสมาธิภาวนากรรมฐานต่อ โดยไม่มีการพูดคุยกัน ควรทำความสงบมากที่สุด

บูชาพระรัตนตรัย เพื่อถึงพร้อมอริยอุโบสถ

๑. เมื่อโยคาวจร กล่าวคำขอบวชเรียบร้อยแล้ว ต่อไปก็พึงปฏิบัติดังต่อไปนี้

๒. ประธานพรตฯ จะกล่าวนำ ดังนี้

ยะมะหัง สัมมาสัมพุทธัง ภะคะวันตัง สะระณัง คะโต, (หญิง คะตา)

พระผู้มีพระภาคเจ้า พระพุทธองค์ตรัสรู้ดีแล้วโดยชอบพระองค์ใด ข้าพเจ้าถึงแล้วว่า เป็นที่พึ่งกำจัดภัยจริง,

อิมินาสักกาเรนะ ตังภะคะวันตัง อะภิปูชะยามิ,

ข้าพเจ้าบูชา ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ด้วยเครื่องสักการะอันนี้.

ยะมะหัง สะวากขาตัง ธัมมัง สะระณัง คะโต (หญิง คะตา)

พระธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ตรัสไว้ดีแล้วสิ่งใด ข้าพเจ้าถึงแล้วว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยจริง,

อิมินา สักกาเรนะ ตังธัมมัง อะภิปูชะยามิ.

ข้าพเจ้าบูชา ซึ่งพระธรรมนั้น ด้วยเครื่องสักการะนี้.

ยะมะหัง สุปะฏิปันนัง สังฆัง สะระณัง คะโต (หญิง คะตา)

พระสงฆ์ท่านเป็นผู้ปฏิบัติดีแล้วหมู่ใด ข้าพเจ้าถึงแล้วว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยจริง

อิมินา สักกาเรนะ ตัง สังฆัง อภิปูชะยามิ.

ข้าพเจ้าบูชา ซึ่งพรพระสงฆ์หมู่นั้นด้วยเครื่องสักการะนี้.

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลสทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.

(**กราบ** ขณะก้มลงกราบ ให้กล่าวว่า **พุทโธ เมนาโถ** พระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งของเรา)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว,

ธัมมัง นะมัสสามิ

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(**กราบ** แล้วว่า **ธัมโมเมนาโถ** พระธรรมเจ้า เป็นที่พึ่งของเรา)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว,

สังฆัง นะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.

(**กราบ** แล้วว่า **สังโฆ เมนาโถ** พระอริยสังฆเจ้า เป็นที่พึ่งของเรา)

มาตาปิตุคุณัง อะหัง วันทามิ.

ข้าพเจ้ากราบวันทา บิดา มารดาผู้มีพระคุณโดยความเคารพ.

(**กราบ** แล้วว่า กราบวันทา บิดามารดาผู้มีพระคุณทั้งอดีตและปัจจุบัน โดยความเคารพ)

ครูอุปัชฌาย์ อาจาริยะ คุณัง อะหังวันทามิ.

ข้าพเจ้ากราบวันทา ครู อุปัชฌาย์ อาจารย์ท่านผู้มีพระคุณโดยความเคารพ.

(**กราบ** แล้วว่า กราบวันทาครู อุปัชฌาย์ อาจารย์ ท่านผู้มีพระคุณ ท่านผู้มีบุญคุณทั้งอดีต ปัจจุบัน และจะพึงมีในอนาคต โดยความเคารพ)

สมาทานศีล ๘

๑. หัวหน้าประธาน ขึ้นนำ **"หันทะมะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะเส"**

รับ **"นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ"** พร้อมกัน (๓ ครั้ง)

อาราธนา ศีล พร้อมกัน

"มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ อัฏฐะ สีลานิยา จามะ

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สหะ อัฏฐะ สีลานิยา จามะ

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สหะ อัฏฐะ สีลานิยา จามะ"

ตั้งใจรับศีล ด้วยความเคารพต่อไป

๑. ปาณา ติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สมาทิยามิ

๒. อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สมาทิยามิ

๓. อะพ์รห์มะจะริยา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๕. สุราเมระยะมัชฌะ ปะมา ทัฏฐานา เวรมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๖. วิกาละโภชะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

๗. นัจจะคีตะวาทิตะวิสู กะทัสสะนา มาลา คันธะวิเลปะนะ ธาระณะ มัณฑะนะ วิภูสะนัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามะ

๘. อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

พระอาจารย์ว่านำ **"อิมานิ อัฏฐะ สิกขาปะทานิ สะมาทิยามิ"** (รับแล้วว่าซ้ำ ๓ จบ) พระอาจารย์กล่าวต่อว่า **"สีเลนะ สุคะติง ยันติ สีเลนะ โภคะสัมปะทา สีเลนะ นิพพุติง ยังติ ตัสมา สีลัง วิโสธะเย"**

ท่านอุปัชฌาย์จารย์ บอกอนุศาสตร์ ต่างๆ แนะนำทุกท่านอยู่ในอริยาบถ **เบญ-จางคประดิษฐ์**

แล้วสวดพร้อมกันดังนี้

"อะหัง พุทธัญจะ ธัมมัญจะ สังฆัญจะ สะระณัง คะโต (หญิง **คะตา**)

อุปาสะกัตตัง (หญิง **อุปาสิกัตตัง**) **เทเสสิง ภิกขุสังฆัสสะ สัมมุขา,**

เอตัง เม สะระณัง เขมัง เอตัง สะระณะมุตตะมัง,

เอตัง สะระณะมาคัมมะ สัพพะทุกขา ปะมุจจะเย,

ยะถาพะลัง จะเรยยาหัง สัมมาสัมพุทธะสาสะนัง,

ทุกขะนิสสะระณัสเสวะ ภาคี อัสสัง (หญิงว่า **ภาคินิสสัง**)
อะนาคะเต ฯ”

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสาวา,
พุทเธ กุมังมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,
พุทโธ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,
กาลัน ตะเร สังวะริตุง วะพุทเธ.

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสาวา,
ธัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,
ธัมโม ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,
กาลัน ตะเร สังวะริตุง วะธัมเม.

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสาวา,
สังเฆ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,
สังโฆ ปะฏิคคัณหะตุง วะสังเฆ,

เสร็จแล้ว ถวาของ ถวายปัจจัยอุปัชฌาย์จารย์
รับพรพระ **“ยะถา.......สัพพี............”**

คำลาสิกขาแม่ชี (แม่ชีผ้าขาว)

ปัณฑะรังคะ ปัพพะชิตะ อัฏฐะสิกาขาปะทานิ ปัจจักขามิ คิหีติ มัง ธาเรถะ

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ, ข้าพเจ้าขอลาสิกขาบททั้ง ๘, จากนักบวชผู้นุ่งขาวห่มขาว,ขอท่านทั้งหลายจงจำข้าพเจ้าไว้ว่า,เป็นคฤหัสถ์, ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ลาสิกขาแล้ว สมาทานศีล ๕

๑. อาราธนา ศีล ๕

๒. รับไตรสรณาคมน์ ศีล ๕

จบพิธีบวชเนกขัมพรตพรหมจารรย์อริยอุโบสถ

วิธีรับศีล

เจ้าภาพหรือผู้เป็นประธานในพิธีจุดเทียน ธูป ที่โต๊ะหมู่บูชาแล้วกราบ ๓ ครั้ง ถ้าสามารถนำเองได้ก็ให้นำ ถ้านำไม่ได้จะมอบให้ผู้ใดนำก็ได้ ว่า

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง ปูเชมิ
อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง ปูเชมิ
อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง ปูเชมิ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา
พุทธังภะคะวันตัง อภิวาเทมิ (กราบ)
สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม
ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบ)
สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สังฆัง นะมามิ (กราบ)

คำอาราธนาศีล ๕

โยมว่าคนเดียวหรือว่าพร้อมกันก็ได้ บางแห่งนิยมว่าพร้อมกัน

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะนัตถายะ
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะนัตถายะ
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะนัตถายะ
ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ

ถ้าโยมรับคนเดียว เปลี่ยน **มะยัง** เป็น **อะหัง**
เปลี่ยน **ยาจามะ** เป็น **ยาจามิ**

พระให้ศีล ๕

(โยมว่าตาม)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ
(ติสะระณะคะมะนัง นิฏฐิตัง)

โยมรับว่า **อามะภันเต**

(แต่ว่า **ติสะระณะคะนะมะนัง นิฏฐิตัง** นี้ ถ้าเป็นงานทำบุญธรรมดาส่วนมากไม่ต้องใช้ ใช้เฉพาะพิธีสมาทานจริงๆ เช่น จะสมาทานเป็นพุทธมามกะ หรือสมาทานอุโบสถศีล จึงใช้)

(พระว่าต่อโยมว่าตาม)

ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
อะทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

การรับศีล ๕ ก็หมดข้อศีลและโยมว่าตามเพียงเท่านี้ พระสรุปอานิสงส์ศีลต่อ

อิมานิ ปัญจะ สิกขาปะทานิ
สีเลนะ สุคะติง ยันติ สีเลนะ โภคะสัมปทา
สีเลนะ นิพพุติงยันติ ตัส์มา สีลัง วิโสธะเย

โยมรับว่า **สาธุ** พร้อมกัน แล้วกราบ ๓ ครั้ง ตั้งใจถวายทาน หรือฟังเทศน์ หรือเจริญภาวนามัย หรือฟังพระสวดมนต์ต่อไป

คำอาราธนาศีล ๘

มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ
อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ
ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ
อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ
ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะ สะหะ
อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ

คนเดียว เปลี่ยน **มะยัง** เป็น **อะหัง** เปลี่ยน **ยาจามะ** เป็น **ยาจามิ**

คำให้ศีล ๘

ก็ให้ว่าเหมือนกับศีล ๕ มาตั้งแต่ต้นจนถึงศีลข้อ ๓ **กาเม** เปลี่ยนเป็น **อะพรัมะจริยา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ**

แล้วต่อจากข้อที่ ๕ **สุรา** ไปดังนี้

วิกาละโภชะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

นัจจะคีตะวาทิตะวิสุกะทัสสะนา มาลาคันธะวิเลปะนะทาระณะ มัณฑะนะวิภูสะนัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(สรุปเหมือนศีล ๕ เปลี่ยนแต่ ปัญจะ เป็น อัฏฐะ เท่านั้น)

โยมรับว่า **สาธุ** พร้อมกันแล้วกราบ ๓ ครั้ง ตั้งใจถวายทาย หรือฟังเทศน์ หรือเจริญภาวนามัย หรือฟังพระสวดมนต์ต่อไป

คำอาราธนาธรรม

พ๎รัห๎มา จะ โลกาธิปะตี สะหัมปะติ กัตอัญชะลี อันธิวะรัง อะยาจะถะ สันธีธะ สัตตาปปะระชักขะชาติกา เทเสตุธัมมัง อะนุกัมปิมังปะชัง

คำถวายข้าวพระพุทธ

อิมัง สูปะพยัญชนะสัมปันนัง สาลีนัง โอทะนัง

อุทะกัง วะรัง พุทธัสสะ ปูเชมิ

คำลาข้าวพระพุทธ

เสสัง มังคะลัง ยาจามิ

คำถวายสังฆทาน (สามัญ)

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะฯ

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวาย ภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

คำถวายสังฆทาน (อุทิศ)

อิมานิ มะยัง ภันเต มะตะกะภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุโน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ มะตะกะภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัญเจวะ มาตาปิตุอาทีนัญจะ ญาตะกานัง กาละกะตานัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะฯ

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ที่เจริญ ข้าเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายซึ่งมะตะกะภัตตาหาร กับทั้งบริวารเหล่านี้ แกพระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับมะตะกะภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย แก่ญาติของข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดา มารดาเป็นต้น และ .... ผู้ทำกาลล่วงลับไปแล้วด้วย สิ้นกาลนานเทอญ

(ที่จุด............................ไว้ให้เติมชื่อผู้ที่จะอุทิศเข้าไป)

คำถวายทาน (แก่แม่ชี)

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ สีละวันเตสัง โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต สีละวา อิมานิ ภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

คำแปล

ข้าแต่ผู้ทรงศีลผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายซึ่งภัตตา-หาร พร้อมทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แด่ท่านผู้ทรงศีล ขอท่านผู้ทรงศีลจงรับซึ่งภัตตาหาร กับทั้งบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ ฯ

คำถวายผ้าป่า (แก่แม่ชี)

อิมานิ มะยัง ภันเต ปังสุกูละจีวะรานิ สะปะริวารานิ สีละวันเตสัง โอโนชะยามะ สาธุโน ภันเต สีละวา อิมานิ ปังสุกูละจีวะรานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคันหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.

คำแปล

ข้าแต่ท่านผู้ทรงศีลผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายผ้าบังสุกุลจีวรกับทั้งบริวาลทั้งหลายเหล่านี้ แด่ท่านผู้ทรงศีล ขอท่านผู้ทรงศีลจงรับซึ่งผ้าบังสุกุลจีวรกับทั้งบริวาลทั้งหลายเหล่านี้ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลายสิ้นกาลนานเทอญ.

คำชักผ้าป่า

(ใช้ได้ทั้งพระสงฆ์และแม่ชี)

อิมัง ปังสุกูละจีวะรัง อัสสามิกัง มัยหัง ปาปุราติ

คำถวายเทียนพรรษา

(ทั้งแก่พระสงฆ์และแม่ชี)

อิมัง ภันเต พุทธะปูชายะ วัสสะคะตัง ปะทีปัง สังฆัสสะ (ถ้าถวายแก่แม่ชีว่า สีละวันเตสัง) **โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต อิมัง วัสสะคะตัง ปะทีปัง ปะฏิคัณหาตุ อัมหากัญจะ มาตาปิตุอาทีนัญจะ เปตานัง สัพเพสัญจะ เทวะตานัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.**

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ (ถ้าถวายแก่แม่ชีว่า **ข้าแต่ท่านผู้ทรงศีลผู้เจริญ**) ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ซึ่งเทียนประจำพรรณษาเล่มนี้ เพื่อเป็นพุทธบูชา **แด่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงรับ** (ถ้าถวายแก่แม่ชีว่า **แด่ท่านผู้ทรงศีล ขอท่านผู้ทรงศีลจงรับ**) ซึ่งเทียนประจำพรรณษาเล่มนี้ เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย แก่มารดา ญาติสาโลหิตมิตรสหายที่ล่วงลับไปแล้ว ยังปรโลกด้วย กับเทพยดาทั้งหลาย ทั้งปวง สิ้นกาลนาน เทอญ.

คำถวายผ้าวัสสิกสาฎก (ผ้าอาบน้ำฝน)

อิมานิ มะยัง ภันเต วัสสิกะสาฏิกานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุสังโฆ อิมานิ วัสสิกะสาฏิกานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

คำแปล

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ผ้าอาบน้ำฝนกับทั้งบริวาร เหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระภิกษุสงฆ์จงรับ ผ้าอาบน้ำฝนกับทั้งบริวารเหล่านี้ ของข้าพเจ้า ทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนาน เทอญ ฯ

คำปวารณาปัจจัย ๔ ต่อ ภิกษุ และ แม่ชี

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอปวราณาปัจจัยทั้ง ๔ ตลอด................แด่พระภิกษุสงฆ์ (ถ้าปวารณาต่อแม่ชีว่า แด่ท่านผู้ทรงศีล) ทั้งหลาย เมื่อท่านประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใด ขอท่านทั้งหลายจงเรียกร้องแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะนำมาถวายตามความสามารถ เพื่อสำเร็จประโยชน์ และความสุขของข้าพเจ้าทั้งหลายสิ้นกาลนานเทอญ.

คำลากลับบ้าน

เมื่อท่านทั้งหลายอุบาสกอุบาสิกามาประพฤติปฏิบัติตามสำนักธรรมต่างๆ เมื่อจะจากวัดไป ควรจะทำวัตรกิจอันสมควร อย่างเช่น เมื่อท่านทั้งหลายมาบำเพ็ญพรตพรหมจรรย์อริยอุโบสถที่สำนักนี้แล้ว เมื่อลาสิกขาแล้ว ควรจะได้ทำพิธีลาต่อเนื่องไปเลย ด้วยการปฏิบัตินี้........................ (รับศีล ๕ ก่อน แล้วจึงว่า......)

วันทา-ขอขมาพระ

วันทามิ พุทธัง สัพพะ เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต,

ข้าแต่พระพุทธเจ้าผู้เจริญ, ข้าพเจ้าขอขมาซึ่งโทษทั้งปวงที่มีแด่พระพุทธเจ้า, ขอพระพุทธเจ้าจงงดซึ่งโทษเหล่านั้นให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด, ข้าพเจ้าไหว้แล้วตามควรในพระพุทธเจ้าองค์นั้น, โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

วันทามิ ธัมมัง สัพพะ เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต,

ข้าแต่พระธรรมอันประเสริฐ, ข้าพเจ้าขอขมาซึ่งโทษทั้งปวงที่มีแด่พระธรรม, ขอพระธรรมจงงดซึ่งโทษเหล่านั้นให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด, ข้าพเจ้าไหว้แล้วตามควรในพระธรรมเจ้านั้นโดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

วันทามิ สังฆัง สัพพะ เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต,

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ, ข้าพเจ้าขอขมาซึ่งโทษทั้งปวงที่มีแด่พระสงฆ์, ขอพระสงฆ์จงงดซึ่งโทษเหล่านั้นให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด, ข้าพเจ้าไหว้แล้วตามควรในพระสงฆ์เจ้าเหล่านั้น, โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ

วันทามิ อาราเม พัทธะเสมายัง โพธิรุกขัง เจติ ยัง, สัพพะ เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต,

ข้าแต่สถานที่ควรกราบไหว้อันเจริญ, ข้าพเจ้าขอขมาซึ่งโทษทั้งปวงที่มีแด่พระเจดีย์, ต้นโพธิ์พฤกษ์ และพัทธสีมา, อันเป็นวัตถุที่อยู่ในอารามต่างๆ, ของสถานอันควรบูชาที่กล่าวมาแล้วนี้, จงงดซึ่งโทษเหล่านั้นให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด, ข้าพเจ้าไหว้แล้วตามควร ณ สถานที่นั้นๆ โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

วันทามิ ครู อุปัชฌาย์ อาจาริยคุณัง สัพพะ เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต,

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ, ข้าพเจ้าขอขมาซึ่งโทษทั้งปวงที่มีอยู่ แด่คุณท่านอาจารย์, คุณอุปัชฌายะและคุณครู, ขอคุณท่านทั้งหลายที่กล่าวมาแล่วนี้, จงงดซึ่งโทษเหล่านั้นให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด, ข้าพเจ้าไหว้แล้วตามควร ในพระคุณท่านทั้งหลายเหล่านั้น, โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

วันทามิ ภันเต ภะคะวา โลกะนาถัง,

พระองค์ใด, ซึ่งเป็นที่พึ่งแห่งสัตว์โลก, ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ, ข้าพเจ้าไหว้แล้วตามควรในพระผู้มีพระภาคเจ้าองค์นั้น, โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

เมื่อกล่าวคำขอขมาแล้ว จากนั้นให้กล่าวว่า

หันทะทานิ มะยัง ภันเต, ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้ครองเรือน,

คัจฉามะ พะหุกิจจา, จึงขอลากลับไปก่อนด้วยมีกิจธุระมาก,

มะยัง พะหุกะระณียา, ข้าพเจ้าทั้งหลายมีงานที่พึงกระทำหลายอย่าง,

จากนั้นพระท่านจะกล่าวว่า

ยัสสะทานิ ตุมเห กาลัง มัญญะถะ, ท่านจงรู้ในการที่ควรกระทำเถิด,

อุบาสกอุบาสิกา กล่าวรับว่า

สาธุ ภันเต. ดีแล้วขอรับ (เจ้าค่ะ)

คำแผ่เมตตาแบบภาคเหนือ

สัพเพ สัตตา	อันว่าสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ที่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
อะเวรา โหนตุ	ขอจงอย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย
อัพยาปัชฌา โหนตุ	ขอจงอย่าได้เบียดเบียนต่อกันและกันเลย
อะนีฆา โหนตุ	ขอจงพากันอยู่เป็นสุข อย่ามีทุกข์เลย
สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ	ขอจงรักษาตนของตนให้เป็นสุขเถิด
สัพเพ สัตตา	อันว่าสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ที่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
สัพพะ ทุกขา ปะมุญจัตุ	ขอจงได้มีความพ้นทุกข์เถิด
ชะราธัมมาหิ	ไม่ล่วงพ้นความแก่ชราไปได้
พยาธิธัมมาหิ	ไม่ล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปได้
มะระณะธัมมาหิ	ไม่ล่วงพ้นความตายไปได้
สัพเพ สัตตา	อันว่าสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ที่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
กัมมัสสะกา	มีกรรมเป็นของตัว
กัมมะทายาทา	มีกรรมเป็นมรดก
กัมมะโยนิ	มีกรรมเป็นกำเนิด
กัมมะพันธุ	มีกรรมเป็นพวกพ้อง
กัมมะปะฏิสะระณา	มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย
ยัง กัมมัง กะริสสันติ	ได้ทำกรรมอันใดไว้
กัลยาณัง วา	ดีก็ตาม
ปาปะกัง วา	ชั่วก็ตาม
ตัสสะ ทายาทา ภะวิสสันติ	เขาทั้งหลายเหล่านั้น จะได้รับผลของกรรมนั้นแล.

สาธุ... สาธุ... สาธุ... อนุโมทนามิ

คำอธิษฐานบารมี

ข้าพเจ้าขออาราธนาบารมีคุณ พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า และพระสงฆ์เจ้า ด้วยการปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐานในครั้งนี้ ถ้าข้าพเจ้าได้เคยประมาทล่วงเกินต่อคุณพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า และพระสงฆ์เจ้า ตลอดทั้งผู้มีพระคุณทั้งหลาย

ข้าพเจ้าขอขมาลาโทษในสิ่งที่ล่วงเกินอันนั้น และถ้าผู้ใดเคยกระทำกรรมอันใดไว้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ขออโหสิกรรมให้กับท่านทั้งหลาย ด้วยเช่นกัน ในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานในครั้งนี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้เจริญในวิปัสสนาญาณ มีดวงตาเห็นธรรมยิ่ง ๆ ขึ้นไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ธรรมอันใด ขอให้ข้าพเจ้าได้รู้ธรรมนั้น เมื่อได้รู้แล้ว ขอเผยแผ่คำสั่งสอนของพระพุทธองค์สืบต่อไป

ขอให้เจ้ากรรมนายเวร และหมู่มารทั้งหลายจงอย่าเป็นอุปสรรคขัดขวางในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานในครั้งนี้ และจงอนุโมทนาสาธุการรับเอาส่วนบุญส่วนกุศลจากข้าพเจ้าตราบท่านทั้งหลายเข้าสู่มรรคผลนิพพานเทอญ.

คำอธิษฐานอโหสิกรรม

ข้าพเจ้าชื่อ .... ขอตั้งสัจจะอธิษฐาน ขอถอนคำสัญญา คำสาบานที่เคยจองเวรกับผู้ใดไว้ นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป และถ้าข้าพเจ้าได้เคยก่อกรรม สร้างเวรกับผู้ใดไว้ ก็ขอให้ท่านได้โปรดอโหสิกรรมให้กับข้าพเจ้าด้วย นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป กุศลอันใดที่ข้าพเจ้าพึงได้รับ ก็ขอให้ท่านทั้งหลาย จงมีส่วนได้รับ ตลอดจนกว่าข้าพเจ้าจะได้เข้าสู่พระนิพพาน ขอความเจริญในธรรมจงมีแก่ข้าพเจ้า และท่านทั้งหลายด้วยเทอญ.

บทขออโหสิกรรมและอธิษฐานบุญ

การขออโหสิกรรมนี้คือ การยอมรับสารภาพผิด ขอขมา ขอโทษ ในสิ่งที่ตนเคยล่วงเกินผู้อื่นเอาไว้ เพื่อให้เขาอภัยให้แก่ตน และหากมีผู้ใดเคยล่วงเกินเราไว้ เราก็ขอให้อภัยแก่ผู้นั้นเช่นกัน เพื่อจะได้ไม่มีเวรมีกรรมต่อไปในชาตินี้และชาติต่อไป

“ **ข้าพเจ้าขออโหสิกรรม** กรรมอันใดที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินแล้ว ทางกายก็ดี ทางวาจาก็ดี ทางใจก็ดี เจตนาก็ดี มิได้เจตนาก็ดี ในชาติก่อนก็ดี ในชาตินี้ก็ดี ทั้งที่เป็นมนุษย์ก็ดี เทพเทวดาก็ดี พระพรหมก็ดี สัตว์ดิรัจฉานก็ดี สัตว์นรกก็ดี เปรตก็ดี อสุรกายก็ดี พระภูมิเจ้าที่ ภูตผีปีศาจ ดวงจิตวิญญาณทั้งหลายก็ดี ทั้งที่ระลึกได้ก็ดี ระลึกไม่ได้ก็ดี ที่ท่องเที่ยวอยู่ในวัฏสงสาร 31 ภูมิ เสวยสุขอยู่ก็ดี เสวยทุกข์อยู่ก็ดี

ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง จงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า เพิ่มพูนทานบารมีแก่ตน อย่าได้มีเวรต่อกันอีกเลย และกรรมใดๆที่ใครๆ ได้ล่วงเกินแล้วแก่ข้าพเจ้า ทั้งทางกายทวาร วจีทวาร มโนทวาร ทั้งที่ได้ตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ ไม่ว่าจะในชาตินี้หรือในชาติไหน ๆ ก็ตาม ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้นยกถวายพระพุทธเจ้าเป็นอภัยทาน เพื่อจะได้ไม่มีเวรมีกรรมต่อกัน

ด้วยอานิสงฆ์แห่งอภัยทานนี้ ขอให้ข้าพเจ้า ครอบครัว บุตรหลาน ตลอดจนวงศาคณาญาติ บิดามารดา ครูบาอาจารย์ และผู้มีอุปการะคุณทั้งหลายของข้าพเจ้า จงมีแต่ความสุข ความเจริญ ปฏิบัติสิ่งใดที่เป็นไปในทางที่ชอบ ประกอบด้วยธรรม ขอจงสำเร็จผลดังปรารถนาต้องการ เข้าถึงซึ่งพระนิพพาน ในเร็ววันด้วยเถิด........

สาธุ สาธุ สาธุ ”

คำขอขมาลาโทษทั้ง ๓๑ ภูมิ

กายกรรม 3 วจีกรรม 4 มโนกรรม 3 กรรมดีอันใดเป็นกุศลที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้วในอดีตชาติก็ดี ในปัจจุบันชาติก็ดี ในวันนี้ก็ดี ขอให้ถึงแก่ท่าน ทั้งหลายที่มีภพ มีภูมิ มีชาติเป็นแดนเกิด มีชรา มีมรณะ มีจิต มีชีวิต มีวิญญาณ มีขันธสันดาน มีวิบากแห่งกรรม มีการกระทำ มีกฏแห่งกรรม เจ้ากรรมนายเวร เจ้าการบัญชี จตุโลกบาลทั้ง 4 มียมบาล มนุษย์ 1 สวรรค์ 6 พรหม 20 อบายภูมิทั้ง 4

บัดนี้ ข้าพเจ้าได้สร้างกองการกุศล มีผลทาน ผลศีล ผลภาวนา ผลแผ่เมตตา ขอให้ถึงแก่ท่านทั้งหลาย ที่ได้กระทำกรรมไว้ ล่วงเกินด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ต่อหน้ากันก็ดี ลับหลังก็ดี รู้ก็ดี ไม่รู้ก็ดี ขอให้ท่านทั้งหลาย จงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า ขอให้ท่านทั้งหลายจงอโหสิกรรมให้ซึ่งกันและกัน อย่าให้มีเวรภัยเกิดชาติหนึ่ง ภพใด ขอให้ข้าพเจ้าสร้างแต่กรรมดี สร้างบารมีของตน ให้พ้นภัยพาลลุล่วงบ่วงมาร ถึงพระนิพพาน (หรือถึงที่สุดแห่งธรรม) ในทุกที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อเทอญ. (เถิด)

คำถอนอธิษฐานที่เป็นมิจฉาทิฐิ

อิมัง มิจฉา อธิษฐานัง ปัจจุทธะรามิ
ทุติยัมปิ อิมัง มิจฉา อธิษฐานัง ปัจจุทธะรามิ
ตะติยัมปิ อิมัง มิจฉา อธิษฐานัง ปัจจุทธะรามิ

ข้าพเจ้าขอถอนคำอธิษฐาน ถอนคำสาป ถอนคำแช่ง ที่ข้าพเจ้าได้เคยกระทำกับผู้อื่นและที่ผู้อื่นได้กระทำกับข้าพเจ้า โดยตั้งขึ้นถึงพร้อมแล้วด้วยกิเลส ด้วยตัณหา ด้วยอุปทาน ด้วยราคะ ด้วยโทสะ ด้วยมิจฉาทิฐิ เป็นไปเพื่อความพยาบาทเบียดเบียน สร้างเวรสร้างกรรม ไม่ประกอบด้วยธรรม ไม่ประกอบด้วยวินัย ไม่ประกอบด้วยกุศล ไม่ประกอบด้วยปัญญา ไม่ประกอบด้วยบารมี ที่ข้าพเจ้าได้กระทำกับผู้อื่น และผู้อื่นได้กระทำต่อข้าพเจ้า โดยอธิษฐานไว้ สาปไว้ แช่งไว้ ในอดีตชาติก็ดี ปัจจุบันชาติก็ดี ระลึกได้ก็ดี ระลึกไม่ได้ก็ดี ทั้งหมดทั้งสิ้น.

ข้าพเจ้าขออ้างเอาพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้า แม่พระธรณี แม่พระคงคา แม่พระเพลิง แม่พระพาย และเทวดาทั้งหลายทั้งปวง ฯลฯ มาเป็นพยานว่า ข้าพเจ้าขอถอนคำอธิษฐานเหล่านั้น ถอนคำสาปเหล่านั้น ถอนคำแช่งเหล่านั้น ร้อยหน พันหน หมื่นหน แสนหน โกฏิหน ณ กาลบัดนี้ด้วยเทอญ.

นะถอน โมถอน พุทถอน ธาถอน ยะถอน
นะคลอน โมคลอน พุทคลอน ธาคลอน ยะคลอน
.........ถอนด้วยนะโมพุทธายะ.

ข้าพเจ้าขอยกโทษอโหสิกรรมและให้อภัยในความบกพร่อง ผิดพลาดของสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ทุกชีวิต ทุกดวงจิตวิญญาณ ในที่ทุกสถานในกาลทุกเมื่อเทอญ.

คำอธิษฐานแผ่ส่วนบุญส่วนกุศล

ข้าพเจ้าขอตั้งจิตอธิษฐาน ขอกุศลผลทาน ศีล ภาวนา ที่ข้าพเจ้าได้เคยบำเพ็ญบารมีมาตั้งแต่อดีตชาติ จนถึงปัจจุบันชาตินี้ จงไปถึงผู้มีอุปการะคุณทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ทุกภพทุกชาติ ตลอดจนเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายทั้งหลาย ตลอด 31 ภพภูมิ ท่านที่มีทุกข์ ขอจงพ้นจากทุกข์ ท่านที่มีสุขอยู่แล้ว ขอให้มีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป.

บทอุทิศส่วนบุญส่วนกุศล

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ ด้วยเดชแห่งกุศลผลบุญที่เกิดจากการไหว้พระสวดมนต์ทำสมาธิภาวนาในวันนี้ ตลอดทั้งบุญกุศลใด ๆ ทั้งหมดที่ข้าพระพุทธเจ้าได้สร้างสมมาในอดีตชาติ ชาตินี้ และปัจจุบันวันนี้ ไม่ว่าจะเกิดประโยชน์ ความสุข ความสำเร็จ ความเจริญรุ่งเรือง แก่ข้าพระพุทธเจ้าเองเท่าใด

ข้าพระพุทธเจ้า ขอน้อมถวาย แด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันตสาวกทุกองค์ พระอริยบุคคลทั้งหมด ขอได้โปรดค้ำชู และอุดหนุนคุณบิดามารดา อุปัชฌาย์อาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ล่วงลับไปแล้วและยังมีชีวิตอยู่ที่มีความผูกพัน ต่อชีวิตของข้าพระพุทธเจ้า ทั้งในอดีตชาติและชาตินี้ ตลอดทั้งขอได้โปรด คุ้มครองให้ทุกคนในครอบครัว มิตรรักสนิทกัน ศัตรูหมู่มาร บริวารและทหาร ตำรวจชายแดนที่ดูแลประเทศชาติ คณะรัฐาล ฝ่ายค้าน ผู้ที่ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อนสาราสัตว์น้อยใหญ่ที่เสียสละชีวิตให้แก่ข้าพระพุทธเจ้าได้กิน เพื่อการดำรงชีวิตของข้าพเจ้า ขอให้ท่านทั้งหลายทั้งหมดหลุดพ้นจากความทุกข์ ประสบแต่ความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไปตลอดไป.

ขออุทิศส่วนกุศลไปถึงเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งหมด ไม่ว่าเกิดแล้วก็ดี ยังเป็นวิญญาณล่องลอยก็ดี ที่ข้าพระพุทธเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านทั้งหลาย ไม่ว่าจะทางตรง ทางอ้อมทุกภพชาติและชาตินี้ก็ดี ทั้งเจตนาและไม่เจตนา ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งหมด ได้โปรดมาอนุโมทนาและเมื่ออนุโมทนาแล้ว ขอได้โปรดอโหสิกรรมโทษทั้งหลายเหล่านั้นให้แก่ข้าพระพุทธเจ้าด้วย

และกรรมเวรใดที่ท่านทั้งหลาย ได้เคยกระทำต่อข้าพระพุทธเจ้าทุกภพชาติและชาตินี้ ข้าพระพุทธเจ้าก็อโหสิกรรมโทษ ให้แก่ท่านทั้งหลายด้วยเช่นกัน สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนจองกรรมจองเวร แก่กันและกันเลย จงมีแต่ความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นตลอดไปด้วยเทอญ

และขอแผ่ส่วนกุศลแด่ทวยเทพทุกพระองค์ใน 16 ชั้นฟ้า 15 ชั้นดิน และทุก ๆ พระองค์ ที่ดูแลพระศาสนา ทุกหนทุกแห่งและที่ดูแลรักษาชีวิตของข้าพระพุทธเจ้า นอกจากนี้ก็ดี ทั่วสากลพิภพ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระโพธิสัตว์ทุก ๆ พระองค์ พระอินทร์ พระพรหม ยม ยักษ์ คนธรรพ์ นาคา แม่พระพาย แม่พระเพลิง แม่พระธรณี แม่พระคงคา แม่พระโพสพ พญายมราช นายนิรยบาล ท้าวจตุโลกบาลทั้ง 4 สิริพุทธอำมาตย์ ชั้นจาตุมหาราชิกา เบื้องบนสุดจนถึงภวัคคพรหม พระภูมิเจ้าที่ ทั้งที่เป็นผีบ้านผีเรือนทั้งที่บ้าน และที่ทำงานของข้าพระพุทธเจ้า และอเวจีขึ้นมาถึงโลกมนุษย์ สุดรอบขอบจักรวาล อนันตจักรวาล

และขอแผ่ส่วนกุศลแด่องค์พระสยามเทวาธิราช ทุกๆ พระองค์ ตลอดทั้งพระมหากษัตริย์ไทย วีรกษัตริย์ไทย ขอถวายพระราชกุศลแด่ทุกพระองค์ จงมากล้นด้วยบุญญาธิการ มากล้นด้วยฤทธิ์เดชและพระบารมียิ่ง ๆ ขึ้นไปด้วยเทอญ.

คำอธิษฐานหลังจากสวดมนต์

ข้าพเจ้า .... ขอตั้งจิตอธิษฐาน อ้างถึงอำนาจแห่งคุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ ตลอดทั้งบุญบารมีที่ข้าพเจ้า ได้สวดมนต์เจริญจิตภาวนาในครั้งนี้ ได้รวมเป็นพลังบุญหนุนส่งให้สำเร็จผล แก่เจ้ากรรมนายเวรของข้าพเจ้า หรือท่านผู้หนึ่งผู้ใด ที่ข้าพเจ้าได้ล่วงเกินท่านไว้ ซึ่งเป็นเหตุให้ข้าพเจ้า บิดามารดาของข้าพเจ้าได้รับผลกรรม เกิดทุกข์กายทุกข์ใจอยู่ในขณะนี้ ขอให้ท่านได้รับส่วนแห่งบุญนี้ ขอให้มีแต่ความสุขปราศจากความทุกข์โศกโรคภัย สมบูรณ์พูนผลด้วยของกินของใช้ มีที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค ตลอดทั้งมีบุญบารมีได้เข้าถึงพระนิพพานเถิด

ด้วยอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัยและอำนาจแห่งผลบุญ ที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้ว ตลอดทั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกนี้ ได้รวมเป็นพลวะปัจจัยอำนวยผล ประทานพรให้ข้าพเจ้า บิดามารดาและญาติของข้าพเจ้า จงประสบแต่ความสุขกายสุขใจ ปราศจากทุกข์โศกโรคภัย ภยันตรายทั้งหลายทั้งปวง ปรารถนาสิ่งหนึ่งประการใด ก็ขอให้สำเร็จผล สมความมุ่งมาดปรารถนาทุกประการด้วยเทอญฯ สาธุ สาธุ สาธุ.

คำอธิษฐานขอพร

ข้าพเจ้า ขออาราธนาพระบารมี 30 ทัศ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เสด็จนิพพานไปแล้ว มากยิ่งกว่าเม็ดกรวดเม็ดทรายในท้องมหาสมุทรทั้ง 4 ด้วยเดชะพระพุทธานุภาพ พระธรรมมานุภาพ พระสังฆานุภาพ พระบารมีพระโพธิสัตว์พระปัจเจกโพธิสัตว์เจ้า พระอรหันต์ทั้งหลายและพระบารมีขององค์พระสมณะโคดมบรมครู ขอได้ส่งพลังมายังตัวข้าพเจ้า จงดลบันดาลให้ข้าพเจ้าหายจากโรคภัยไข้เจ็บและสรรพเคราะห์ทั้งหลายในกายของข้าพเจ้าจงหายไปสิ้นทั้งหมด ขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ชนะต่ออุปสรรคและมารทั้งหลาย ขอให้ข้าพเจ้าและครอบครัวปลอดภัยจากราชภัยทั้งปวง ขอให้ข้าพเจ้าพ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย ขอให้การประกอบอาชีพของข้าพเจ้าประสบความสำเร็จเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าตลอดไป ขอให้ข้าพเจ้าสมบูรณ์พร้อมด้วยอำนาจและตบะเดชะสมบัติ ธนสารสมบัติ และบริวารสมบัติ ขอให้ข้าพเจ้าประสบความสุข ความเจริญ ความสำเร็จตามที่ข้าพเจ้าปรารถนาทุกประการ ด้วยเทอญ ฯ

รายชื่อผู้ร่วมจัดทำหนังสือ	บาท	รายชื่อผู้ร่วมจัดทำหนังสือ	บาท
นางปาณิศา มีแสง	100	นางสุวรรณรัตน์ ทองมณโฑ	100
ด.ญ.ณัฐชยา อิศวรเวทวุฒิ	100	นายนันทภพ ทองมณโฑ	100
ปพณ-นิตยา-สุทินา ตระกูลเพ็ชรรัตน์	100	น.ส.ฐิดาภา นาควงศ์	100
ฐิติมา การะนัด และครอบครัว	300	น.ส.มณีรัตน์ วรพัฒน์ทวีโชค	100
ศรัณย์พัทธ รัมมะยาน	40	คุณทัศนีย์ ภัทรภาณีนาท	100
จันทร์ทิพย์ รัมมะยาน	50	คุณสุณิสา หนูมา	100
ปาณิภา รัมมะยาน	50	น.ส.กุลธิดา-นายขน ชำนาญ	100
รัชนี ทรัพย์กล้า	50	นางศลิษา-ด.ญ.พิลาศลักษณ์-นายพงศธร วิเศษคืมบง	100
ศิริพร ทรัพย์กล้า	50	นายณัฐธีร์ ธีรธนาวิโรจน์	100
ณัฏฐ์พัชสิตา-น.ส.ดุจดาว-น.ส.ระวิวรรณ ตรีพิศาล	200	นางพิฐชญาณ์ ธีรธนาวิโรจ	100
กาญจนไพศาณ คำดี	20	ด.ญ.เบญญาภา ธรรมภิบาลอุดม	100
เล็ก-ใหญ่ รัมมะยาน	40	นางปริตา นพเดชพัชร	100
สัญญลักขณ์-อังคณา ทิ่งศิริ และครอบครัวแซ่อุ่ย	100	น.ส.วรรณกร พวงมาลัย	
คุณอรกัญญา สีระบุตร และครอบครัว	500	นายพงศกร-น.ส.อรทัย-นายสิทธิชัย คนไว	
คุณยายต่อง พรมร้อยโท และครอบครัว	200	นายวีระ อินคริบท์	
นางสุมาลี ทั่งทอง	100	นางยินดี-น.ส.สุพัตรา จันทร์ศิริ	
นางกฤตยา-น.ส.สุจิตรา สาระพันธ์	100	น.ส.กอบแก้ว บัวศรี	
นายวิฑูรย์-นางอาภากรณ์-นายนที-นายปัญจวีร์ มีสกุล	300	นายพรชัย กอแก้วเกษรา และครอบครัว	100
น.ส.ผาสุข-น.ส.สมร-น.ส.สายฟ้า เสือหนู	100	นายสวิจ-นางอารีย์ นราแก้ว	100
นางภัทร์ชลี เลิศพิมลพันธ์ และครอบครัว	100	นายจำลอง-นางสมศรี-น.ส.วราภรณ์ บุญยัง	
น.ส.กนกพร เดชดี และครอบครัว	200	น.ส.ทิพานัน บุญยัง นายทวีศักด์-ด.ช.พงศธร-	
น.ส.สรธร สุตระ และครอบครัว	200	ด.ช.กิตติพงษ์ เจียมประดิษฐ์	
น.ส.รัศมี นาคสิงห์ทอง	100	นายพวง ศิลปคง-น.ส.อุสาห์ โหลยค้า	
น.ส.ณัฏฐ์ชิชา เครืออยู่	200	น.ส.สุธาสินี ศิลปคง	
นายอนันต์ชัย-น.ส.ประภาพร วัชชัย	100	นายอรรถสิทธิ์-ด.ญ.อธิศา สมัครวงษ์	
คุณสุนทรณ์-คุณนุจรี-คุณสรายุทธ จอมหงษ์	30	คุณพิพิธชัย ลีลภัสธนพงษ์-	
น.ส.อรวรรณ เครืออยู่ โมโตยูกิ ทาเกนากะ		คุณธันย์สิตา ลภัสธรรมนันท์ และครอบครัว	500
บัณฑิต-แตงเพ็ชร	100	คุณศิระภา เกตุแก้ว	100
นางเรณู สุขบรรเทิง	100	หลวงพี่ผอม	2,000
ครอบครัวนางปราณี วิชาชัย	200	นคเรศ-กัญญาณัฐ วงศ์เกิดนิมิต	500
ไพฑูรย์ เอี่ยมภิรมย์ และครอบครัว	100	สรพงศ์-ธัญวรัตม์-พงศกร วงศ์เกิดนิมิต	200
เลียน เต็มเปี่ยม อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร	500	คุณแอ๊ด มังกร	200
จินดารัตน์ เต็มเปี่ยม	200	คุณยุวดี จันทร์บาง และครอบครัว	100
นางปัญญา ทรัพย์ประเสริฐ	100	คุณเรวดี ปัตลา และครอบครัว	100

รายชื่อผู้ร่วมจัดทำหนังสือ	บาท	รายชื่อผู้ร่วมจัดทำหนังสือ	บาท
น.ส.พรรณมณีมัย พิพิธธนายุต		คุณจิราภรณ์-เอกริศ-จิรวดี อู	100
และครอบครัวจิรเมธานนท์	100	คุณสุมาลี สีสมพร	100
คุณแม่พิม ทรัพย์กล้า	200	นายนพดล สุขทัศน์	500
คุณสำรวย ทรัพย์กล้า	200	ครอบครัววรรณขาว	500
คุณสำราญ ทรัพย์กล้า	200	น.ส.ปรียาภรณ์ เติมโชค และครอบครัว	100
คุณสุดา หวลอารมณ์	100	ครอบครัวเติมโชค	100
น.ส.ชนัญชนก นิวรัตน์ และครอบครัว	100	นายยงยุทธ รุจิรดานนท์	100
นางภัทนันท์ ขวัญพิริยะมานนท์	100	นางนันทภัค รุจิรดานนท์	100
น.ส.เกษทิพย์ แจ่มเจนศิลป์	100	ด.ช.ชินาธิป รุจิรดานนท์	100
นางเอกอนงค์ เอกวดี	100	ด.ช.วัชรพงศ์ โสภาคะยัง	100
นางเจียม อำพันธ์	10	คุณสถาบัน-คุณภันทิลา พงศาวกุล	300
นางสุวินัย ศรีพระราม	1,000	พรนภัทร โคตรจักร	100
อรกรกฎ ปาดสี	100	กำพล ชอบวิชา	100
นางอุไรวรรณ หมื่นแสน	100	นางหยวก ช้ำไทยกุน	100
นายทรัพย์ แม้นทิม	100	นางอภินันทร์ จวนสาง	100
นางสุตตา หงษาครประเสริฐ	200	นางกชพรรณ ชิมมุล	100
น.ส.อกนิษฐ์ บุญไมตรีสัมพันธ์	100	นางณภัทร บุญศิริ	100
นายทวี ตงลิ้ม	100	นายประดิษฐ์ ศรีกลัง	100
น.ส.พิมณภัทร์ วีรกุลธนเสถียร และครอบครัว	100	นายกิตติ์ธเนศ กุลฐิฏิติกาญจน์	100
น.ส.นาถชนก อชัญทิพย์ และครอบครัว	20	น.ส.สุนีย์ พรมนัส	200
น.ส.ชนาภัทร ไกรนรา	20	นายมะณี-สุวรรณา สัจจาภิรมย์	200
ธรรมพร วงศ์เชียงเพ็ง	100	นายมณเฑียร-น.ส.นวรัตน์ ราหุรักษ์	400
ภารดา รักตะปุรณะ	100	นายธีระยุทธ-สชนิสร สิงห์แก้ว	
นางณัฐสินี เนติชัยเศรษฐ์ และลูกๆหลานๆ	100	นายศตวรรษ-ด.ช.สหัสวรรษ สิงห์แก้ว	400
นางวันเพ็ญ มีศรี และครอบครัว	100	นางดาวรุ่ง ศรีดี-สเตปาเกอร์	100
KAOMANI SAYVONGSA		MR.ROLAND STEPPACHER	100
HANS ULRICH LANGE		นางดวงฤดี ศรีดี-สเตเกอร์	500
SYDNE BURKHATD	500	นายPIUS-ด.ช.JOHN-ด.ช.PETE STAGER	500
อรวิภา เปียสันเทียะ	100	นางพรกมล สุดวัน	100
สายชล-พิเชฐ ม่วงมิ และครอบครัว	200	นางเปรมรัตน์ ศิริกายนต์	100
ด.ช.นพวิชญ ตั้งเทียมพงษ์ และครอบครัว	100	สมศักดิ์ ภัทรภาณีนาท และครอบครัว	1,000
นายทัตเทพ-ภัทรวดี เหิรอดิศัย	150	นายพงษ์ศักดิ์ พลบังไข และครอบครัว	100
นายอภิรัตน์ ลายเงิน		นายธนพัฒน์ เอี่ยมกระจ่าง และครอบครัว	100
และครอบครัว MR. LAM CHI WAI	149	ด.ญ.พิมพ์พิชชา เอี่ยมกระจ่าง	100

รายชื่อผู้ร่วมจัดทำหนังสือ	บาท	รายชื่อผู้ร่วมจัดทำหนังสือ	บาท
นางเฉลียว แสงโสด	100	นางธมนต์รัตน์ เอี่ยมกระจ่าง	100
น.ส.นัทธิกา ทองสุข	100	นายกมล-นางพิมพาพร มามาก และบุตรธิดา	100
น.ส.พัทธนัน โพธิ์เขียว	100	นายสถิต รันคำภา น.ส.จินตะหรา พงษ์ผา	500
นายภิเศก จินคาธเนศ	100	นายบุญมี-นางเพ็ญรัต นินธา	100
นายภาณุพงศ์ ธัญยะแก้ว	100	คุณอัมพารัตน์ วงษ์อัยรา	1,000
นางวิไล จิตนิยม	100	คุณกฤษณา สงสยม	100
นายจันทร์-นางสมปอง บ่อคำพร้อมบุตรธิดา	200	คุณเชาวรัตน์ วงศ์ดามา	100
น.ส.ณัฐการณ์ อยู่นิวาศน์ (บี)	100	นายชาญชัย-นางอภิญญา-ด.ช.ญาณภัทร -	
พ่อเต็น-แม่เสงี่ยม-นางทองใบ สมบัติบูรณ์		ด.ญ.ชนม์นิภา พึ่งแสงธรรมเลิศ	1,000
นายมงคลชัย-ด.ญ.ปิยนุช-ด.ช.ธราธร จุ้ยสื่อ	500	นายโกวเพ้ง แซ่โกว-นางกาญจนา สิริกาญจนเวช	300
วสุ-ธญา คล้อสวัสดิ์	100	นายวิโรจน์ โกวินทสุทธิกุล	500
นภาพร โกมลเปริน และครอบครัว	100	นางสาวณัฏฐ์ณา สิริกาญจนเวช	100
ใกล้รุ่ง ต่วนชะเอม และครอบครัว	200	นายวิชล วิมุตติสุข-นางนุชศรา สิริกาญจนเวช	
เยาวลักษณ์ กู๊ด(GOOD) และครอบครัว	100	ด.ช.ธีรนท - ด.ช.ชิณากูร วิมุตติสุข	200
บ.คณิศร มอเตอร์ จก. และครอบครัวลักษมีวิภาส	1,000	นายนิธิศ เงินงาม - นางสุนีย์ สิริกาญจนเวช	
นางสาววรรณวิไล แสงภักดี		ด.ช.เถลิงรัฐ-ด.ช.กฤษดา เงินงาม	200
นายเอกชัย แจงสูงเนิน		นายกุศล บัวใหญ่	100
ด.ช.คณาธิป แจงสูงเนิน		นายโกนาคมน์ บัวใหญ่	100
ด.ช.ณัฐภัทร แจงสูงเนิน		นางสาวชลธิชา รุ่งศรีตระกูล	
นางลำยงค์ แสงภักดี		ด.ญ.ฉัตรทริการ์ แสงภักดีและครอบครัว	
นางสาวพิมลพรรณ แสงภักดี		อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร	200
นางสาวชมัยพร แสงภักดี		นางสาวรสลิน ลลิตาศรม	
นายชูพงษ์ แสงภักดี		อุทิศให้คุณแม่สรินณา ลลิตาศรม	100
อุทิศให้คุณพ่อวิชัย แสงภักดี น้องรวงข้าว แสงภักดีและ		นางวงศ์ ณ นคร	
เจ้ากรรมนายเวร	400	นางปรารถนา เกลี้ยงขำ	
นางสาวกิ่งกาญจน์ แสงภักดี		นางสาวปาจรีย์ ณ นคร	
ด.ช.อติวัชช์ ใบงาม		นายปิยวัฒน์ เกลี้ยงขำ	
นายบุญหลาย แจงสูงเนิน		นางสาวณัฐิยา เกลี้ยงขำ	
อุทิศให้นางยุพิน แจงสูงเนิน ตาโค่น ฝุ่นสูงเนิน		นางสาวณัฐนีย์ ณ นคร	
ยายสนอง ฝุ่นสูงเนิน ปู่ยอด แจงสูงเนิน		และครอบครัว	
และเจ้ากรรมนายเวร	200	อุทิศให้คุณพ่อนุกูล เกลี้ยงขำและเจ้ากรรมนายเวร	500
นางสาวพิศมัย แนบเนียน	500	คุณแม่เล็ก เอี่ยมกุล	
นายวัชรพงษ์ วจีสิงห์	500	นางสาวกิติยา เอี่ยมกุลและครอบครัว	300
นายจตุพล ลิมป์นินาทและครอบครัว	500	นางสาวอรนุช พูลทวีและครอบครัว	

รายชื่อผู้ร่วมจัดทำหนังสือ	บาท	รายชื่อผู้ร่วมจัดทำหนังสือ	บาท
คุณอดุลวิทย์ เทศสวัสดิ์		วีนา วรรณะเจริญ.	1,000
คุณอรพรรณ เทศสวัสดิ์		ด.ช.ศรศิริ สมหมาย จุฬาภรณ์ เนตรสังข์	
ดญ.ชญากาณฑ์ เทศสวัสดิ์		ณัฏฐพงศ์ สมหมาย	1,000
คุณอารีรัตน์ เทศสวัสดิ์		คุณพรกนก - คุณเอมอร วัฒนสมวงศ์	
คุณเชิดเกียรติ เทศสวัสดิ์		ด.ช.ธิติ ตรีสุคนธ์	
คุณบุญมี มงคลประจักษ์และครอบครัว		คุณธำรงศักดิ์ วัฒนสมวงศ์	
คุณประหยัด สุวรรณ		คุณชัชพร วัฒนสมวงศ์	
คุณพรพันธ์ ธีรพันธ์วิกุล		คุณธนวุฒิ วัฒนสมวงศ์	
คุณอิฐธิพร วิโรจน์เตชะและครอบครัว		นางศิวาพร ฐานานุศักดิ์และครอบครัว	
ด.ช.ธนปัณณ์ ปรีชาธีรศาสตร์		นางสาวอรสา สถิตย์สุวงศ์กุลและครอบครัว	
ด.ช.ธนิสร ปรีชาธีรศาสตร์		นายพรชัย ต่อสุทธิ์กนกและครอบครัว	
คุณสุรีย์พร ตั้งศิริวัฒนากุล และครอบครัว		นายปิยะ เสรีนิราชและครอบครัว	
คุณแม่พรรณี แซ่ลื่อ		นางสาวสิริพรรณ สนั่นไพเราะและครอบครัว	
คุณพรรณทิพย์ สวัสดิชัยพฤกษ์		คุณพ่อเฮ้าตง แซ่อื้อ	
คุณวราภรณ์ สวัสดิชัยพฤกษ์		นพ.แสนพล อมรทิพย์สกุล	
คุณอำไพวรรณ์ สวัสดิชัยพฤกษ์		นายแสนชัย อมรทิพย์สกุล	
คุณศราวุธ สวัสดิชัยพฤกษ์		นางสาวสมใจ อมรทิพย์สกุล	
คุณเศรษฐวิทย์-กาญจนา สิริวันต์		นายแสนบุญ อมรทิพย์สกุล	
นายวุฒิพงษ์ บุรุษชาติและครอบครัว		นายธนพล อมรทิพย์สกุล	
คุณฐิตินันท์ ทองมีเพชรและครอบครัว	200	นางสาวมนรดา อมรทิพย์สกุล	
คุณยุวดี เสริมศรีและครอบครัว	100	นางกาญจนา อมรทิพย์สกุล	
คุณโชษิตา สมัญญากิตติพันธุ์และครอบครัว	100	นางสาวศรีสมพร อมรทิพย์สกุล	
นางสาวศรัญญา มุกข์แสงเงินและครอบครัว	400	อุทิศให้คุณแม่วงเจ็ง แซ่แต้	
คุณสุภาภรณ์ ดิษฐวิภาสและครอบครัว	500	และผู้ที่เกี่ยวข้องในทิศทั้งสี่	
นางลีเกียง แซ่ฉั่ว	200		
น.ส.จุฑามาศ ปัญญาธนพงศ์	200		
นายนิธิ อัศวสถิตย์พร	200		
น.ส.เนตรนิล อัศวสถิตย์พร	200		
น.ส.วราภรณ์ ปัญญาธนพงศ์	200		
น.ส.ญาณินท์ อัศวสถิตย์พร (ขออุทิศให้			
คุณพ่อทิ่นเลียว แซ่ปึ๊และนายวิชัย ปัญญาธนพงศ์)	2,100		
น.ส.กรรณิกา ปัญญาธนพงศ์	200		
นายยงยุทธ ปัญญาธนพงศ์	200		
นางเพ็ญศรี และนายอภิชาติ ทั่งไพศาล	1,590		

พระศรีอริยเมตไตรย

สวดมนต์ วัดถ้ำแฝด

หากข้าพเจ้า จงใจหรือประมาทพลาดพลั้งล่วงเกิน บิดา-มารดา ครูบาอาจารย์ พระพุทธ พระธรรม พระอรหันต์ทุกพระองค์ พระอริยสงฆ์เจ้า ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย รวมถึงผู้มีพระคุณ และท่านเจ้ากรรม นายเวร จะด้วย กาย วาจา ใจ ก็ดี ขอได้โปรด อโหสิกรรม แก่ข้าพเจ้าด้วย หากข้าพเจ้ามีเจ้าของในตัว ติดตามมาขออนุญาต มีคู่ มีครอบครัว ได้เหมือน คนปกติทั่วไป ขอถอน คำอธิษฐานคำสาบาน ที่จะติดตามคู่ในอดีต ขอให้ต่างฝ่ายต่างเป็นอิสระต่อกัน ข้าพเจ้า จะประพฤติตนในทางที่ถูก ที่ชอบ ที่ควรขอบุญบารมี ในอดีตกาลที่ผ่านมา จนถึงปัจจุบัน จงส่งผลให้ข้าพเจ้า และครอบครัว ตลอดจนบริวารที่เกี่ยวข้อง จงเจริญด้วยอายุวรรณะ สุขะ พละ ลาภ ยศ สุข สรรเสริญ สติปัญญา ปฏิภาณธนสารสมบัติ อุปสรรคใดๆ โรคภัยใดๆ ขอให้มลายสิ้นไป ขอให้ข้าพเจ้ามีความสว่าง ทั้งทางโลก ทางธรรม ตั้งแต่บัดนี้ตราบเท่า พระนิพพาน เทอญ.